

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

MƯỜI
BẢ LÝ DO

T H I R T E E N   R E A S O N S   W H Y

TUẤN PHỤC dịch

MƯỜI BA LÝ DO

Tác giả: Jay Asher

Người dịch: Tuấn Phúc

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2018

ebook©vctvegroup

Gui tǎng Joan Marie

“Anh?” cô nhân viên nhắc lại. “Anh muốn chừng nào nó đến nơi?”

Tôi lấy hai ngón tay gãi mạnh lông mày mắt trái. Đầu tôi càng ngày càng nhức. “Sao cũng được,” tôi bảo.

Người nhân viên nhận gói bưu kiện. Cái hộp giày đó cũng chính là cái hộp giày đã nằm trước thềm cửa nhà tôi hai mươi bốn tiếng trước; nó đã được tôi gói lại trong một cái túi giấy màu nâu và dán kín bằng băng keo trong, y như lúc tôi nhận được. Nhưng giờ thì địa chỉ nó sắp đến lại là một cái tên khác. Cái tên tiếp theo trong danh sách của Hannah Baker.

“Một tá của thợ bánh,^(*)” tôi lầm bầm. Rồi lại thấy tởm vì như vậy cũng nghĩ ra được.

“Anh nói gì cơ?”

Tôi lắc đầu. “Hết bao nhiêu vậy?”

Cô ta đặt chiếc hộp lên một tấm đệm cao su, sau đó gõ liên tục trên bàn phím.

Tôi đặt cốc cà phê mua ở cây xăng lên thành quỳ và ngó vào màn hình. Tôi móc vài tờ tiền từ trong ví ra, lục vài xu trong túi, rồi đặt chúng lên quỳ.

“Tôi nghĩ cốc cà phê đó chưa ép phê đâu,” cô nhân viên nói. “Anh đưa thiếu một đô la.”

Tôi đưa thêm một đô la, rồi dụi mắt cho tỉnh ngủ. Cà phê còn âm ấm khi tôi làm một ngụm, nên lại càng khó uống hơn. Nhưng dù thế nào tôi cũng phải tỉnh.

Hoặc có lẽ không. Có lẽ tốt nhất tôi nên nửa tỉnh nửa mơ cho đến hết ngày. Có lẽ đó là cách duy nhất để tôi trụ qua hết ngày hôm nay.

“Đúng lịch thì ngày mai cái hộp đến nơi,” cô ta nói. “Hoặc một.” Rồi thả cái hộp vào chiếc xe đẩy đằng sau.

Đáng lẽ tôi nên chờ tới sau giờ học. Tôi nên để Jenny tận hưởng ngày yên bình cuối cùng của cậu ta mới phải.

Dù cậu ta chẳng đáng để tôi làm vậy.

Khi về tới nhà ngày mai, hoặc một, cậu ta sẽ thấy một bưu kiện trước thềm cửa nhà mình. Hoặc nếu bố, mẹ hay ai đó nhận thư trước thì có thể cậu ta sẽ thấy chiếc hộp nằm trên giường mình. Và cậu ta sẽ phẫn khích. Tôi cũng đã phẫn khích đấy. Một bưu kiện không đề tên người gửi à? Họ quên đề tên, hay là cố ý? Có thể từ một người hâm mộ bí mật chẳng?

“Anh có muốn lấy hóa đơn không?” cô nhân viên hỏi.

Tôi lắc đầu.

Dù vậy, cái máy cũng in ra một tờ hóa đơn. Tôi nhìn cô nhân viên xé dọc rìa răng cưa nhựa của máy in rồi quăng tờ giấy vào thùng rác.

Trong thị trấn có độc một bưu điện. Không biết có phải chính cô nhân viên này cũng là người nhận cái hộp giầy này từ những người khác trong danh sách không, những người nhận được nó trước tôi. Rồi bọn họ có giữ hóa đơn như vật lưu niệm bệnh hoạn không? Giấu chúng vào ngăn đồ lót? Ghim chúng lên một tấm bảng?

Suýt nữa tôi đã xin lại tờ hóa đơn rồi. Suýt nữa tôi nói, “Em xin lỗi, cho em xin lại hóa đơn được không?” Để về sau có thứ nhắc tôi nhớ chuyện này.

Nhưng nếu muốn có thứ nhắc nhở mình thì tôi đã đi sao lại số bằng cát sét hoặc giữ lại tấm bản đồ rồi. Nhưng tôi không bao giờ muốn nghe lại đồng băng đó nữa, dù giọng cậu ấy sẽ còn vang mãi trong đầu tôi. Và

những ngôi nhà đó, những con phố đó, và ngôi trường cấp ba đó sẽ luôn luôn còn đó để nhắc tôi nhớ về chuyện này.

Giờ thì hết làm gì được nữa rồi. Bưu kiện đã trên đường gửi đi. Tôi ra khỏi bưu điện mà không lấy hóa đơn.

Sâu bên trong chân mày mắt trái, đầu tôi vẫn nhức. Mỗi ngụm nước bọt tôi nuốt đầu có vị chua, và càng gần đến trường, tôi càng thấy mình sắp ngã gục.

Tôi muốn gục ngã. Tôi muốn ngã xuống ngay vỉa hè đằng kia rồi lết thân mình vào trong đám thường xuân đó. Vì ngay bên kia bụi thường xuân, vỉa hè uốn cong, men theo rìa ngoài bãi đỗ xe của trường. Rồi nó cắt xuyên qua bãi cỏ trước, tiến vào tòa nhà chính. Nó đi xuyên qua cửa chính và nhập vào hành lang, ngoằn ngoèo giữa những dãy tủ đồ và lớp học ở hai bên, rồi cuối cùng dẫn vào cánh cửa luôn để mở của tiết học thứ nhất.

Phía trước lớp, đối diện với học sinh, sẽ là bàn của thầy Porter. Thầy ấy sẽ là người cuối cùng nhận được gói bưu kiện không có tên người gửi. Và ở giữa phòng, dịch qua bên trái một bàn, sẽ là bàn của Hannah Baker.

Không người nữa.

(*) Một tá của thợ bánh, hay Baker's dozen, có nghĩa là 13 chứ không phải 12 như nghĩa thường của một tá. Cụm từ này được cho là có nguồn gốc từ thời Trung cổ ở Anh. Thời đó, giá bán bánh mì được quy định phải dựa theo giá của bột mì, thợ bánh nào bán thiếu cân sẽ bị trừng phạt. Và vì bánh mì được tính theo cân bột chứ không phải số lượng nên để tránh thiếu cân, các thợ bánh thường cho thêm vào một hoặc hai ổ bánh giống hệt mỗi khi bán ra một tá bánh. Họ Baker của Hannah cũng có nghĩa là thợ làm bánh.

NGÀY HÔM QUA MỘT GIỜ SAU KHI TÀN TRỤ ỒNG.

Một bưu kiện cỡ bằng hộp giày được dựng nghiêng tựa vào cửa chính. Cửa chính nhà tôi có một ô nhỏ để đẩy thư vào trong, nhưng bất kỳ thứ gì dày hơn một bánh xà phòng đều được để lại bên ngoài. Một dòng chữ nguệch ngoạc ghi vội trên lớp giấy gói của bưu kiện đề địa chỉ người nhận là Clay Jensen, tôi nhặt nó lên và đi vào trong.

Tôi mang gói bưu kiện vào bếp và đặt nó lên quầy bếp. Tôi mở hộp đồ linh tinh ra lấy cây kéo. Rồi tôi đi kéo dọc quanh gói bưu kiện và mở nó ra. Bên trong hộp giày là một thứ được cuộn gói lại bằng lớp bọc bong bóng. Tôi mở ra và thấy bảy cuộn băng cát sét được xếp bừa bộn bên trong.

Mỗi cuộn băng có một con số màu xanh đậm tô ở góc phải bên trên, có lẽ được tô bằng sơn móng tay. Mỗi mặt của một cuộn băng có một số riêng. Cuộn đầu tiên là một và hai, cuộn tiếp theo là ba và bốn, năm và sáu, rồi cứ thế. Cuộn băng cuối cùng có số mười ba ở một mặt, đằng sau không có gì.

Ai lại gửi cho tôi một hộp giày đầy băng cát sét thế này? Giờ làm gì còn ai nghe băng cát sét nữa. Mà tôi có đồ để nghe không chứ?

Nhà xe! Cái dàn cát sét trên bàn thợ. Bố mua vào một dịp thanh lý đồ mà chả tốn mấy đồng. Nó đã cũ, nên bố cũng chẳng lo nó bị đóng bụi cưa hay bị sơn văng dính. Và cái hay nhất là, nó chạy được băng cát sét.

Tôi kéo cái ghế đầu lại bàn, quăng ba lô xuống sàn rồi ngồi xuống.

Tôi ấn nút Eject trên máy. Cái nắp nhựa nhẹ nhàng mở ra và tôi nhét cuộn băng thứ nhất vào.

CUỐN BĂNG SỐ 1: MẶT A

Xin chào, các cô các cậu. Hannah Baker đây. Trực tiếp cùng âm thanh nổi sống động đây.

Tôi không tin.

Một đêm diễn duy nhất. Hạ màn là kết thúc. Và lần này, tuyệt đối không tiếp nhận yêu cầu nhé.

Không, không thể tin được. Hannah Baker tự sát rồi mà.

Mong là mọi người đã sẵn sàng, bởi vì mình sắp kể mọi người nghe câu chuyện cuộc đời mình. Quan trọng hơn nữa là, tại sao cuộc đời mình chấm dứt. Và nếu cậu đang nghe những cuộn băng này, thì cậu cũng là một trong những lý do đấy.

Hả? Không!

Mình sẽ không tiết lộ cậu xuất hiện ở cuốn băng nào trong câu chuyện đâu. Nhưng đừng lo, nếu đã nhận được chiếc hộp nhỏ xinh xinh này, thì tên cậu rồi cũng được nhắc đến thôi... Mình hứa đấy.

Thật, một con nhỏ chết rồi thì đâu dựng chuyện làm gì.

Mà này! Cậu đó đem đi tấu hài được đấy. Sao một con nhỏ chết rồi lại không thể dựng chuyện nhi? Trả lời: vì chết rồi thì nằm luôn chứ dựng cái gì nữa.

Cái này có phải kiểu thư tuyệt mệnh bệnh hoạn nào không vậy?

Đó. Cười đi.

Ây chà. Vậy mà mình cứ tưởng nó mắc cườì lắì.

Trước khi Hannah chết, cậu ấy đã thu âm lại số băng này. Tại sao chứ?

Luật chơi cũng đơn giản. Có hai điều thôi. Một: nghe. Hai: gửi cho người khác. Mong rằng dù là điều nào thì cũng sẽ chẳng dễ dàng gì với các cậu.

“Con đang nghe gì đấy?”

“Mẹ!”

Tôi đập loạn hết mọi nút trên cái máy cát sét, ấn mấy nút li ền một lúc.

“Mẹ làm con hết h ồì,” tôi bảo. “Không có gì đâu ạ, bài tập ấy mà.”

Tôi đ ầì nói vậy mỗi khi bị hỏi gì đó. Về nhà muộn? Bài tập. Cần thêm tí ềì? Bài tập. Và giờ, mấy cuộn băng của một đ ầì con gái. Đ ầì đã nốc hết cả nắm thuốc hai tu ềì trước.

Bài tập.

“Mẹ nghe đ ược không?” mẹ hỏi.

“Không phải của con đâu,” tôi nói, cầ cầ mũi giày xuống sàn bê tông. “Con giúp bạn ấy mà. Bài môn sử. Chán lắì.”

“Chà, con tốt bụng đấy,” mẹ nói. Rồi ch ồì qua vai tôi, lật một tấm vải đ ầì bụi lên - là một trong mấy cái tấ vải của tôi h ồì bé - và lấy cuộn thước dây bên dưới. Rồi mẹ hôn trán tôi. “Mẹ đ ể con yên vậy.”

Tôi chờ cho tới khi cửa đ ắì cách, rồi đ ầì ngón tay đến nút Play. Mười ngón, hai bàn tay, hai cánh tay, cổ, mọi thứ đ ầì có cảm giác trống rồì. Không đủ sức ấn nổi một nút trên cái máy.

Tôi nhắì tấm tấ vải phủ lên cái hộp giày đ ể che khuất cái hộp khỏi mắt

mình. Tôi ước mình chưa bao giờ thấy cái hộp hay bảy cuộn băng bên trong đó. Lần đầu bật lên thì dễ. Chẳng có gì khó. Vì tôi chẳng biết mình sắp nghe cái gì.

Nhưng lần này, đó là một trong những việc đáng sợ nhất tôi từng làm.

Tôi vặn nhỏ âm lượng xuống rồi bấm nút Play.

... Một: nghe. Hai: gửi cho người khác. Mong rằng dù là điều nào thì cũng sẽ chẳng dễ dàng gì với các cậu.

Khi mấy cậu nghe xong hết mười ba mặt băng - bởi vì câu chuyện nào cũng đều có mười ba mặt cả - hãy tua lại hết số băng và xếp lại vào hộp, rồi tiếp tục gửi đến bất kỳ ai theo sau câu chuyện nho nhỏ của cậu. Và người đó, số mười ba may mắn, người ôm hết số băng này mà xuống địa ngục luôn đi. Còn tùy vào tín ngưỡng của người, có thể chúng ta sẽ gặp nhau dưới đó đấy.

Mà nếu lỡ mấy cậu tính phá luật chơi, thì nên biết là mình đã sao thêm một bản số băng này rồi đấy. Số băng đó sẽ được tung ra cho mọi người biết nếu cái hộp này không đi đủ hết một vòng các cậu đấy nhé.

Chuyện này không phải chuyện nhất thời mình hứng lên làm đâu.

Đừng nghĩ mình hiền mà xem thường mình... lần nữa.

Không. Không đời nào cậu ấy lại nghĩ như vậy.

Mình đang dõi theo mấy cậu đấy.

Bao tử tôi thất lại, chỉ chực nôn ra. Có cái xô nhựa úp ngược trên một

cái ghế gỗ gần đó. Cách tôi hai bước, nếu cần, tôi có thể với tới cái quai cần và lật nó lại.

Tôi không biết gì nhiều về Hannah Baker. Ý tôi là, tôi đã muốn. Tôi đã muốn hiểu thêm về cậu ấy nhưng chẳng mấy khi có dịp. Hè vừa rồi, chúng tôi đã làm việc cùng nhau tại một rạp phim. Và cách đây không lâu, ở một buổi tiệc, tôi và cậu ấy cũng đã hôn nhau. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ có dịp thân thiết với nhau hơn. Và chưa một lần nào tôi coi thường cậu ấy. Chưa bao giờ.

Số băng đó lẽ ra không nên có mặt ở đây. Không phải chỗ tôi. Chắc chắn đã có gì nhầm lẫn.

Hoặc là một trò đùa tai ác.

Tôi kéo lê thùng rác trên sàn nhà. Mặc dù đã kiểm tra một lần rồi, tôi vẫn lục tờ giấy gói ra xem lại. Chắc chắn địa chỉ người gửi phải nằm đâu đó trên đây. Chắc tại tôi tìm sót thôi.

Những cuốn băng tuyệt mệnh của Hannah Baker đang được chuyền tay nhau. Có đứa đã đi sao lại một bản rồi gửi tôi để chơi tôi. Ngày mai ở trường, sẽ có đứa phá ra cười khi thấy tôi, hoặc chỉ cười đầu tôi rồi nhìn đi chỗ khác. Và lúc đó tôi sẽ biết là đứa nào.

Rồi sau đó? Tôi sẽ làm gì sau đó?

Tôi không biết.

Suýt nữa mình quên. Nếu có tên trong đây, hẳn mấy cậu đã nhận được một tấm bản đồ.

Tôi thả hết đồng giấy gói vào lại thùng rác.

Tôi có nằm trong danh sách rồi.

Vài tuần trước, chỉ vài ngày trước khi Hannah uống thuốc tự tử, ai đó đã nhét một phong bì qua khe tủ đồ của tôi. Bên ngoài phong bì đề GIỮ LẠI CÁI NÀY - SẼ CÓ LÚC CẦN ĐẾN bằng bút dạ đỏ. Bên trong là một tấm bản đồ thị trấn được gấp lại. Có khoảng mười hai ngôi sao màu đỏ được đánh dấu ở những khu khác nhau trong thị trấn.

Ở cấp một, chúng tôi cũng dùng chính những tấm bản đồ của Bộ Thương mại này để học về các hướng Đông, Tây, Nam và Bắc. Các con số nhỏ màu xanh rải rác khắp bản đồ tương ứng với tên các dịch vụ hay công ty liệt kê ở mép bản đồ.

Tôi giữ tấm bản đồ của Hannah trong ba lô. Tôi đã định cầm nó đi hỏi quanh trường xem có ai nhận được nó nữa không. Để xem có ai biết nó là gì không. Nhưng dần dà, nó lọt vào giữa đồng sách vở và tôi quên bẵng nó đi.

Cho đến bây giờ.

Qua các cuộn băng, mình sẽ đề cập đến một số địa điểm xung quanh thành phố yêu dấu của chúng ta để mấy cậu ghé qua. Mình không bắt buộc các cậu đến đó, nhưng nếu các cậu muốn có cái nhìn tường tận hơn về câu chuyện, thì cứ đến chỗ đánh dấu ngôi sao. Hoặc, nếu thích, cứ viết luôn cái bản đồ đi và mình cũng chẳng biết được.

Trong lúc những lời của Hannah phát ra qua cặp loa bụi bặm, tôi cảm nhận được sức nặng của cái ba lô áp vào chân mình. Bên trong là tấm bản đồ bị đè nhăn nhúm dưới đáy.

Hoặc có khi mình biết không chừng. Mình cũng chẳng rõ mấy chuyện sống chết này như nào. Mà ai biết được, có thể giờ mình đang đứng sau lưng cậu đấy.

Tôi gặp người v ề trước, chống hai khuỷu tay lên chiếc bàn thợ. Tôi úp mặt vào hai lòng bàn tay rồi vuốt ngược mái tóc tôi không ngờ đã ướt đẫm.

Mình xin lỗi. Vậy thật không công bằng.

Sẵn sàng chưa nào, anh Foley?

Justin Foley. Một đàn anh lớp mười hai. Nụ hôn đầu của Hannah.

Nhưng sao tôi biết được chuyện đó?

Justin, anh yêu, anh là nụ hôn đầu tiên của em. Đôi tay đầu tiên em nắm. Nhưng anh chẳng qua chỉ là một anh chàng hết sức bình thường. Và ý em nói vậy không phải chê anh đâu - không hề. Ở anh có điều gì đó khiến em cảm thấy mình phải trở thành bạn gái của anh. Đến tận hôm nay em vẫn không biết điều đó là gì. Nhưng điều đó có tồn tại ở anh... Và nó rất mãnh liệt.

Anh không biết chuyện này đâu, nhưng hai năm trước, hồi em còn là một đứa lớp mười và anh là một đàn anh lớp mười một, em từng theo đuôi anh lòng vòng. Vào tiết sáu, em phụ việc ở phòng điểm danh nên em biết hết mọi tiết học của anh. Em còn sao lại thời khóa biểu của anh nữa đây, chắc là nó còn đâu đó quanh đây thôi. Và đến lúc họ lướt qua đồ đạc của em, chắc họ sẽ viết nó đi với suy nghĩ rằng tình đơn phương của một đứa lớp mười chả liên quan gì đến chuyện tự tử cả. Nhưng có thật như vậy không?

Đối với em thì, có, có liên quan đấy. Em kể về tận thời điểm gặp anh khi ấy cũng là để mở đầu câu chuyện của mình. Và đây mới là nơi câu chuyện thực sự bắt đầu.

Thế thì tôi nằm đâu trong danh sách, ở chỗ nào trong những câu

chuyện này? Câu chuyện thứ hai? Hay ba? Chuyện càng về cuối có càng tệ hơn không? Cậu ấy đã nói kể số mười ba may mắn kia có thể ôm số băng này xuống địa ngục.

Khi anh nghe hết số băng này, Justin à, em mong là anh sẽ hiểu được vai trò của mình trong toàn bộ câu chuyện. Bởi vì lúc này có thể nó không có vẻ to tát gì, nhưng nó quan trọng đấy. Đến cuối cùng, mọi thứ đều có ý nghĩa của nó cả.

Sự phản bội. Đó là một trong những cảm giác kinh khủng nhất.

Em biết là anh không cố ý làm em buồn. Thật ra thì, đa số những người đang nghe câu chuyện này có lẽ đều không biết bản thân các cậu đã làm gì - đã thực sự gây ra chuyện gì.

Mình đã làm gì, Hannah? Bởi vì mình thật tình không biết. Đêm hôm đó, nếu đúng là cái đêm mình đang nghĩ đến, mình cũng thấy kỳ lạ như cậu vậy. Hoặc có thể còn kỳ lạ hơn, vì mình vẫn không biết chuyện quái quỷ gì đã xảy ra nữa.

Ngôi sao màu đỏ đầu tiên của chúng ta có thể được tìm thấy ở ô C-4. Dùng ngón tay các cậu trở đến cột C và rà dọc xuống hàng 4. Đúng rồi đấy, giống như bàn cờ vua ấy. Khi đã nghe xong cuộn băng này, các cậu nên đến đó đi. Nhà mình chỉ sống ở đó một khoảng thời gian ngắn, mùa hè trước khi mình vào cấp ba, nhưng đó là nơi mình đã sống khi mới đến thị trấn.

Và đó là nơi lần đầu tiên em thấy anh, Justin ạ. Có lẽ anh sẽ nhớ ra. Anh đã trồng cây si nhỏ bạn Kat của em. Lúc đó vẫn còn hai tháng nữa mới vào năm học mới và Kat là người duy nhất em quen bởi vì cậu ấy ở kế bên nhà. Cậu ấy kể với em là anh bám rịt lấy cậu ấy cả năm học trước. Không hẳn đến mức bám rịt cậu ấy - chỉ là hay nhìn chăm chăm với vô

tình đậm sâu vào cậu ấy ở hành lang thôi.

Ý em là, những chuyện đó là vô tình thôi, đúng không?

Kat đã kể với em là ở buổi khiêu vũ cuối năm học, cuối cùng anh cũng có gan tiến xa hơn việc chỉ dám nhìn chăm chăm hay đậm sâu vào cậu ấy. Cả hai cùng nhảy với nhau tất cả các điệu slow. Và rồi không lâu sau đó, Kat bảo em là cậu ấy sẽ cho anh hôn. Nụ hôn đầu đích thực trong đời cậu ấy. Thật vinh dự làm sao!

Những chuyện này phải ghê lắm. Kinh khủng lắm. Đó là lý do duy nhất cho việc những cuộn băng được chuyển từ người này qua người khác. Vì họ sợ.

Tại sao có người muốn gửi đi một đồng băng cát sét kể tội mình trong một vụ tự tử chứ? Không ai muốn cả. Nhưng dĩ nhiên Hannah muốn, cậu ấy muốn chúng tôi, những đứa có tên trong đây, phải nghe đi đâu cậu ấy muốn nói. Và sẽ làm theo đi đâu cậu ấy bảo, là chuyển nhau đồng băng đó, để ngăn chúng rơi vào tay những người không có tên trong cái danh sách đó.

“Danh sách”. Nghe cứ như là một cái hộp kín vậy. Một câu lạc bộ độc quyền.

Và không biết vì sao, tôi lại có tên trong đó.

Em muốn biết anh trông như thế nào, Justin ạ, nên tụi em đã gọi cho anh từ nhà em và bảo anh ghé qua. Tụi em gọi cho anh bằng điện thoại nhà em vì Kat không muốn anh biết cậu ấy sống ở đâu... à, là chưa muốn... dù nhà cậu ấy ở kế bên thôi.

Anh đang chơi bóng - em cũng chẳng biết là bóng rổ hay bóng chày hay gì - nhưng anh bảo lát sau anh mới đến được. Nên tụi em đã đợi.

Bóng rổ. Nhiều đứa chúng tôi chơi bóng rổ hè năm đó, với hy vọng vào lớp mười sẽ có được một chỗ trong đội dự bị đại học. Justin, lúc đó chỉ mới lớp mười một, đã có sẵn một chỗ chờ anh ta trong đội tuyển đại học rồi. Nên nhiều đứa chúng tôi chơi bóng cùng anh ta, hy vọng trong hè sẽ học được một số kỹ năng. Và một số đứa chúng tôi cũng được nhận.

Trong khi đó, số còn lại không may mắn như vậy.

Tại em ngồi ở cửa sổ trước nhà, buồn chuyện hàng giờ đồng hồ, thì đột nhiên anh và bạn anh - Chào anh, Zach! - đi bộ vào khu phố.

Zach? Zach Dempsey ấy hả? Lần duy nhất tôi từng thấy Zach ở bên Hannah, dù chỉ thoáng qua, là cái đêm tôi gặp Hannah lần đầu tiên.

Hai con phố giao nhau trước nhà em thành hình chữ T lật ngược, vậy là anh đang trên đường đến nhà em.

Khoan. Khoan đã. Tôi cần suy nghĩ.

Tôi lột một miếng sơn màu cam đã khô dính trên bàn thợ. Tại sao tôi lại nghe cái này? Ý tôi là, tại sao tôi lại phải nghe chịu đựng hết đồng băng này. Tại sao không mở máy lấy băng ra rồi vứt hết cả hộp vào thùng rác cho rồi?

Tôi nuốt khan. Nước mắt làm khóe mắt tôi cay cay.

Bởi vì đó là giọng của Hannah. Giọng nói mà tôi nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ nghe thấy lần nữa. Tôi không thể vứt chúng đi.

Và vì cái luật chơi đó. Tôi nhìn xuống cái hộp giày đã giấu bên dưới tấm tá vải. Hannah nói cậu ấy đã sao ra một bản những cuộn băng này rồi. Nhưng nếu không phải vậy thì sao? Có lẽ nếu mấy cuộn băng này dừng lại

ở đây, nếu tôi không gửi chúng đi tiếp nữa, thì xong. Vậy là hết. Không có gì xảy ra.

Nhưng nếu lỡ có gì đó trong mấy cuộn băng này có thể gây hại cho tôi thì sao? Nếu đây không phải trò đùa? Vậy thì toàn bộ số băng dự phòng sẽ được tung ra hết. Chính cậu ấy đã nói vậy. Và mọi người sẽ nghe được hết mọi chuyện trong đồng băng đó.

Mảng sơn tróc ra như miếng vảy.

Ai dám thử xem cậu ấy có làm thật hay không?

Anh bước ra khỏi cái rãnh thoát nước và đặt một chân lên bãi cỏ. Ba em vừa phun nước tưới cả buổi sáng nên cỏ ướt làm chân anh trơn rồi trượt tới trước, hai chân anh xoạc ra. Zach nãy giờ cứ nhìn về phía cửa sổ, cố nhìn cho rõ người bạn mới của Kat - chính là em của anh đây - và anh ấy đã vấp phải anh rồi té xuống cạnh anh dưới vỉa hè.

Anh đẩy anh ấy ra rồi đứng dậy. Sau đó thì Zach cũng đứng dậy, và cả hai nhìn nhau, không rõ mình nên làm gì. Thế các anh đã làm gì? Anh chạy trở lại xuống phố trong khi em và Kat cười như điên bên cửa sổ.

Tôi nhớ chuyện đó. Kat đã nghĩ nó rất buồn cười. Cậu ấy kể tôi nghe ở buổi tiệc chia tay mùa hè đó.

Buổi tiệc nơi tôi lần đầu thấy Hannah Baker.

Chúa ơi, tôi đã nghĩ cậu ấy thật xinh đẹp. Và cậu ấy mới đến thị trấn này, đó mới là đi đầu làm tôi để ý. Ở gần những bạn gái khác, đặc biệt là hồi đó, lưỡng lự tôi lúc nào cũng xoắn lại thành những nút thắt mà đến cả hướng đạo sinh cũng ngao ngán chịu thua. Nhưng với cậu ấy tôi có thể trở thành một Clay Jensen mới và khác hẳn, một cậu học sinh lớp mười.

Kat chuyển nhà trước khi học kỳ mới bắt đầu, và em bắt đầu có cảm tình với chàng trai mà cậu ấy đã bỏ lại. Và chẳng mấy chốc chàng trai đó cũng bắt đầu có tình cảm với em. Một phần có lẽ do lúc nào em cũng lảng vảng xung quanh.

Em và anh không học chung bất kỳ môn nào, nhưng ít ra lớp học của cả hai vào các tiết một, bốn và năm gần nhau, ừ thì, tiết năm cũng không gần lắm, và thỉnh thoảng khi em đến nơi thì anh cũng đã đi rồi, nhưng ít nhất thì tiết một và bốn cũng cùng ở một dãy.

Ở buổi tiệc của Kat, mọi người tụ họp ngoài vườn dù nhiệt độ lạnh cóng. Hôm đó gần như là đêm lạnh nhất năm. Và tôi, dĩ nhiên, đã để quên áo khoác ở nhà.

Sau một thời gian, em đã mở lời chào anh. Và sau đó ít lâu, anh cũng đã lên tiếng chào lại. Rồi, một ngày, em đi bên cạnh anh mà không nói lời nào. Em biết anh sẽ không chịu được điều đó, và nhờ vậy chúng ta đã có lần trò chuyện dài hơi đầu tiên của hai đứa.

Không, không đúng. Tôi để áo khoác ở nhà vì tôi muốn mọi người thấy chiếc áo sơ mi mới của mình.

Tôi mới ngu ngốc làm sao.

“Này!” anh nói. “Em không định chào anh à?”

Em cười, hít một hơi, và quay mặt lại. “Tại sao em phải làm vậy?”

“Bởi vì em luôn lên tiếng chào anh mà.”

Em hỏi tại sao anh lại nghĩ mình hiểu em vậy. Em nói có khi anh chẳng biết gì về em đâu.

Ở buổi tiệc của Kat, tôi khuyu gối xuống để buộc lại dây giày trong lúc đang trò chuyện lần đầu tiên với Hannah Baker. Và tôi đã không làm được.

Tôi không buộc được cái dây giày ngu ngốc đó bởi mấy ngón tay tôi tê cứng vì lạnh.

Phải nói Hannah lúc đó rất tử tế, cậu ấy đã đề nghị buộc hộ dây giày cho tôi. Dĩ nhiên là tôi từ chối. Thay vào đó, tôi chờ đến khi Zach tự xen vào cuộc nói chuyện không mấy thoải mái của hai đứa để lên vào nhà làm ấm đôi tay dưới vòi nước.

Thật xấu hổ.

Trước đó, khi em hỏi mẹ làm thế nào để được một chàng trai để ý, mẹ đã nói, “Con phải thật kiên vào.” Nên em đã làm vậy. Và hẳn nhiên, em đã thành công. Anh bắt đầu đứng chờ bên ngoài lớp em.

Dường như phải mấy tuần trôi qua anh mới hỏi số điện thoại của em. Nhưng em biết rằng nào anh cũng sẽ hỏi thôi, nên em cũng đã tập đọc cho to rõ vào. Thật bình tĩnh và tự tin như thể em không quan tâm lắm. Như thể một ngày có tới cả trăm người xin số điện thoại em vậy.

Ừ thì, những bạn trai khác ở trường cũ từng xin số điện thoại em rồi. Nhưng ở đây, tại trường mới, thì anh là người đầu tiên đấy.

Không. Vậy không đúng lắm. Nhưng anh là người đầu tiên thực sự có được số của em đó.

Không phải trước đó em không muốn cho ai khác số điện thoại. Em chỉ cẩn thận thôi. Nơi ở mới. Ngôi trường mới. Và lần này, chính em sẽ là người quyết định mọi người nhìn em như thế nào. Vì sau rốt, đâu để gì ta có được cơ hội thứ hai?

Trước khi gặp anh, Justin à, mỗi khi có ai hỏi, em đều sẽ nói không sai một con số nào trừ số cuối. Khi đọc đến đó em sẽ hoảng và rời lên... như kiểu cố tình vô ý đọc sai vậy.

Tôi nhắc ba lô lên đùi rồi mở khóa kéo ngăn lớn nhất.

Em đã rất háo hức nhìn anh ghi lại số điện thoại nhà em. May là anh cũng quá hồi hộp nên không để ý thấy. Khi em cuối cùng cũng đọc được đến con số cuối - con số đúng! - em đã cười rất tươi.

Trong khi đó, tay anh run lẩy bẩy đến mức làm em tưởng anh sẽ ghi sai mất. Và em chắc chắn sẽ không để điều đó xảy ra.

Tôi lôi tấm bản đồ ra và trải nó lên chiếc bàn thợ.

Em đã chỉ vào con số mà anh đang ghi. “Chỗ này là số bảy nha,” em bảo.

“Thì nó là số bảy mà.”

Tôi dùng cây thước gỗ vượt thẳng mấy chỗ nhàu trên tờ bản đồ.

“À. Miễn sao anh biết nó là số bảy.”

“Anh biết chứ,” anh nói. Nhưng anh vẫn gạch nó đi rồi viết lại một con số bảy còn méo mó hơn.

Em kéo cổ tay áo xuống lòng bàn tay rồi định rướn qua để lau mồ hôi trên trán anh... điều chắc hẳn mẹ em sẽ làm. Nhưng may mắn thay, em đã không làm vậy. Bằng không anh chắc sẽ chẳng bao giờ hỏi xin số điện thoại của cô gái nào khác nữa.

Tôi nghe tiếng mẹ gọi qua cánh cửa bên hông nhà xe. Tôi vặn nhỏ tiếng xuống, sẵn sàng bấm nút Stop ngay nếu mẹ mở cửa.

“Dạ?”

Khi em về đến nhà, anh đã gọi cho em. Hai cuộc.

“Con cứ làm bài tiếp đi,” mẹ nói, “nhưng mẹ muốn biết con có ăn tối với cả nhà không.”

Mẹ em hỏi anh là ai, và em đã nói là tụi mình có học chung một môn

với nhau. Chắc anh gọi hỏi bài. Và mẹ bảo anh đã nói với mẹ y như vậy.

Tôi nhìn xuống ngôi sao màu đỏ đầu tiên. C-4. Tôi biết chỗ này ở đâu. Nhưng tôi có nên đến đó không?

Không thể tin được. Justin à, anh đã nói dối mẹ em.

Nhưng sao điều đó lại làm em thấy thật hạnh phúc quá.

“Dạ không,” tôi nói. “Con sắp qua nhà bạn làm bài tập r ồi.”

Bởi vì lời nói dối của tụi mình khớp với nhau. Là dấu hiệu đó.

“Ừ, không sao,” mẹ nói. “Vậy mẹ sẽ chừa lại một ít để trong tủ lạnh cho con hâm nóng sau nhé.”

Mẹ hỏi môn chúng ta học cùng lớp là môn gì và em bảo là Toán, không hẳn nói dối. Chúng mình đều học Toán. Chỉ không học chung. Và cũng không cùng loại thôi.

“Ừ,” mẹ em nói. “Cậu ta cũng nói vậy.”

Em đã trách mẹ không tin tưởng con gái mình, rồi chộp lấy từ tay mẹ mảnh giấy có ghi số điện thoại của anh và chạy lên lầu.

Tôi sẽ tới đó. Tới chỗ có ngôi sao đầu tiên. Nhưng trước đó, khi hết mặt này của cuộn băng, tôi sẽ đến chỗ Tony.

Tony không bao giờ lên đời dàn âm thanh trong xe nên cậu vẫn còn dùng băng cát sét. Như vậy thì, cậu nói, cậu mới là người làm chủ bài nhạc. Nếu cậu cho ai đó quá giang và họ muốn mở nhạc riêng ư, thật đáng tiếc. Cậu sẽ bảo họ, “Định dạng không phù hợp r ồi.”

Khi anh bắt máy, em đã nói, “Justin à? Em, Hannah đây. Mẹ em bảo anh gọi hỏi bài môn toán.”

Tony lái một chiếc Mustang cũ được anh trai cậu để lại, và chiếc xe đó vốn của bố cậu để lại cho anh cậu, và có khi ông nội cậu đã để lại chiếc xe

đó cho bố cậu cũng nên. Ở trường chẳng có mấy mối tình sánh được với tình yêu của Tony dành cho chiếc xe ấy. Số cô gái đá cậu vì ghen với chiếc xe còn nhiều hơn số lần môi tôi được hôn nữa.

Anh lúng túng giây lát, rồi cuối cùng mới nhớ ra mình đã nói dối mẹ em, và như một cậu bé ngoan, anh xin lỗi.

Dù Tony không được xếp vào diện bạn thân, nhưng chúng tôi đã từng làm vài bài tập chung với nhau nên tôi biết nhà cậu. Và quan trọng nhất là cậu có một chiếc Walkman nghe được băng cát sét. Cái máy màu vàng với tai nghe mỏng bằng nhựa mà tôi tin chắc cậu sẽ cho tôi mượn. Tôi sẽ đem theo một vài cuộn băng để vừa đi vừa nghe trên đường qua khu phố cũ nhà Hannah, cách nhà Tony chỉ khoảng một hai dãy nhà.

“Vậy, Justin, anh muốn hỏi bài gì?” em hỏi. Anh không thoát dễ vậy đâu.

Hoặc có lẽ tôi sẽ đem mấy cuộn băng đi nơi khác. Nơi nào đó riêng tư. Bởi vì tôi không nghe ở đây được. Không phải tôi sợ ba hay mẹ sẽ nhận ra giọng nói phát ra từ loa, mà là tôi cần không gian. Không gian để thở.

Và anh đã không bỏ lỡ nhịp nào. Anh bảo em Tàu A rời nhà anh vào lúc 3:45 chiều. Tàu B cũng rời khỏi nhà em mười phút sau đó.

Anh không thấy đâu, Justin, nhưng em thực sự đã giơ tay lên như thể em đang ở trường chứ không phải đang ngồi trên mép giường. “Gọi em nè, thầy Foley. Gọi em nè,” em nói. “Em biết đáp án nè.”

Và khi anh gọi tên em, “Ừ, trò Baker?” em đã quăng luôn cái quy tắc phải-thật-kiêu của mẹ ra cửa sổ. Em trả lời là hai chuyến tàu sẽ gặp nhau ở bên dưới cầu trượt hỏa tiễn trong công viên Eisenhower.

Hannah thấy gì ở anh ta nhỉ? Tôi chẳng bao giờ hiểu được. Ngay cả cậu ấy cũng thừa nhận chính bản thân không tài nào hiểu nổi. Nhưng với

một chàng trai ưa nhìn ở mức trung bình như Justin, thì số bạn gái mê mê anh ta phải nói là quá nhiều.

Ừ thì, anh ta cũng cao ráo. Và có lẽ nhiều cô gái thấy anh ta thật lôi cuốn. Anh ta luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang suy tính chuyện gì vậy.

Anh ngưng một hồi lâu không nói gì, Justin ạ. Và ý em là lâu rất lâuuuuuuu luôn. “Vậy, khi nào hai chuyến tàu sẽ gặp nhau?” anh hỏi.

“Mười lăm phút,” em nói.

Anh nói hai chuyến tàu chạy tốc độ tối đa mà mất đến mười lăm phút thì chậm quá.

Ôi chà. Chậm lại nào, Hannah.

Mình biết mấy cậu đang nghĩ gì. Hannah Baker là một con hám trai.

Úi. Cậu để ý chỗ đó không? Tôi nói, “Hannah Baker là.” Không thể nói thế được nữa rồi, phải thêm chữ từng vào.

Cậu ấy dừng kẻ.

Tôi kéo chiếc ghế đầu lại gần bàn thợ hơn. Ấn đằng sau cái ô nhựa mờ mờ của hốc băng cát sét là hai cái trục quay đang kéo cuộn băng từ bên này sang bên kia. Một tiếng xì nhỏ phát ra từ loa. Một tiếng ro ro đều đều.

Cậu ấy đang nghĩ gì? Lúc đó, cậu ấy đang nhắm mắt? Đang khóc? Ngón tay cậu ấy đang đặt trên nút Stop, hy vọng bản thân đủ sức nhấn nó xuống hay sao? Cậu ấy đang làm gì? Tôi không nghe thấy gì cả!

Sai rồi.

Giọng cậu ấy giận dữ. Gần như run rẩy.

Hannah Baker không phải, và chưa bao giờ, là một con hám trai. Vậy câu hỏi ở đây là, các cậu đã nghe được gì?

Mình chỉ đơn thuần muốn một nụ hôn mà thôi. Mình là một cô gái lớp mười chưa từng được ai hôn. Chưa bao giờ. Nhưng mình đã thích một chàng trai, anh ấy cũng thích mình, và mình đã sắp được hôn anh ấy. Câu chuyện - toàn bộ câu chuyện - là vậy thôi.

Vậy câu chuyện kia là gì? Bởi vì tôi có nghe được đi đâu gì đó nữa.

Vài đêm trước ngày chúng mình hẹn nhau ở công viên, mình đều mơ thấy cùng một giấc mơ. Chính xác cùng một giấc mơ. Từ đầu đến cuối. Và để thỏa mong ước của quý vị thánh giả, thì mình sẽ kể ngay sau đây.

Nhưng đầu tiên, nói về bối cảnh tí nhè.

Thị trấn trước đây mình sống từng có một công viên cũng giống công viên Eisenhower ở một chỗ. Cả hai đều có một chiếc tàu hỏa tiển. Mình chắc chúng cùng được sản xuất từ một công ty vì chúng trông y hệt nhau. Một cái mũi nhọn màu đỏ chĩa thẳng lên trời. Những thanh sắt chạy dọc thân từ mũi xuống đến những cái vây đuôi hỏa tiển màu xanh làm trụ đỡ cả chiếc hỏa tiển khỏi mặt đất. Ở giữa cái mũi và những cái vây đuôi là ba bậc thêm được nối với nhau bằng ba cái thang. Ở tầng trên cùng là bánh lái. Giữa là cái cầu trượt dẫn xuống chỗ sân chơi.

Nhiều đêm trước ngày đầu tiên đến trường học ở thị trấn này, mình thường leo lên tầng trên chiếc hỏa tiển đó và dựa đầu vào bánh lái. Làn gió đêm thổi xuyên qua những thanh sắt làm mình thấy nhẹ nhõm. Rồi mình chỉ nhắm mắt và nghĩ về nhà cũ.

Tôi từng leo lên đó, đúng một lần, hồi năm tuổi. Tôi đã hét lên rồi khóc lóc bù lu bù loa không chịu xuống dù thế nào đi nữa. Nhưng bố lại quá to con không thể chui lọt mấy cái lỗ. Thế là bố đã gọi đội chữa cháy, và họ cử một cô nhân viên cứu hỏa lên đưa tôi xuống. Họ hẳn phải có nhiều cuộc giải cứu tương tự lắm bởi vì, vài tuần trước, thành phố đã

thông báo kế hoạch dỡ bỏ cái cầu trượt hỏa tiễn.

Mình nghĩ đó là lý do vì sao, trong giấc mơ, mình lại có nụ hôn đầu tiên ở chỗ chiếc hỏa tiễn như vậy. Điều đó gọi mình nhớ đến thuở hồn nhiên. Và mình chỉ muốn nụ hôn đầu tiên của mình như vậy thôi. Ngay thơ trong sáng.

Có lẽ đó là lý do cậu ấy không đánh dấu sao đỏ cái công viên. Số băng này chưa đi hết một vòng thì có khi chiếc hỏa tiễn đã biến mất rồi.

Giờ thì, nói tiếp những giấc mơ của em, chúng xuất hiện vào cái ngày anh bắt đầu chờ em bên ngoài cửa lớp. Cái ngày em biết rằng anh thích em.

Hannah đã cởi áo và để Justin sờ soạng lên tận chỗ áo ngực. Chính thế. Đó là những gì xảy ra ở công viên đêm hôm đó mà tôi nghe được.

Nhưng khoan. Tại sao cậu ấy lại làm chuyện đó trong công viên?

Giấc mơ bắt đầu với cảnh em ở tầng trên cùng của chiếc hỏa tiễn, tay đang cầm bánh lái. Nó vẫn là chiếc hỏa tiễn trong khu vui chơi thôi, không phải đồ thiệt đâu, nhưng mỗi lần em quay bánh lái qua bên trái, cây trong công viên nhấc rễ lên và bước tránh sang trái. Khi em ngoặt nó sang phải thì chúng lại bước sang phải.

Rồi em nghe thấy tiếng anh gọi lên từ chỗ sân chơi. “Hannah ơi! Hannah! Đừng có chơi với mấy cái cây nữa mà xuống gặp anh đi.”

Thế là em rời bánh lái và leo qua cái lỗ ở tầng trên cùng. Nhưng khi em xuống đến tầng dưới, chân em đã to lên đến mức cái lỗ tiếp theo không còn vừa.

Chân to? Đùa chắc? Tôi không hứng thú gì lắm chuyện phân tích giấc mơ, nhưng có lẽ cậu ấy đang thắc mắc liệu cái ấy của Justin có to hay

không.

Em thò đầu qua song sắt và la, “Chân em to quá. Anh vẫn muốn em leo xuống hả?”

“Anh yêu chân to,” anh la đáp lại. “Trượt xuống đây gặp anh nào. Anh sẽ đỡ em.”

Thế là em ngồi vào cầu trượt rồi lao người xuống. Nhưng lực cản của gió ở bàn chân làm em trượt xuống quá chậm. Lúc sắp xuống đến cuối cầu trượt, em đã để ý thấy chân anh cực kỳ nhỏ. Gân như không có luôn.

Tôi biết mà!

Anh bước đến chân cầu trượt với hai tay dang ra, sẵn sàng đỡ em. Và anh biết không, khi em nhảy ra khỏi cầu trượt, bàn chân to của em không giảm phải bàn chân nhỏ tí của anh.

“Thấy chưa? Chúng mình là một cặp trời sinh mà,” anh nói. Rồi anh chồm tới trước để hôn em. Đôi môi anh càng lúc càng gần... Càng gần ... và... em tỉnh giấc.

Ngày nào cũng vậy, suốt cả một tuần, em thức dậy đúng vào lúc sắp-được-hôn-đến-nơi-đó. Nhưng bây giờ, Justin à, cuối cùng em cũng sắp được gặp anh. Ở công viên đó. Ở chân cầu trượt đó. Và chết tiệt, anh sẽ phải hôn em cho chết luôn dù anh thích hay không.

Hannah à, nếu lúc đó cậu hôn giống như cậu đã hôn mình ở buổi tiệc thì, tin mình đi, anh ta thích lắm đấy.

Em hẹn gặp anh ở đó sau mười lăm phút. Dĩ nhiên, em chỉ nói vậy để chắc chắn là em đến đó trước anh. Đến lúc anh bước vào công viên, em muốn mình đã ở trong hỏa tiễn và ở tuốt tầng trên, y như trong những giấc mơ của em. Và mọi thứ đã xảy ra như vậy đây... trừ những cái cây biết

khiêu vũ và bàn chân kỳ dị ra.

Từ chỗ nhìn của em trên tầng cao nhất của hỏa tiễn, em thấy anh đi vào ở phía đầu kia công viên. Cứ vài bước đến gần cầu trượt anh lại kiểm tra đồng hồ một lần, anh nhìn xung quanh, nhưng chẳng bao giờ nhìn lên cả.

Vậy là em cố hết sức xoay cái bánh lái làm nó vang lên ken két. Anh lùi một bước, nhìn lên và gọi tên em. Nhưng đừng lo, ngay cả khi em muốn chuyện xảy ra hết như trong giấc mơ đó, em cũng không mong anh biết từng câu thoại và bảo em ngừng chơi với mấy cái cây rồi trèo xuống đầu.

“Em xuống ngay,” em nói.

Nhưng anh bảo em khoan đã. Anh sẽ trèo lên chỗ em.

Thế là em la lên, “Không! Để em trượt xuống.”

Và anh đã lặp lại những từ ngữ kỳ diệu, như trong giấc mơ ấy, “Anh sẽ đỡ em.”

Chắc chắn là hơn nụ hôn đầu của tôi rồi. Lớp bảy, Andrea Williams, đằng sau nhà thể chất sau giờ học. Nhỏ tới bàn tôi ngồi ở giờ ăn trưa, thì thầm ngỏ ý vào tai tôi, và cái ấy của tôi đã cứng hết cả ngày hôm đó.

Hôn xong - ba giây có vị son bóng mùi dâu tây - nhỏ quay đầu chạy đi. Tôi nép sau nhà thể chất và nhìn thấy hai cô bạn khác của nhỏ mỗi người chìa một tờ năm đô la. Tôi không tin được! Đôi môi tôi chỉ đáng giá cho một trò cá cược mười đô la.

Vậy là tốt hay xấu đây? Chắc là xấu rồi, tôi cho là vậy.

Nhưng kể từ đó tôi bắt đầu yêu cái vị son bóng mùi dâu tây.

Em không thể thôi mỉm cười lúc em leo thang từ tầng trên xuống. Em ngồi vào cầu trượt - tim em đập loạn cả lên. Đến lúc rồi đây. Tất cả bạn bè

nơi em ở trước đây đều đã có nụ hôn đầu đời từ cấp hai. Còn nụ hôn đầu tiên của em thì đang đợi em dưới chân một cái cầu trượt, đúng y như em muốn. Em chỉ còn phải trượt xuống nữa thôi.

Và em đã trượt xuống.

Em biết là chuyện không thực sự xảy ra như thế này, nhưng khi nhìn lại, mọi thứ như đang quay chậm vậy. Em lao mình xuống. Em trượt. Mái tóc em tung bay sau lưng. Anh giơ hai tay lên đỡ đỡ em. Em cũng giơ hai tay lên để anh đỡ được em.

Vậy thì từ lúc nào anh đã quyết định hôn em vậy, Justin? Có phải là trong lúc đi bộ ra công viên không? Hay chỉ đơn giản là đến khi em trượt vào vòng tay anh?

Được rồi, ai trong số mấy cậu muốn biết suy nghĩ đầu tiên của mình về nụ hôn đầu đời nào? Vậy thì đây: Có người mới vừa ăn xúc xích cay này.

Hay lắm, Justin.

Em xin lỗi. Nó không tệ đến vậy đâu, nhưng đó là điều đầu tiên em nghĩ tới.

Với tôi thì lúc nào cũng sẽ chọn son bóng vị dâu hết.

Em đã rất nóng lòng không biết nụ hôn đó sẽ là nụ hôn như thế nào - vì bạn bè nơi em ở trước đây đã diễn tả rất nhiều kiểu - và đó đã là một nụ hôn đẹp. Anh đã không đẩy lưng mình xuống cổ họng em. Anh đã không bóp mũi em. Chúng ta chỉ chạm môi vào nhau... Và hôn nhau.

Và vậy thôi.

Khoan đã. Dừng. Dừng có trả bằng lại. Mấy cậu không cần trả bằng lại từ đâu đâu vì các cậu không có nghe sót gì hết. Để mình tự nhắc lại. Mọi... thứ... chỉ... có... vậy... thôi.

Sao, mấy cậu nghe được gì khác hả?

Tôi lạnh sống lưng.

Ừ, đúng vậy. Chúng tôi ai cũng vậy.

Vậy thì, mấy cậu đúng rồi. Có chuyện khác xảy ra nữa. Justin nắm tay mình, chúng mình đi đến chỗ xích đu, rồi ngồi xuống xích đu, đưa qua đưa lại. Và anh ấy lại hôn mình cũng giống như nụ hôn trước.

Và? Rồi sao, Hannah? Sau đó thì sao?

Và... Chúng mình đi về. Anh ấy đi đường này. Mình đi đường kia.

Ôi. Mình xin lỗi. Mấy cậu muốn gì đó kích thích hơn hả? Mấy cậu muốn nghe về những ngón tay nhỏ nhắn táy máy của mình từ từ chơi đùa với khóa quần anh ấy à. Mấy cậu muốn nghe về...

Vậy thì, mấy cậu muốn nghe gì nào? Bởi vì mình đã nghe được rất nhiều chuyện, tới mức mình không biết chuyện nào nổi nhất nữa. Nhưng mình biết chuyện không nổi nhất đó.

Sự thật.

Giờ thì, sự thật là cái mấy cậu sẽ không quên.

Tôi vẫn có thể nhìn thấy cảnh Justin tụ tập với bạn bè anh ta ở trường. Tôi nhớ cảnh Hannah đi ngang qua, cả nhóm im phăng phắc. Họ lia mắt đi chỗ khác. Và khi cậu ấy đi khỏi, cả đám bắt đầu cười ồ lên.

Nhưng sao tôi lại nhớ cảnh đó?

Bởi vì tôi muốn bắt chuyện với Hannah rất nhiều lần sau buổi tiệc chia tay Kat, nhưng tôi lại quá ngại. Quá nhát. Nhìn Justin và đám bạn anh ta ngày hôm đó, tôi có cảm giác là ở Hannah còn nhiều đi đâu mà tôi chưa biết.

Rồi sau đó, tôi nghe được chuyện tình tứ của Hannah ở chiếc cầu trượt hỏa tiễn. Và vì cậu ấy chỉ mới vào trường không bao lâu nên những

tin đồn đó đã át hết mọi điều tôi biết về cậu ấy.

Tôi nghĩ, Hannah quá tằm với của mình. Cậu ấy quá dày dặn nên còn lâu mới để ý đến tôi.

Nên là cảm ơn anh, Justin. Thật sự cảm ơn anh. Nụ hôn đầu tiên trong đời em đã rất tuyệt vời. Và trong khoảng một tháng chúng mình bên nhau, ở mọi nơi chúng mình đến, những nụ hôn ấy đều rất đôi tuyệt vời. Anh đã thật tuyệt vời.

Nhưng rồi anh bắt đầu khoe khoang.

Một tuần trôi qua và em chẳng nghe thấy gì. Nhưng cuối cùng, lúc nào chẳng vậy, những tin đồn đó đến tai em. Và ai cũng biết không cách nào bác bỏ một tin đồn được.

Mình biết. Mình biết mấy cậu đang nghĩ gì. Trong lúc đang kể câu chuyện này, thì bản thân mình cũng tự nghĩ như vậy đấy. Một nụ hôn thôi ư? Một tin đồn bắt nguồn từ một nụ hôn đã khiến mình rước họa vào thân sao?

Không. Một tin đồn bắt nguồn từ một nụ hôn phá đi ký ức mình đã mong là sẽ rất đặc biệt. Một tin đồn bắt nguồn từ một nụ hôn dân tạo nên một thứ danh tiếng mà người khác sẽ tin và phản ứng theo. Và đôi lúc, một tin đồn bắt nguồn từ một nụ hôn cũng như một quả cầu tuyết, càng lăn xuống dốc càng lớn.

Một tin đồn, bắt nguồn từ một nụ hôn, chỉ là khởi đầu.

Mấy bạn lật cuộn băng lại để nghe tiếp nhé.

Tôi với tay tới cái máy, chuẩn bị bấm Stop.

Và Justin, anh yêu, đừng bỏ đi nhé anh. Anh sẽ không tin được tiếp theo tên anh sẽ được xướng lên ở đoạn nào đâu.

Tôi giữ ngón tay mình trên nút Stop, lắng nghe âm thanh ro ro khe khẽ vang lên qua loa, lắng nghe tiếng rít nhẹ của trục quay bên trong máy tua đoạn băng, chờ nghe tiếp giọng cậu ấy.

Nhưng không có gì. Câu chuyện đến đây là hết.

Khi tôi đến nhà Tony, chiếc Mustang của cậu được đỗ cạnh vỉa hè trước nhà. Nắp ca pô xe được dựng lên, và cậu với bố mình đang cúi đầu vào chỗ động cơ xe. Tony cầm một cái đèn pin nhỏ trong khi bố cậu đang dùng cò lê vặn chặt cái gì đó sâu bên trong.

“Xe chết máy à,” tôi hỏi, “hay sửa chơi cho vui?”

Tony ngoái lại nhìn và, lúc thấy tôi, cậu làm rớt cây đèn pin vô chỗ động cơ xe. “Thiệt tình.”

Bố cậu đứng dậy, chùi hai tay đầy dầu vào mặt trước chiếc áo thun lấm lem dầu nhờn. “Cháu đùa à? Lúc nào mà chơi vui.” Ông nhìn Tony và nháy mắt. “Bị nặng là còn vui nữa.”

Tony cau có, cố với tay lấy cái đèn pin. “Ba nhớ Clay không?”

“Có chứ,” bố cậu nói. “Tất nhiên rồi. Rất vui được gặp lại cháu.” Ông không chìa tay ra bắt tay tôi. Và nhìn đống dầu nhờn trên áo ông thì tôi chẳng lấy đó làm phiền.

Nhưng ông nói dối. Ông không nhớ tôi.

“À, này,” bố cậu nói, “bác nhớ ra cháu rồi. Cháu ở lại dùng bữa một lần rồi, đúng chứ? Cậu bé hay nói ‘làm ơn’ và ‘cảm ơn ạ’.”

Tôi mỉm cười.

“Sau khi cháu về, suốt cả tuần mẹ thằng bé cứ nói hai bố con phải cư

xử lịch sự hơn nữa.”

Tôi nói gì hơn được? Phụ huynh mền tôi mà.

“Phải, cậu ấy đó,” Tony nói. Cậu lấy miếng giẻ lau hai tay. “Vậy có chuyện gì không, Clay?”

Tôi lặp lại câu nói của cậu trong đầu mình. Có chuyện gì không? Có chuyện gì không? Ừ thì, cậu đã hỏi thì mình cũng trả lời, mình nhận được một đồng băng cát sét từ một nhỏ đã tự tử. Hình như mình có liên quan trong đó. Mình không chắc đó là gì nữa, vậy không biết cậu cho mình mượn cái máy Walkman để mình tìm hiểu được không?

“Không có gì,” tôi nói.

Bố cậu bảo tôi ng ửi vào xe và nổ máy hộ hai bố con được không. “Chìa khóa cắm sẵn ổ đó cháu.”

Tôi thấy ba lô mình sang ghế bên và ng ửi vào sau bánh lái.

“Khoan. Khoan đã!” bố cậu la lên. “Tony, con chiếu đèn vào đây nào.”

Tony đang đứng bên cạnh xe. Quan sát tôi. Khi bốn mắt bắt gặp nhau, cả hai đưa đứng hình và tôi không nhìn đi chỗ khác được. Cậu có biết không? Cậu có biết về số băng đó không?

“Tony,” bố cậu nhắc lại. “Cái đèn pin.”

Tony ngưng nhìn và cầm đèn pin rướn tới. Từ khoảng giữa bảng đồng hồ xe hơi và nắp ca pô, cậu cứ hết nhìn tôi lại nhìn chỗ động cơ xe.

Giả sử cậu có xuất hiện trong mấy cuốn băng thì sao? Giả sử chuyện của cậu ở ngay trước chuyện của tôi thì sao? Phải cậu là người gửi số băng đó cho tôi không?

Chúa ơi, tôi đang hoảng. Có thể cậu không biết. Có thể tôi trông như đang che giấu tội lỗi gì đó và cậu đang cố dò thử xem.

Trong lúc đợi tín hiệu nổ máy xe, tôi nhìn quanh. Đằng sau ghế cạnh tay lái, dưới sàn xe, là cái máy Walkman. Nó nằm ngay đó. Dây tai nghe được quấn chặt quanh cái máy. Nhưng mà viện lý do gì bây giờ? Tôi cần nó làm gì?

“Nè, Tony, cầm cái còi lên để ba cầm đèn pin cho,” bố cậu bảo. “Con cứ nhúc nhích hoài.”

Hai người đổi đèn pin và còi lên cho nhau, ngay lúc đó, tôi chớp lấy cái Walkman. Chỉ vậy thôi. Không suy nghĩ gì. Ngăn giữa ba lô tôi đang để mở, nên tôi nhét nó vào rồi kéo khóa đóng lại.

“Được rồi, Clay,” bố cậu gọi. “Nổ máy đi.”

Tôi xoay chìa khóa và động cơ nổ máy ngay lập tức.

Qua khoảng trống trên bảng đồng hồ xe, tôi thấy nụ cười của bố Tony. Bất kể việc vừa làm xong kia là gì, thì ông hẳn phải thỏa mãn lắm. “Tinh chỉnh chút cho nó hát hay hơn thôi,” ông nói át tiếng động cơ xe. “Cháu tắt máy được rồi đó, Clay.”

Tony hạ nắp ca pô xuống và đóng cạch một cái. “Ba, hỡi con vào sau nhé.”

Bố cậu gạt đầu, ông nhắc hộp đồ nghề bằng kim loại lên khỏi mặt đường, cầm đồng giẻ dính dầu nhớt, rồi đi vào nhà xe.

Tôi khoác ba lô qua vai rồi bước ra khỏi xe.

“Cảm ơn nhé,” Tony nói. “Không có cậu chắc hai ba con mình phải ở ngoài đây cả đêm.”

Tôi trông tay qua quai đeo còn lại rồi chỉnh ba lô trên lưng. “Mình cần ra đường ấy mà,” tôi nói. “Mẹ mình cần nhằn mãi chịu không được.”

Tony nhìn vào nhà xe. “Mình cũng vậy đây,” cậu nói. “Mình phải làm

bài tập mà ba cứ muốn sửa xe thêm nữa.”

Đèn đường trên đầu tôi nhấp nháy sáng.

“VẬY, Clay,” cậu nói, “cậu đến đây làm gì?”

Tôi cảm nhận được sức nặng của cái Walkman trong ba lô.

“Chỉ đi bộ ngang qua và thấy cậu bên ngoài thôi. Mình nghĩ cũng nên qua chào một tiếng.”

Cậu nhìn tôi chằm chằm hơi lâu, nên tôi nhìn qua chiếc xe của cậu.

“Mình đang định tới quán Rosie xem thế nào,” cậu nói. “Cần quá giang không?”

“Cảm ơn cậu,” tôi nói, “nhưng mình chỉ đi bộ thêm mấy dãy nhà nữa thôi.”

Cậu đút hai tay vào túi quần. “Cậu định đi đâu?”

Chúa ơi, tôi mong là cậu không có tên trong danh sách đó. Nhưng lỡ có thì sao? Lỡ cậu đã nghe qua hết số băng và biết chính xác tôi đang nghĩ gì trong đầu? Lỡ như cậu biết chính xác tôi đang định đi đâu? Hoặc tệ hơn nữa, lỡ như cậu chưa nhận được số băng? Lỡ như cậu nằm ở gần cuối thì sao?

Nếu là vậy, cậu sẽ nhớ lúc này đây. Cậu sẽ nhớ lúc tôi ghé qua. Nhớ lúc tôi đã không nhắc trước hay cảnh báo cậu.

“Không đâu cả,” tôi nói. Hai tay cũng đút túi quần. “VẬY, thôi, chắc mai gặp cậu sau.”

Cậu không nói tiếng nào. Chỉ nhìn tôi quay lưng rời đi. Tôi cứ chờ cậu la lên, “Này, cái máy Walkman của mình đâu rồi?” Nhưng không. Tôi chuồn đi trót lọt.

Tôi rẽ phải ở góc đường đầu tiên và tiếp tục đi. Tôi nghe thấy tiếng

động cơ xe nổ máy và tiếng sỏi nghiền dưới bánh xe lúc chiếc Mustang chạy tới. Rồi cậu nhún chân ga, băng qua con phố phía sau tôi, và cứ thế đi thẳng.

Tôi thả ba lô khỏi vai và ngồi xuống vỉa hè. Tôi lấy cái Walkman ra. Tháo sợi dây tai nghe và gắn cặp tai nghe nhựa màu vàng lên đầu, áp chỗ loa bé tí vào hai lỗ tai. Trong ba lô tôi có bốn cuộn băng đầu tiên, và chắc tôi chỉ nghe được khoảng hai tới ba cuộn trong đêm nay thôi. Số còn lại tôi đã để ở nhà.

Tôi mở khóa ngăn túi nhỏ nhất và lấy ra cuộn băng đầu tiên. Rồi tôi đút nó vào hộp băng, mặt B hướng ra, và đóng cái nắp nhựa lại.

CUỐN BẢNG SỐ 1: MẶT B

Chào mừng đã trở lại. Và cảm ơn vì tiếp tục nghe câu chuyện thứ hai.

Tôi loay hoay cho chiếc Walkman vào trong túi áo khoác và vặn lớn tiếng lên.

Nếu cậu đang nghe tiếp phần này, thì có một trong hai khả năng sau đây. A: Anh là Justin, và sau khi nghe xong câu chuyện ngắn của mình thì anh muốn biết ai nằm đằng sau tên anh. Hoặc B: Cậu không phải Justin và đang chờ nghe để biết đã đến phiên mình chưa.

Vậy thì...

Mồ hôi nóng ẩm lấm tẩm dọc đường chân tóc của tôi.

Alex Standall, tới lượt cậu đấy.

Một giọt mồ hôi trượt xuống bên thái dương và tôi quệt nó đi.

Mình đoán chắc cậu không biết tại sao cậu lại có tên trong đây đâu nhỉ, Alex. Hẳn cậu nghĩ cậu đã làm một việc tốt, nhỉ? Cậu đã chọn mình là người sở hữu Cặp Mông Ngon Nhất Khôi Mươi cơ mà. Ai lại bực chuyện đó được chứ?

Nghe này.

Tôi ngõ bèn vệ đường, chân đặt dưới rãnh thoát nước. Gân gót chân tôi, vài ngọn cỏ mọc qua lớp xi măng. Dù mặt trời chỉ mới hơi lặn xuống sau những mái nhà và ngọn cây, đèn hai bên đường đã bật sáng.

Thứ nhất, Alex à, nếu cậu nghĩ mình đang nói nhảm - nếu cậu nghĩ

mình chỉ là đưa con gái ngu ngốc hay làm mình làm mấy chỉ vì những chuyện nhỏ nhặt, cái gì cũng quan trọng hóa lên, thì không ai bắt cậu phải nghe đâu. Ừ thì đúng là mình đang dùng số băng dự phòng để gây áp lực lên cậu đấy, nhưng ai mà quan tâm nếu mọi người trong phố biết được cậu nghĩ gì về mông mình, đúng không?

Trong những căn nhà ở dãy này, và cả nhà tôi cách đây vài dãy, nhiều gia đình đã sắp xong bữa tối. Hoặc có khi họ đang mang bát đĩa cho vào máy rửa. Hoặc đã bắt đầu làm bài tập về nhà luôn rồi.

Với những gia đình đó, tối nay cũng bình thường như bao tối khác.

Mình có thể kể ra cả danh sách những ai quan tâm đấy. Mình có thể kể tên hết những người sẽ quan tâm rất nhiều nếu những cuộn băng này lọt ra ngoài đấy.

Vậy nên chúng ta bắt đầu thôi nhỉ?

Tôi cuộn người lại, choàng tay ôm lấy chân và tì trán lên hai đầu gối.

Mình nhớ buổi sáng hôm tờ danh sách của cậu được công bố, mình đang học tiết hai. Cô Strumm rõ ràng đã có những ngày cuối tuần thật tuyệt vời vì cô hoàn toàn chẳng chuẩn bị gì trước khi lên lớp cả.

Cô Strumm bắt chúng mình xem một trong những bộ phim tài liệu nổi tiếng chán ngấy của cô. Phim nói về cái gì, mình cũng chẳng nhớ. Nhưng mà người thuyết minh có giọng Anh đặc sệt. Và mình nhớ là mình đang ngồi bóc miếng băng keo dính trên bàn để khởi ngủ gật. Với mình thì giọng người thuyết minh không hơn gì tiếng động ngoài tai.

Ừ thì, tiếng người thuyết minh... Và những tiếng thì thầm.

Khi mình ngược lên, những tiếng thì thầm liên tục. Mọi đôi mắt đang nhìn mình liên tục hướng sang chỗ khác. Nhưng mình thấy mọi người

chuyên tay nhau tờ giấy đó. Một tờ giấy được chuyên khắp các dãy bàn. Rồi cuối cùng, nó xuống tới cái bàn sau lưng mình - đến bàn của Jimmy Long - cái bàn kêu cọt kẹt lúc thân mình nó nhúc nhích.

Bất kỳ ai trong các cậu có mặt ở lớp buổi sáng hôm đó, kể mình nghe xem nào: có phải Jimmy đã lên ngó xuống đằng sau ghế mình không? Vì mình chỉ có thể tưởng tượng được nhiều đó khi nó thì thầm, “Chuẩn rồi con.”

Tôi nắm chặt hai đầu gối mình hơn. Jimmy Đần Độn.

Ai đó chửi khẽ. “Ngu quá đi Đần Độn.”

Mình quay lại, nhưng không buồn khẽ tiếng. “Chuẩn cái gì?”

Jimmy, luôn thêm khát sự chú ý của bất kỳ đứa con gái nào, nhếch mép cười rồi ngó xuống tờ giấy trên bàn nó. Lại có tiếng khẽ chửi “đồ ngu” - lần này được lặp lại từ đầu đến cuối lớp giống như không ai muốn mình tham gia vào cuộc vui vậy.

Khi tôi mới thấy tờ danh sách đó, nó được chuyển đến tay tôi trong tiết Lịch sử, có vài cái tên tôi không quen. Một vài học sinh mới tôi chưa từng gặp hay không chắc tôi nhớ đúng tên. Nhưng Hannah thì tôi biết, tôi biết tên cậu ấy. Và tôi đã bật cười khi thấy tên cậu ấy nằm trong danh sách. Chỉ mới một thời gian ngắn mà cậu ấy đã nổi tiếng khắp trường.

Chỉ đến bây giờ tôi mới nhận ra, rằng cậu ấy bắt đầu nổi lên nhờ trí tưởng tượng của Justin Foley.

Mình ghé đầu để có thể đọc ngược cái tiêu đề của tờ giấy: KHỐI LỚP MƯỜI - AI NGON / AI KHÔNG.

Bàn Jimmy lại kêu cọt kẹt lúc cậu ta ngồi ngã ra sau, và mình biết cô Strumm đang đi xuống, nhưng mình phải tìm cho ra tên mình. Mình không

cần biết tại sao mình có tên trong cái danh sách đó. Lúc đó, mình còn không buồn nghĩ đến mình ở phía nào trong danh sách nữa. Chỉ là, khi mọi người đều đồng ý về một điều - điều gì đó liên quan tới bản thân cậu - thì cậu sẽ cảm thấy bụng mình như lộn hết cả lên vậy. Và cái lúc cô Strumm đang trên đường bước xuống, chuẩn bị cầm tờ giấy lên trước khi mình tìm thấy tên mình ấy, bụng mình sôi sục không chịu được.

Tên mình nằm ở đâu? Ở đâu? Thấy rồi!

Sau đó cùng ngày, khi đi ngang qua Hannah ngoài hành lang, tôi có ngoái lại nhìn phía sau lúc cậu ấy bước đi. Và tôi phải đồng ý. Tên cậu ấy nằm trên đó không sai chút nào.

Cô Strumm giật tờ danh sách lên và mình quay lại phía trên. Sau vài phút, khi đã gom đủ dũng khí, mình len lén ngó qua bên kia lớp. Đúng như mình nghĩ, Jessica Davis trông bực tức.

Tại sao? Bởi vì kẻ bên tên mình, ở cột bên kia, là tên cậu ta.

Cậu ta gõ bút chì vào quyển vở như đang đánh mã Morse còn mặt thì đỏ bừng.

Ý nghĩ duy nhất của mình lúc đó? Ôn Chúa mình không biết mã Morse.

Sự thật là, Jessica Davis xinh đẹp hơn mình nhiều. Liệt ra một danh sách từng bộ phận trên cơ thể và các cậu sẽ có cả một cột đánh dấu từ đầu đến chân mỗi chỗ cậu ta đẹp hơn mình.

Mình không đồng ý là tất cả từ đầu đến chân đâu, Hannah.

Mọi người biết chỗ Cặp Mông Chán Nhất Khôi Mười là xạo. Có nói quá lên thì nó cũng vẫn sai nữa. Nhưng mình chắc là chẳng ai quan tâm vì sao tên Jessica lại nằm phía bên kia danh sách đâu, Alex ạ.

Thì, không ai ngoài cậu... mình... Và Jessica nữa là ba người.

Và sắp có thêm nhiều người nữa biết, tôi đoán.

Có lẽ một số người nghĩ rằng cậu đã đúng vì chọn mình. Mình không nghĩ vậy. Nhưng để mình nói thế này, mình không nghĩ cặp mông của mình - như cậu gọi chúng - là nhân tố quyết định đâu. Mà mình nghĩ nhân tố quyết định... Chính là để trả thù.

Tôi bứt ngọn cỏ khỏi rãnh thoát nước và đứng dậy rời đi. Vừa bước đi, tôi vừa vôn vê mấy ngọn cỏ giữa những đầu ngón tay đến khi chúng rơi xuống.

Nhưng cuộn băng này không phải là về động cơ của cậu đâu, Alex. Dù chuyện đó cũng sẽ được nói đến thôi. Cuộn băng này là để nói về việc mọi người thay đổi như thế nào khi họ thấy tên ta nằm trong một cái danh sách ngu ngốc. Cuộn băng này là nói về...

Hannah dừng một lúc. Tôi thò tay vào trong túi vặn lớn tiếng lên. Cậu ấy đang mở một mảnh giấy bị vò. Vuốt phẳng nó ra.

Được rồi, mình vừa nhìn qua một lượt từng cái tên - từng câu chuyện - mà sẽ lấp đầy hết số băng này. Và biết gì không. Từng sự kiện một được liệt kê ra đây có thể đã không bao giờ xảy ra nếu cậu, Alex, không ghi tên mình vào cái tờ danh sách đó. Đơn giản vậy thôi.

Cậu cần một cái tên để ghi vào chỗ đối nghịch với Jessica. Và vì ai ở trường cũng đều đã có trong đâu cái hình ảnh hư hỏng về mình sau màn trình diễn nho nhỏ của Justin, nên mình là lựa chọn hoàn hảo, đúng không?

Và quả cầu tuyết cứ tiếp tục lăn. Cảm ơn anh, Justin.

Cái danh sách của Alex chỉ là một trò đùa. Thật sự thì là một trò đùa dở tệ. Nhưng thằng Alex đâu biết được nó sẽ lại ảnh hưởng tới Hannah như

vậy. Thật không công bằng.

Và tôi thì sao? Tôi đã làm gì? Hannah sẽ nói tôi làm tổn thương cậu ấy như thế nào? Bởi vì tôi thật sự không biết. Và sau khi mọi người nghe được, họ sẽ nghĩ gì khi thấy tôi? Một trong số họ, hay ít nhất hai trong số họ, đã biết được tôi nằm trong số băng này. Liệu họ có nhìn tôi bằng con mắt khác chưa?

Không. Không thể được. Bởi vì tên tôi không thuộc về cùng một chỗ với họ. Tôi đáng lý ra không có tên trong danh sách này, tôi tin chắc như thế.

Tôi không làm gì sai cả!

Vậy nên để mình nói rõ ra một chút, cuộn băng này không phải để nói tại sao cậu lại làm những chuyện cậu đã làm, Alex à. Mà nó nói về tác động của những gì cậu đã gây ra. Cụ thể hơn, là những tác động đối với mình. Những chuyện mà cậu đã không lường đến - những chuyện cậu đã không thể tính đến.

Chúa ơi. Tôi không tin.

Ngôi sao màu đỏ đầu tiên. Ngôi nhà cũ của Hannah. Nó đây rồi.

Nhưng tôi không tin.

Ngôi nhà này là đích đến của tôi một lần nữa. Sau một buổi tiệc. Hiện giờ một cặp vợ chồng già sống ở đây. Và một đêm, khoảng một tháng trước, cụ ông đang vừa lái xe cách đây vài dặm nhà vừa nói chuyện điện thoại với vợ thì va chạm với một chiếc xe khác.

Tôi nhắm chặt hai mắt và lắc đầu để không nghĩ đến ký ức đó. Tôi

không muốn nhìn thấy nó. Nhưng tôi không thể làm gì khác. Cụ ông lúc đó bị kích động. Gào lên. “Ông cần phải gọi cho bà ấy! Ông cần phải gọi cho vợ mình!” Điện thoại của ông biến mất đâu đó sau vụ va chạm. Tôi cố sử dụng điện thoại của mình để gọi lại cho bà ấy, nhưng điện thoại của vợ ông cứ báo bận mãi. Bà ấy rối trí, quá sợ không dám chuyển qua cuộc gọi khác. Bà ấy muốn giữ máy, giữ máy cuộc gọi của chồng bà.

Tim bà ấy không tốt, ông ấy nói. Bà ấy cần phải biết ông không sao.

Tôi đã gọi cảnh sát, dùng điện thoại của mình, và bảo ông là tôi sẽ tiếp tục cố gọi cho bà. Nhưng ông ấy bảo tôi cần phải nói cho bà biết. Bà ấy cần phải biết rằng ông không sao. Ông ở cách nhà cũng không xa mấy.

Một đám đông nhỏ đã tụ tập lại, một số người đang lo cho người trong chiếc xe kia. Anh ta học cùng trường với tôi. Một đàn anh lớp mười hai. Và tình trạng của anh ta tệ hơn nhiều so với ông cụ. Tôi đã hô hoán nhờ vài người ở lại với ông cho tới khi xe cấp cứu đến. Rồi tôi rời đi, chạy đến nhà cụ ông để trấn an vợ ông. Nhưng tôi không biết rằng tôi cũng đang chạy đến ngôi nhà mà Hannah từng sống.

Ngôi nhà này đây.

Nhưng lần này, tôi đi bộ đến. Như Justin và Zach, tôi đi bộ giữa con đường hướng về đường East Floral Canyon nơi hai con đường giao nhau hình chữ T úp ngược, y như Hannah đã mô tả.

Những tấm màn cửa bên trong cửa sổ trước nhà đến đêm được kéo lại. Nhưng mùa hè trước năm lớp mười, Hannah đã đứng đó với Kat. Cả hai người họ nhìn ra, ngay chỗ tôi đang đứng bây giờ, và dõi theo hai chàng trai đi bộ lên phố. Họ nhìn hai chàng trai đó bước từ ngoài đường lên bãi cỏ còn ướt, trượt chân và lộn nhào lên nhau.

Tôi tiếp tục bước đi cho đến khi đến được cái rãnh thoát nước, mũi

giày ấn mạnh lên vỉa hè. Tôi bước giẫm lên cỏ và cứ đứng đó. Một bước chân cơ bản, đơn giản. Tôi không trượt té, và tôi không khỏi nghĩ, nếu lúc đó Justin và Zach đến được trước cửa nhà Hannah, có khi nào cậu ấy phải lòng Zach mấy tháng sau đó thay vì Justin không? Có khi nào Justin bị xóa khỏi bức tranh đó không? Có khi nào những lời đồn đó sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực không?

Có khi nào Hannah sẽ vẫn còn sống không?

Cái ngày mà danh sách của cậu được công bố cũng không quá khủng khiếp đâu. Mình đã vượt qua được. Mình biết nó chỉ là trò đùa. Và những người mình thấy đứng ở các hành lang, túm tụm xung quanh người nào đang cầm tờ giấy, họ cũng biết nó là trò đùa. Một trò đùa hoành tráng, vui vẻ.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi có ai đó nói bạn có cặp môn ngon nhất cả khối lớp mười đây? Để mình nói cậu nghe, Alex, bởi vì cậu sẽ chẳng bao giờ biết đâu. Nó cho người khác - một số người - cái quyền đối xử với cậu như thể ngoài cái chỗ ngon lành đó ra thì cậu chả là gì cả.

Cần ví dụ sao? Được thôi. Điểm B-3 trên bản đồ của mấy cậu. Cửa hàng rượu Blue Spot.

Nó ở gần đây.

Mình chẳng biết sao chỗ đó có tên như vậy, nhưng nó chỉ cách khoảng một dãy nhà hay xa hơn một chút gì đó từ căn nhà đầu tiên mình sống. Mình từng đi bộ đến đó mỗi khi thèm ngọt. Nghĩa là, đúng vậy, mình đến đó mỗi ngày.

Blue Spot luôn trông có vẻ nhếch nhác khi nhìn từ ngoài vỉa hè, nên

thực ra tôi chưa bao giờ vào trong cả.

Mười lần mình ghé qua thì có đến chín lần Blue Spot vắng khách. Chỉ có mình và người đàn ông đứng đằng sau quầy tính tiền.

Mình không nghĩ là nhiều người biết cái cửa hàng đó có tồn tại bởi vì nó nhỏ xíu và bị ép giữa hai cửa hàng khác, và cả hai cửa hàng đó đều đã đóng cửa kể từ khi mình chuyển tới đây. Từ ngoài vỉa hè, Blue Spot nhìn giống như một cái biển quảng cáo thuốc lá và rượu bia vậy. Còn bên trong thì sao? Ừ thì, cũng gần như thế.

Tôi đi theo vỉa hè đến trước nhà cũ của Hannah. Một con đường để chạy xe vào nhà đi lên một con dốc thấp trước khi khuất tầm mắt sau cánh cửa nhà xe bằng gỗ đã cũ do thời tiết.

Treo đằng trước quầy tính tiền, là một giá kim loại bày mọi loại kẹo tuyệt nhất trên đời. Ừ thì, dù gì chúng cũng là những loại mình thích. Và cứ mỗi lần mình vừa mở cửa vào thì người đàn ông ở quầy tính tiền lại đánh keng một cái còi ngay trước cả khi mình cầm lên một thanh kẹo, vì ông ấy biết mỗi lần vào mình luôn mua một thanh.

Có người từng tả người đàn ông đứng sau quầy tính tiền mang bộ mặt như quả hồ đào. Và đúng thật! Chắc là do ông hút thuốc quá nhiều, mà cái tên Wally của ông cũng chẳng khác hơn là bao.

Kể từ khi chuyển đến, Hannah đi một chiếc xe đạp màu xanh tới trường. Tôi gần như có thể mừng rỡ ra cậu ấy ngay bây giờ. Ngay tại đây. Ba lô trên vai, thả lỏng cho xe lăn bánh xuống con dốc dẫn từ nhà ra. Bánh xe trước rẽ sang và cậu ấy đạp xe ngang qua tôi đang đứng trên vỉa hè. Tôi nhìn cậu ấy đạp xe dọc vỉa hè dài, qua những hàng cây, những chiếc xe hơi đang đỗ bên đường, những căn nhà. Tôi đứng nhìn hình ảnh cậu ấy biến mất.

Một lần nữa.

Tôi chậm rãi quay người và bước đi.

Thật sự thì, trong tất cả những lần đến Blue Spot, mình không nghĩ là mình từng nghe Wally thốt ra một từ nào. Mình đang cố nhớ xem có được một lời “chào cháu” hay “ô kìa” hay thậm chí một tiếng ậm ừ thân thiện không. Nhưng âm thanh duy nhất mình từng nghe thấy ông ấy thốt ra là nhờ cậu đấy, Alex.

Quả là một người tốt bụng.

Alex! Đúng rồi. Hôm qua, có ai xô nó ngoài hành lang. Có đứa đã xô Alex vào tôi. Nhưng là ai?

Ngày hôm đó, như thường lệ, tiếng chuông leng keng kêu lên lúc mình bước vào. Máy tính tiên đánh keng! một cái. Mình lấy một thanh kẹo ở cái giá trên quầy tính tiền, nhưng mình không nói cho mấy cậu nghe đó là thanh kẹo gì được vì mình cũng chẳng nhớ nữa.

Tôi chụp Alex lại để nó khỏi bị ngã. Tôi hỏi nó có sao không nhưng nó lờ tôi đi, nhặt ba lô lên và vội vã bước tiếp. Tôi tự hỏi mình có làm gì động chạm nó không. Tôi chẳng nghĩ ra được gì.

Nếu muốn, mình có thể cho mấy cậu biết ngay tên cái đứa bước vào trong lúc mình đang lục lấy tiền trong ba lô. Mình nhớ tên hẳn đấy chứ. Nhưng thằng khốn đó chỉ là một trong nhiều thằng khốn nạn mỗi năm mình phải chạm mặt thôi.

Mình chẳng biết nữa, chắc mình nên bêu tên mấy đứa đó hết ra cho rồi. Nhưng trong chùng mực câu chuyện của cậu thì, Alex à, hành động của hắn - hành động kinh tởm, đáng khinh ấy - chính là hậu quả từ việc cậu làm.

Với lại, hẳn cũng có cả một cuộn băng cho riêng hẳn rồi...

Tôi cau mày. Chuyện gì đã xảy ra trong cửa hàng đó chỉ vì cái tờ danh sách của Alex vậy?

Không, tôi không muốn biết. Và tôi không muốn thấy Alex. Ngày mai không. Ngày kia cũng không. Tôi không muốn thấy mặt nó hay Justin. Hay thằng mập Jimmy Đần Độn. Chúa ơi, còn ai liên quan trong chuyện này đây?

Hắn đẩy mở cánh cửa vào Blue Spot. “Ồ chào, Wally!” hẳn nói. Và hẳn nói câu đó với cái giọng rõ xác xược, mà từ miệng của hẳn phát ra lại nghe rất tự nhiên. Mình có thể đoán đây không phải lần đầu hẳn nói kiểu đó, cư xử như thể Wally thấp kém hơn hẳn vậy. “Ồ, Hannah, chào em,” hẳn nói. “Anh không để ý em đứng đó.”

Mình có nói mình đang đứng ở quầy tính tiền, chỗ ai cũng thấy được ngay lúc người ta mở cửa rồi chứ?

Mình hơi mỉm cười chào lại hẳn, tìm thấy tiền, rồi đặt tiền vào bàn tay nhăn nheo của Wally. Wally, như mình thấy lúc đó, không hề đáp lại hẳn cái gì. Không nháy mắt, không gật hay mỉm cười - như ông ấy vẫn hay làm để chào mình.

Tôi đi theo vỉa hè qua một góc rẽ, rời khỏi những con đường trong khu dân cư, trên đường đến Blue Spot.

Thật ngạc nhiên là một thị trấn có thể thay đổi nhiều đến mức nào chỉ sau một góc đường. Những căn nhà phía sau tôi không lớn hay hào nhoáng gì. Khá là trung lưu. Nhưng nó lại nằm kế với phần thị trấn đang dần suy thoái qua từng năm.

“Này Wally, ông biết không?” Hơi thở của hẳn phà qua vai mình.

Ba lô của mình đang nằm trên quây trong lúc mình kéo khóa đóng nó lại. Hai mắt Wally chăm chăm nhìn xuống vị trí ngay bên ngoài mép quây tính tiền, gần hông của mình, và mình biết ngay chuyện gì sắp xảy đến.

Một bàn tay cup lại võ mạnh vào mông mình. Và rồi, hấn nói.

“Cặp Mông Ngon Nhất Khôi Mươi đây, Wally. Có mặt ngay tại cửa hàng của ông luôn!”

Tôi có thể hình dung ra nhiều đứa làm cái trò đó. Về chế nhạo, về ngạo mạn.

Cú vỗ đó đau không hả? Không hề. Mà chuyện đó quan trọng gì, đúng không? Bởi vì câu hỏi cốt yếu phải là, hấn có quyền làm vậy không? Và câu trả lời, mình mong là, đã quá hiển nhiên.

Mình đánh tay hấn ra bằng một cú quét trái tay mà đứa con gái nào cũng nên thành thạo. Và lúc đó Wally lật bỏ lớp vỏ ngoài của ông ấy. Lúc đó Wally lên tiếng. Miệng ông ấy mím chặt, và nó không hơn gì một tiếng tặc lưỡi thoáng qua, nhưng âm thanh nhỏ bé ấy đã làm mình ngạc nhiên. Mình biết, trong lòng, Wally phải giận dữ lắm.

Và nó đây rồi. Biển hiệu đèn neon của cửa hàng rượu Blue Spot.

Đọc dãy nhà này, chỉ có hai cửa hàng còn mở. Cửa hàng rượu Blue spot và cửa hiệu video Restless bên kia phố. Blue Spot nhìn vẫn nhếch nhác như lần cuối cùng tôi đi ngang qua nó. Ngay cả cái biển quảng cáo thuốc lá và bia rượu vẫn như cũ. Như tấm giấy dán tường dán lên cửa sổ phía trước nhà.

Cái chuông bằng đồng kêu leng keng khi tôi mở cửa. Cũng là tiếng

chuông Hannah nghe thấy mỗi lần bước chân vào khi thềm ngọt. Thay vì để nó tự đóng lại đằng sau lưng mình, tôi nắm giữ cánh cửa và từ từ đẩy nó đóng lại, nhìn cánh cửa làm cái chuông kêu lên lần nữa.

“Tôi giúp gì được cho cậu?”

Không cần nhìn, tôi cũng biết đó không phải Wally.

Nhưng sao tôi lại thấy thất vọng? Tôi đâu đến đây để gặp Wally.

Anh ta hỏi lại, lớn hơn trước một chút, “Tôi giúp gì được cho cậu?”

Tôi không dám nhìn về phía quầy tính tiền, vẫn chưa. Tôi không muốn tưởng tượng ra cảnh cậu ấy đang đứng ở đó.

Ở cuối cửa hàng, đằng sau một loạt những cánh cửa tủ bằng kính trong suốt, là thức uống được giữ lạnh. Và ngay cả khi không khát, tôi vẫn bước đến. Tôi mở một cánh cửa tủ lấy một chai xô đa cam, chai nhựa đầu tiên tôi chạm vào. Rồi tôi đi lên phía trước cửa hàng và rút ví ra.

Một giá kim loại đầy những thanh kẹo treo đằng trước quầy tính tiền. Chúng là những loại kẹo Hannah thích.

Mắt trái tôi bắt đầu giật.

“Chỉ nhiều đây thôi?” anh ta hỏi.

Tôi đặt chai xô đa lên quầy và nhìn xuống, dụi dụi mắt. Cơn đau bắt đầu ở đâu đó bên trên mắt tôi, nhưng ở sâu bên trong. Dưới sâu chân mày. Một cơn nhói tôi chưa bao giờ cảm nhận.

“Đằng sau lưng cậu còn nữa đấy,” anh nhân viên bảo. Chắc anh ta nghĩ tôi đang nhìn số kẹo.

Tôi cầm một thanh Butterfinger từ trên giá và đặt nó kế chai nước của mình. Tôi đặt vài đô la lên quầy và đẩy qua cho anh ta.

Keng!

Anh ta đẩy trả hai đ̣ng lại cho ṭi và ṭi đ̣y thấy b̄ng tên nhựa dán trên qūy t̄nh t̄i.

“Ông ấy còn làm việc ở đây không?” ṭi hỏi.

“Wally hả?” người nhân viên thở hắt ra. “Ca sáng.”

Khi ṭi đi ra, cái chuông b̄ng đ̣ng kêu leng keng.

Lúc đó, mình choàng ba lô qua vai và có lẽ là đã lí nhí, “Làm ơn tránh ra,” nhưng khi đi vòng qua h̄n, mình cố tình né ánh mắt h̄n.

Mình đã ra đến cửa rồi, chuẩn bị rời khỏi, thì h̄n nắm cổ tay mình và xoay người mình lại.

H̄n gọi mình và khi mình nhìn vào đôi mắt h̄n thì vẻ b̄n c̄t đã không còn.

Mình giật mạnh tay ra, nhưng h̄n nắm quá chặt.

Bên kia phố, biển hiệu đèn neon của cửa hàng video Restless nhấp nháy chập chờn.

Giờ ṭi biết Hannah đang nói đến ai rồi. Ṭi đã thấy cái trò nắm cổ tay đó trước đây. Nó luôn làm ṭi muốn nắm áo h̄n mà d̄n cho đến khi h̄n chịu buông tay cô gái mới thôi.

Nhưng thay vào đó, mỗi lần như vậy, ṭi lại v̄r như không thấy.

Dù sao thì ṭi có thể làm gì được chứ?

Rồi th̄ng kh̄n đó buông ra, đặt tay h̄n lên vai mình. “Anh chỉ đùa thôi mà, Hannah. Đừng căng thế.”

Được rồi, chúng ta cùng mở x̄ những gì vừa xảy ra nhé. Mình đã nghĩ đến chuyện này suốt trong lúc đi bộ từ Blue Spot về nhà, h̄n đó là lý do

mình không nhớ được đã mua thanh kẹo gì ngày hôm đó.

Tôi ng ỡ trên vỉa hè lỏm chỏm bên ngoài Blue spot, đặt chai xô đa cam kế bên và giữ cây kẹo Butterfinger nằm yên trên đầu gối. Không phải tôi thềm đ ồngọt hay gì.

Vậy tại sao tôi lại mua? Chỉ vì Hannah từng mua kẹo từ chính cái giá đó hay sao? Mà đi ầu đó thì có nghĩa lý gì cơ chứ? Tôi đã đi đến ngôi sao đỏ đ ầu tiên. Và ngôi sao thứ hai. Tôi không cần đi mọi nơi hay làm theo mọi đi ầu cậu ấy nói.

Đầu tiên là lời nói của h ắn - rồi đến những hành động của h ắn.

Câu nói thứ nhất: “Anh chỉ đùa thôi mà, Hannah.”

Dịch nghĩa: Cặp mông của c ừng là đồ chơi của anh. Chắc c ừng nghĩ mông của mình thì mình có quyền lên tiếng, nhưng mà không đâu c ừng. Ít ra là, chừng nào còn “chỉ đùa thôi” thì không đâu.

Tôi gõ nhẹ vào một đ ầu thanh kẹo, làm nó bập bênh lên xuống trên đ ầu gối mình.

Câu nói thứ hai: “Đừng căng thế.”

Dịch nghĩa: Thôi nào, Hannah, anh chỉ sờ vào người c ừng dù c ừng không có ý gì là muốn thế. Nếu c ừng thấy sờ lại người anh sẽ làm c ừng dễ chịu hơn thì, nè, c ừng cứ sờ đâu tùy thích.

Bây giờ thì ta nói đến hành động của h ắn nhé?

Hành động thứ nhất: Bóp mông mình.

Giải thích: Để mình nói thêm là thằng này trước đây chưa bao giờ bóp mông mình cả. Vậy sao giờ mới làm? Quân mình cũng có gì đặc biệt đâu. Nó đâu có quá bó. Đúng, nó hơi trễ một tí và chắc h ắn cũng thấy được tới hông mình, nhưng h ắn đâu có quyền bóp hông mình. H ắn bóp mông mình.

Tôi bắt đầu hiểu ra rồi. Tôi bắt đầu hiểu được những gì Hannah muốn nói đến. Và đi đầu đó mở ra một cái lỗ đen trong lổm thụng vị của tôi.

Cặp Môi Ngon Nhất. Đó cũng là một hạng mục khác trong tờ danh sách.

Alex, có phải ý mình là cái tờ danh sách của cậu cho phép hấn bóp mông mình? Không. Ý mình đang nói ở đây là nó cho hấn một cái có. Và hấn chỉ cần có một cái là đủ rồi.

Chẳng cần đến lúc tờ danh sách đó được chuyển tay nhau tôi mới để ý tới đôi môi của Angela Romero. Nhưng từ sau đó, tôi bị đôi môi ấy mê hoặc. Khi tôi ngắm cậu ấy phát biểu giữa lớp, tôi không biết cái gì đang được thốt ra từ miệng của cậu nữa. Tôi chỉ ngắm nhìn đôi môi ấy dịch chuyển lên xuống. Bị hấp hồn khi cậu ấy thốt ra những cụm từ như “triền đốc trơn trượt”, làm lộ ra mặt dưới lưỡi cậu ấy sau đôi môi.

Hành động thứ hai: Hấn nắm cổ tay mình rồi đặt tay hấn lên vai mình.

Mấy người biết không, tôi chẳng buồn đi giải thích hành động này đâu. Tôi sẽ nói luôn tại sao nó làm tôi bực. Mông thì tôi bị người ta bóp trước đây rồi - chả có gì to tát - nhưng lần này nó lại bị bóp chỉ vì có thằng nợ ghi tên tôi vào một cái danh sách. Và khi thằng này thấy tôi giận, nó có xin lỗi không? Không. Thay vào đó, nó lại càng sẵn tới. Rồi, nó mở miệng nói với tôi cái kiểu trích thượng nhất, nó kêu tôi đừng căng thế. Rồi nó đặt tay lên vai tôi, cứ như là nó chạm vào tôi thì sẽ làm tôi dễ chịu hơn vậy.

Mách nhỏ này. Nếu mấy người có đụng chạm vào người một đứa con gái, dù là đùa đi nữa, và nhỏ ấy đẩy mấy người ra, thì để... cho... người ta... yên. Đừng có chạm vào người ta nữa. Bất cứ chỗ nào! Hãy dừng lại. Chạm vào người ta chỉ làm họ ghê tởm hơn thôi.

Chẳng còn chỗ nào khác trên người Angela có thể mê hoặc tôi được

như đôi môi của cậu ấy. Mấy chỗ khác không tệ, chỉ là không đến mức mê hoặc thôi.

Rồi thì, hè năm ngoái, ở nhà một cậu bạn, chúng tôi chơi xoay chai hôn nhau sau khi một đám chúng tôi thú thực rằng chưa từng chơi trò đó. Và tôi đã không để cái trò đó dừng chừng nào tôi chưa quay trúng vào Angela. Hoặc là Angela quay trúng tôi. Và khi chuyện đó thực sự xảy ra, tôi đã ấn môi mình, chậm và chuẩn xác một cách khổ sở, vào môi cậu ấy.

Ngoài đời có nhiều người bệnh hoạn và biến thái đấy, Alex ạ - và có khi mình cũng là một trong số đó - nhưng vấn đề là, khi cậu đem một người ra làm trò đùa, thì cậu phải chịu trách nhiệm cho những phản ứng của người khác đối với trò đùa đấy.

Sau đó, tôi và Angela hôn nhau ngoài hiên sau nhà cậu ấy. Đôi môi ấy hôn bao nhiêu tôi cũng không thấy đủ.

Cũng chỉ vì một tờ danh sách.

Thực ra, nói vậy là sai. Cậu đâu đem mình ra làm trò cười, đúng không? Tên mình nằm ở cột Ai Ngon mà. Còn tên Jessica cậu lại viết ở cột Ai Không cơ. Jessica mới là người bị cậu đem ra làm trò cười. Và đó cũng là khi quả cầu tuyết bắt đầu lăn nhanh hơn.

Jessica, bạn thân mến... tiếp theo tới cậu đấy.

Tôi mở nắp hộp băng cái máy Walkman và lấy cuộn băng đầu tiên ra.

Trong cái ngăn nhỏ nhất của ba lô, tôi tìm lấy cuộn băng tiếp theo. Cuộn băng với số ba màu xanh ghi trên góc. Tôi thả cuộn băng vào bên trong hộp rồi đóng sập nắp hộp lại.

CUỘN BĂNG SỐ 2: MẶT

Trước khi nghe được giọng của Hannah, có một khúc dừng.

Từng bước một. Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này theo cách như vậy. Tiến lên từng bước một.

Bên kia phố, đằng sau những tòa nhà, mặt trời vẫn đang lặn. Tất cả đèn đường đầu đã sáng, từ đầu đến cuối dãy nhà. Tôi cầm lấy thanh kẹo Butterfinger trên đầu gối và chai xô đa đặt kế bên rồi đứng dậy.

Chúng ta đã xong được một cuộn băng - cả hai mặt - nên đừng đi đâu nhé. Chuyện sẽ còn hay hơn nữa, hoặc tệ hơn nữa, tùy vào cách các cậu nhìn nhận như thế nào.

Có một thùng rác, một cái thùng dầi sơn màu xanh, cạnh cửa trước của cửa hàng rượu Blue Spot. Tôi thả cây Butterfinger đã bóc vỏ vào đó, không nghĩ dạ dày mình sẽ chịu nổi bất cứ thứ thức ăn đặc nào, và bỏ đi.

Mình biết nói nghe có vẻ xạo, nhưng mình không hẳn một thân một mình đâu năm lớp mười. Hai bạn lớp mười khác, đều góp mặt trong Tuyển tập những ca khúc hay nhất của Hannah Baker, cũng mới chuyển đến. Alex Standall và Jessica Davis. Và tuy chúng mình chưa bao giờ trở thành bạn thân, chúng mình cũng đã nương tựa vào nhau vài tuần đầu năm học.

Tôi vặn nắp chai xô đa cam. Chai nước xì lên rồi tôi làm một ngụm.

Khi kỳ nghỉ hè còn một tuần, cô Antilly gọi điện đến nhà mời mình lên

trường gặp cô. Một buổi định hướng cho học sinh mới nhập học, cô bảo.

Nếu các cậu quên thì, cô Antilly là người tư vấn hướng dẫn cho những học sinh có họ bắt đầu từ chữ A đến G. Về sau, cũng trong năm đó, cô đã chuyển đến một học khu khác.

Tôi nhớ thầy Porter thay thế cô Antilly. Thầy ấy đáng lẽ chỉ nhận vị trí tạm thời, nhưng đến giờ thì thầy vẫn ng ấi đó. Vừa là giáo viên dạy Anh văn, vừa là tư vấn hướng dẫn.

Hóa ra, vậy mới không may. Mà chuyện đó thì để về sau mình kể.

Một giọt mồ hôi lạnh chạy dọc trán tôi. Thầy Porter? Thầy ấy có liên quan gì tới chuyện này không?

Thế giới xung quanh tôi đổ nghiêng rồi quay vòng. Tôi chớp lấy một cái cây khẳng khiu trên vỉa hè.

Nếu cô nói mình biết mục đích thật sự của buổi gặp mặt đó là để giới thiệu cho mình một học sinh cũng mới nhập học khác thì mình đã chẳng đi rồi. Ý mình là, lỗi tại mình không hợp thì sao? Hay lỗi mình nghĩ cả hai chả có điểm gì hợp nhau mà cậu bạn kia lại nghĩ là có thì sao? Hay lỗi ngược lại, mình tưởng hai đứa có thể làm bạn nhưng mà cậu ấy lại không thì sao?

Quá nhiều chuyện có thể xảy ra theo những hướng chả tốt đẹp gì.

Tôi tì trán vào lớp vỏ cây nhẵn nhụi và cố đi ều hòa lại nhịp thở.

Nhưng học sinh mới nhập học kia là Jessica David và cậu ấy cũng chả muốn đến đó như mình vậy.

Cả hai đều nghĩ cô Antilly sẽ toàn nói mấy chuyện tâm lý tâm phào cho mình nghe. Như thế nào mới là - để thế nào mới trở thành - một học sinh tốt. Ngôi trường này là ngôi trường của những học sinh xuất sắc và xán

lạn nhất cả bang như thế nào. Mọi người đều được trao cho những cơ hội như nhau để thành công nếu họ có chí phấn đấu ra sao.

Nhưng thay vào đó, cô lại cho mỗi đứa một người bạn.

Tôi nhắm mắt lại. Tôi không muốn nhìn thấy nó, nhưng nó quá rõ ràng. Khi tin đồn về việc nghỉ học không lý do của Hannah lan đi khắp trường, thầy Porter đã hỏi cả lớp chúng tôi tại sao thầy cứ liên tục nghe tên cậu ấy được nhắc ngoài hành lang. Nhìn thầy ấy có vẻ hờ hững. Như muốn bệnh. Như thể thầy ấy biết câu trả lời rồi nhưng muốn ai đó chứng minh là mình sai.

Rồi có một bạn nữ thì thầm, “Có người thấy xe cấp cứu chạy đi từ nhà Hannah.”

Cái lúc cô Antilly nói chúng mình nghe tại sao hai đứa có mặt ở đó, Jessica và mình quay mặt nhìn nhau. Mọi cậu ấy há ra như muốn nói gì đó. Nhưng mà cậu ấy nói gì được trong lúc mình đang ngồi ở đó? Cậu ấy cảm thấy bất ngờ. Rồi trí. Bị lừa.

Mình hiểu cậu ấy cảm thấy như thế nào vì mình cũng cảm thấy tương tự.

Và mình sẽ không bao giờ quên phản ứng của cô Antilly. Hai từ ngắn, bị kéo dãn ra của cô. “Hoặc... không.”

Tôi nhắm chặt mắt, cố nhớ lại ngày hôm đó thật rõ ràng.

Nét mặt thầy Porter lúc đó là đau đớn sao? Hay là sợ hãi? Thầy ấy cứ đứng đó, nhìn chăm chăm vào bàn của Hannah. Xuyên bàn của Hannah. Và không một ai nói gì, nhưng chúng tôi nhìn quanh lớp. Nhìn nhau.

Và rồi thầy bỏ đi. Thầy Porter bước ra khỏi lớp và không quay trở lại suốt cả tuần.

Tại sao? Thầy ấy biết chuyện à? Thầy ấy biết chuyện chính thầy đã làm gì sao?

Và, theo những gì mình còn nhớ được, cả hai nói thế này.

Mình: Em xin lỗi, cô Antilly. Em không nghĩ cô gọi em đến đây là vì vậy.

Jessica: Em cũng vậy. Biết thế em không đến. Ý em là, em chắc em và Hillary có vài điểm chung, và em chắc chắn cậu ấy là một người tốt, nhưng...

Mình: Mình là Hannah.

Jessica: Mình gọi cậu là Hillary á? Xin lỗi nhé.

Mình: Không sao. Mình chỉ nghĩ cậu nên biết tên mình nếu chúng ta định là bạn bè chí cốt của nhau.

Rồi cả ba cùng cười. Jessica và mình thì cười cùng một kiểu, vậy nên cả hai đứa còn cười bạo hơn nữa. Cô Antilly thì cười không nhiệt tình cho lắm... giống cười gượng hơn... nhưng cũng là cười. Cô nói chưa từng thử ghép cặp bạn bè bao giờ cả, và cũng không nghĩ mình dám làm vậy lần nữa.

Nhưng đoán xem. Sau buổi gặp đó, Jessica và mình đi chơi với nhau.

Lén lút lắm đó, cô Antilly. Rãããããt là lén lút.

Chúng mình rời sân trường và, lúc đâu, cuộc trò chuyện giữa hai đứa cảm giác mới gượng gạo làm sao. Nhưng thật tốt khi có ai đó để trò chuyện cùng, ngoài ba mẹ của mình.

Một chiếc xe buýt nội thành tấp vào vỉa hè trước mặt tôi. Màu bạc sọc xanh dương.

Tụi mình đi quá chỗ phải rẽ để về nhà, nhưng mình không nói gì. Mình

không muốn dừng cuộc trò chuyện của hai đứa, nhưng mình cũng không muốn mời cậu ấy về nhà vì chúng mình chưa biết gì nhau hết. Nên hai đứa cứ tiếp tục đi mãi đến khu trung tâm. Về sau mình mới biết là cậu ấy cũng vậy, đi quá khỏi khu phố nhà cậu ấy chỉ để tiếp tục nói chuyện với mình.

Vậy hai đứa mình đã đi đâu? E-7 trên bản đồ của mấy cậu. Quán cà phê sân vườn Monet.

Cửa xe buýt xịch mở.

Hai đứa chẳng đứa nào uống cà phê, nhưng chỗ đó nhìn có vẻ khá hợp để ngồi nói chuyện.

Qua những ô cửa sổ mờ mờ tôi thấy được gần như cả xe chẳng có người ngồi.

Cả hai đều gọi sô cô la nóng. Cậu ấy gọi món đó vì nghĩ nó hẳn buồn cười lắm. Nhưng còn mình? Lúc nào mình cũng gọi sô cô la nóng hết.

Tôi chưa từng đi xe buýt nội thành bao giờ. Chả bao giờ có dịp gì để đi. Nhưng mỗi phút trôi qua thì trời càng tối và lạnh hơn.

Đi xe buýt vào buổi tối không tốn phí, nên tôi leo lên. Tôi đi qua tài xế mà không ai nói lời nào với nhau. Cô ấy còn chẳng nhìn tôi.

Tôi vừa đi dọc lối đi ở giữa, vừa cài nút áo lại để đỡ lạnh, để ý đến từng cái nút áo kỹ hơn mọi khi. Miễn sao tôi không phải nhìn bất kỳ người nào khác trên xe. Tôi biết giờ trông tôi như thế nào. Bối rối. Tội lỗi. Đang bị nghi ngờ.

Tôi chọn một hàng ghế nằm giữa ba, bốn chỗ không có ai ngồi chung quanh, chỉ cần không có ai khác nữa lên xe. Phần đệm ghế vinyl màu xanh

bị rách ở giữa, và thứ mút màu vàng độn bên trong như chực bung ra. Tôi dịch đến ng ỡng cạnh cửa sổ.

Lớp kính lạnh cóng, nhưng tựa đầu vào đó giúp tôi nhẹ nhõm hơn.

Thật tình thì mình không nhớ gì nhiều chuyện hai đứa nói trưa hôm đó. Cậu nhớ không, Jessica? Bởi vì khi mình nhắm mắt, mọi thứ ùa về như những cảnh phim ghép lại vậy. Cười đùa. Cố không làm đổ nước. Vừa nói vừa vung vẩy tay.

Tôi nhắm mắt lại. Lớp kính làm mát một bên mặt nóng bừng của tôi. Tôi không cần biết chiếc xe buýt này đang chạy đến đâu. Nếu được thì tôi sẽ ng ỡng đây mấy tiếng luôn. Chỉ ng ỡng đây và nghe những cuộn băng. Và có lẽ tôi sẽ thiếp đi mà không cần cố sức.

Và rồi, đến một lúc, cậu rướn qua phía mình. “Mình nghĩ cậu kia đang tia cậu đấy,” cậu thì thầm.

Mình biết chính xác lúc đó cậu nói ai bởi vì mình cũng đã ngó hẩn suốt từ trước. Nhưng hẩn không có tia mình.

“Hẩn đang tia cậu thì có,” mình nói.

Và trong cuộc thi ai-gan-dạ-hơn này, quý thánh giả nên biết đứa có gan hơn là Jessica đấy.

“Xin lỗi cho hỏi,” Jessica nói với Alex, chàng trai bí ẩn đó là Alex đấy, nếu mấy cậu thắc mắc, “cậu đang tia ai trong hai đứa mình vậy?”

Và vài tháng sau, khi Hannah và Justin Foley chia tay, sau khi những tin đồn nổi lên, Alex lập ra tờ danh sách. Ai ngon. Ai không. Nhưng lúc đó, ở quán Monet, không ai biết buổi gặp mặt ngày hôm đó sẽ đi về đâu.

Tôi muốn nhấn nút Stop trên cái Walkman và trở ngược lại từ đầu cả đoạn nói chuyện. Để trở ngược về quá khứ và cảnh báo họ. Hoặc ngăn ba người đó gặp mặt nhau.

Nhưng không được. Bạn không thể thay đổi quá khứ.

Alex đỏ mặt. Kiểu đỏ mặt mà máu-trên-người-đỏ-hết-lên-mặt ấy. Và khi Alex mở miệng chối, Jessica cắt ngang.

“Đừng có xạo. Cậu tia ai trong hai đứa mình?”

Bên ngoài lớp kính phủ sương giá, những ngọn đèn đường và đèn neon của khu trung tâm lướt qua. Đa số cửa hàng buổi tối đều đóng cửa. Nhưng nhà hàng và quán bar vẫn còn mở.

Lúc đó mình hẳn sẽ làm mọi thứ để có tình bạn của Jessica. Cậu ấy là cô gái hướng ngoại, thật thà, thẳng thắn nhất mà mình từng gặp.

Mình thầm cảm ơn cô Antilly vì đã giới thiệu hai đứa gặp nhau.

Alex lấp bắp mở miệng thì Jessica rướn qua, duyên dáng đặt những ngón tay xuống bàn.

“Nghe này, tui mình thấy cậu tãm tia tui mình đấy,” Jessica nói. “Tui mình đều mới chuyển đến đây thôi và tui mình muốn biết là cậu nhìn ai nãy giờ. Điều đó quan trọng đấy.”

Alex lúng búng. “Chỉ là... mình nghe thấy... thì, mình cũng mới vừa chuyển đến đây.”

Mình nghĩ là cả Jessica và mình đều thốt lên một câu gì đó tương tự như “Ồ”. Rồi lần này đến lượt hai đứa mình đỏ mặt. Alex tội nghiệp chỉ muốn nhập hội nói chuyện với hai đứa mình thôi. Nên hai đứa mình đồng ý. Và mình nghĩ tui mình ít nhất cũng ngồi buồn dựa lê thêm cả giờ đồng hồ - chắc là lâu hơn nữa. Chỉ ba đứa, cảm thấy thật hạnh phúc rằng mình

không phải một thân một mình bước chân qua dãy hành lang ngày đầu năm học. Hay là ăn trưa một mình. Hay là đi lạc một mình.

Không phải quan trọng gì, nhưng chiếc xe buýt này đang đi đâu? Xe đang qua thị trấn khác? Hay là xe cứ đi vòng vòng mãi qua những khu phố này?

Đáng lẽ ra tôi nên xem trước khi bước lên xe.

Buổi chiều hôm đó ở quán Monet đúng là đã làm cho cả ba đứa thấy nhẹ nhõm. Đã bao nhiêu đêm rồi mình nhắm mắt chìm vào giấc ngủ trong lo sợ, nghĩ về ngày đầu tiên đến trường? Nhiều lắm. Và sau buổi chiều ở Monet? Không còn đêm nào như vậy nữa. Đến lúc đó, mình đã thấy háo hức.

Và nói các cậu biết, mình chưa từng xem Alex hay Jessica là bạn cả. Ngay cả lúc đầu khi đáng ra mình phải yêu quý hai tình bạn tự nhiên mà có, mình cũng không nghĩ vậy.

Và mình biết cả hai cậu ấy cũng đều thấy vậy, bởi vì cả ba đứa từng nói về chuyện đó rồi. Cả ba tâm sự về những người bạn cũ và tại sao những người đó trở thành bạn mình. Cả ba còn bàn về những gì tụi mình muốn ở những người bạn mới ở ngôi trường mới.

Nhưng những tuần đầu tiên đó, cho đến khi từng đứa một rơi rụng dần, quán Monet là chỗ trú an toàn của cả ba. Nếu một trong ba đứa gặp trở ngại trong việc hòa đồng hoặc gặp gỡ người khác, ba đứa sẽ đến quán Monet. Ngoài sân vườn đằng sau, ở cái bàn đằng xa phía bên phải.

Mình không chắc là ai bày ra trước, nhưng nếu đứa nào trong nhóm có một ngày mệt mỏi thì nó sẽ đặt tay xuống giữa bàn và hô, “Mệt mỏi bực mình mau biến đi”. Và hai đứa còn lại sẽ chõng tay lên trên và chồm người vào. Rồi lắng nghe, uống nước với bàn tay rồi còn lại. Jessica và

mình lúc nào cũng gọi số cô la nóng. Còn Alex dần dần cũng gọi hết những món trong thực đơn.

Tôi chỉ mới đến quán Monet vài lần, nhưng tôi nghĩ là nó nằm trên con phố mà chiếc xe buýt này đang chạy qua.

Đúng rồi, tụi này sến súa lắm. Và xin lỗi nhé nếu tập này làm mấy cậu muốn ói. Không biết nói thế này có làm mấy cậu đỡ hơn không, với mình thì chuyện này cũng hơi bị hường phấn quá. Nhưng quán Monet thật sự đã lấp đầy mọi khoảng trống của mình lúc đó. Cả ba đứa mình.

Nhưng mà đừng lo... Chuyện đó không được bao lâu đâu.

Tôi dịch ra đầu băng ghế đến chỗ lối đi ở giữa, rồi đứng dậy trên chiếc xe đang chạy.

Người đầu tiên dừng cuộc chơi là Alex. Tụi mình vẫn thân thiện với nhau mỗi khi chạm mặt ngoài hành lang, nhưng chỉ đến mức đó thôi.

Ít ra thì với mình là vậy.

Tôi bám tay vào từng lưng ghế để đứng vững, đi lên phía đầu chiếc xe buýt đang di chuyển.

Đến lúc còn hai đứa, Jessica và mình, thì mọi sự thay đổi khá nhanh. Mỗi lần nói chuyện chỉ còn là tán nhảm chứ không có gì hơn thế.

“Trạm kế tiếp là đâu vậy cô?” tôi hỏi. Tôi cảm nhận được từng chữ thốt ra từ cổ họng mình, nhưng chúng nghe chẳng khác nào những lời thì thầm giữa tiếng của Hannah và động cơ xe.

Người tài xế nhìn tôi qua gương chiếu hậu.

Rồi sau đó đến Jessica bỏ cuộc, và dù mình vẫn đến quán Monet vài lần, mong đợi một trong hai người họ bước vào, nhưng cuối cùng cả mình cũng dừng cuộc chơi.

Cho đến khi...

“Những người còn lại trên xe ngủ hết r ấ,” người tài xế nói. Tôi cẩn thận nhìn theo miệng cô ấy để chắc chắn mình hiểu được. “Tôi dừng chỗ nào cậu muốn cũng được.”

Đây, cái hay ở câu chuyện của Jessica là quá nhiều chuyện xảy ra ngay tại một chỗ, các cậu theo dấu ngôi sao cũng đỡ mệt hơn nhiều.

Chiếc xe buýt chạy qua quán Monet. “Đây được r ấ cô,” tôi bảo.

Đúng, lần đầu tiên mình gặp Jessica là ở văn phòng của cô Antilly. Nhưng mình quen cậu ta là tại quán Monet.

Tôi bám chắc người lúc xe buýt giảm tốc và tấp vào vỉa hè.

Và tui mình có dịp quen được Alex ở quán Monet. Và rồi... Và rồi chuyện này xảy ra.

Cánh cửa xịch mở.

Một hôm ở trường, Jessica bước đến bên mình ngoài hành lang. “Chúng ta có chuyện cần nói,” cậu ấy bảo. Jessica không nói tại sao hay gặp ở đâu, nhưng mình biết ý cậu ấy là quán Monet... Và mình nghĩ mình biết tại sao.

Tôi bước xuống bậc thang và giẫm vào cái rãnh thoát nước bước lên vỉa hè. Tôi chỉnh lại tai nghe và bắt đầu bước trở lại t ầm nửa dãy nhà.

Khi mình đến đó, Jessica đang ngồi ngả ra sau, tay thả xuống bên cạnh như thể cậu ấy đã ngồi chờ lâu lắm. Và có lẽ đúng là vậy. Chắc cậu ấy mong mình sẽ cúp tiết cuối để đến.

Thế là mình ngồi xuống và để tay ra giữa bàn. “Mệt mỗi bực mình mau biến đi?”

Cậu ấy giơ một tay lên, đập tờ giấy xuống bàn. Rồi cậu ấy đẩy nó qua

và quay nó ngược lại cho mình đọc. Nhưng mình chẳng cần cậu ấy quay nó lại, vì lần đầu tiên mình đọc tờ giấy đó là khi nó đang lật ngược trên bàn của Jimmy: AI NGON / AI KHÔNG.

Mình biết mình nằm ở cột nào trên tờ giấy - theo Alex. Và người được cho là trái ngược với mình đang ngồi trước mặt mình đây. Ở chỗ trú an toàn của tụi mình, không sai. Của mình... của cậu ấy... và của Alex.

“Ai quan tâm chứ?” mình bảo. “Nó chẳng có nghĩa gì cả.”

Tôi nuốt khan. Khi tôi đọc được danh sách đó, tôi chuyền nó xuống bàn dưới mà không nghĩ gì. Lúc đó, tờ danh sách khá là buồn cười.

“Hannah,” Jessica nói, “mình không quan tâm là cậu ta chọn cậu chứ không phải mình.”

Mình biết chính xác lúc đó cậu ấy đang muốn nói gì và mình không có ý định để cho cậu ấy nói tiếp.

Còn bây giờ? Tôi cảm thấy tờ danh sách đó như thế nào?

Đáng lẽ tôi nên giật hết mấy tờ danh sách mình thấy và đem vứt đi hết mới đúng.

“Alex không bỏ cậu để chọn mình, Jessica à,” mình nói. “Cậu ta dùng mình để chơi lại cậu thôi, cậu biết mà. Cậu ta biết là tên mình sẽ làm cậu buồn hơn tên của bất cứ ai khác.”

Jessica nhắm mắt lại và gọi tên mình như đang thì thầm. “Hannah.”

Cậu có nhớ lúc đó không, Jessica? Vì mình nhớ đấy.

Khi ai đó gọi tên cậu như vậy, mà họ còn không buồn nhìn vào mắt cậu, thì cậu không còn nói hay làm gì hơn được nữa. Họ đã quyết rồi.

“Hannah à,” cậu bảo. “Mình biết mấy tin đồn đó.”

“Tin đồn thì làm sao cậu biết được,” mình nói. Và có lẽ mình hơi nhay

cảm quá, nhưng mình đã mong là - thật ngớ ngẩn làm sao - sẽ không còn mấy thứ tin đồn nữa khi gia đình mình chuyển đến đây. Rằng mình đã bỏ được hết những tin đồn và những lời to nhỏ ở lại sau lưng... mãi mãi. “Cậu nghe được những lời đồn,” mình nói, “nhưng cậu đâu biết được.”

Và một lần nữa, cậu gọi tên mình. “Hannah.”

Ừ, mình biết những lời tụi nó đồn nhau là gì. Và mình đã thề với cậu là mình chưa một lần gặp Alex bên ngoài trường. Nhưng cậu không chịu tin.

Và tại sao cậu phải tin mình chứ? Ai lại không tin một cái tin đồn khớp chần chẫn với cái tin đồn trước đó chứ? Phải không, Justin? Sao lại không?

Jessica có thể đã nghe được nhiều tin đồn về Alex và Hannah. Nhưng chẳng có chuyện nào là thật cả.

Với Jessica, nghĩ mình là Hannah Xấu Xa dễ hơn là Hannah mà cậu từng quen ở quán Monet. Dễ hiểu hơn, dễ chấp nhận hơn.

Đối với cậu, những tin đồn đó cần phải là sự thật.

Tôi nhớ một đám con trai giỡn hớt chọc Alex trong phòng thay đồ. “Nướng cái bánh là nướng cái bánh, hả chàng thợ bánh.” Rồi có đứa hỏi nó, “Cái bánh xốp ngon không, chàng thợ bánh?” và cả đám đứa nào cũng hiểu tụi nó đang nói gì.

Khi cả đám giải tán rồi, chỉ còn tôi và Alex. Tôi thấy lòng mình thất lại một chút vì ghen tị. Kể từ buổi tiệc chia tay Kat, tôi không thể ngừng nghĩ đến Hannah. Nhưng tôi cũng không có gan lên tiếng hỏi xem chuyện mấy đứa nó nói có phải là thật hay không. Vì nếu thật sự là vậy, thì tôi không muốn nghe.

Vừa thắt chặt dây giày, nhưng không nhìn tôi, Alex chối chuyện đó. “Nói cậu biết vậy thôi.”

“Được,” mình nói. *“Được rồi, Jessica. Cảm ơn cậu đã giúp đỡ mình vài tuần đầu năm học. Việc đó rất có ý nghĩa với mình. Và mình xin lỗi vì Alex đã phá hỏng hết mọi thứ chỉ vì cái tờ danh sách ngu ngốc của cậu ta, nhưng đúng là vậy đấy.”*

Mình bảo Jessica là mình biết hết mối quan hệ của hai người họ rồi. Vào cái ngày đầu tiên ở quán Monet hôm đó, Alex đã ngồi tía một trong hai đĩa. Và đó không phải mình. Và ừ, điều đó làm mình ghen tị đấy. Và nếu nhận hết mọi tội lỗi Jessica muốn trút lên mình cho việc hai người họ chia tay mà có thể giúp cậu ấy vượt qua chuyện đó, thì mình sẵn sàng đấy. Nhưng... tin... đồn... không... đúng!

Tôi đến quán Monet.

Có hai đĩa con trai đứng bên ngoài, đang dựa vào tường. Một đĩa hút thuốc, đĩa còn lại thì thu mình trong áo khoác.

Nhưng Jessica chỉ nghe được mình chịu nhận lỗi về mình.

Jessica đứng dậy khỏi ghế - trừng mắt nhìn xuống mình - và vung tay.

Vậy nói mình nghe xem, Jessica, lúc đó cậu tính làm gì vậy? Đấm mình, hay cào cấu mình? Bởi vì lúc đó mình cảm thấy mỗi cái một ít. Giống như là cậu không quyết được vậy.

Và cậu gọi mình là gì ấy nhỉ? Không quan trọng gì đâu, chỉ là để ghi lại thôi. Vì lúc đó mình lo tránh với giờ tay lên đỡ - nhưng vẫn dính đòn! - nên chả nghe được cậu nói gì.

Vết sọc nhỏ xíu mà các cậu đều thấy bên trên chân mày của mình, đó là dấu móng tay của Jessica đấy... Cái móng mình đã tự tay nhổ ra.

Tôi để ý thấy vết sẹo đó vài tuần trước. Ở buổi tiệc đó. Một vết nhỏ trên gương mặt xinh đẹp. Và tôi đã bảo cậu ấy trông nó dễ thương làm sao.

Mấy phút sau, cậu ấy bắt đầu hoảng lên.

Hoặc có lẽ các cậu chưa từng thấy nó. Nhưng mỗi sáng mình đều nhìn thấy nó mỗi khi mình sửa soạn đến trường. “Chào buổi sáng, Hannah,” nó nói. Và mỗi đêm khi chuẩn bị đi ngủ. “Ngủ ngon nhé.”

Tôi đẩy mở cánh cửa gỗ gắn kính nặng trĩch và bước vào quán Monet. Luồng không khí ấm ulla ra bao lấy tôi và mọi người đều quay lại, tỏ vẻ khó chịu với kẻ đã để cơn gió lạnh bước vào nhà. Tôi len người vào trong và đóng cánh cửa sau lưng mình lại.

Nhưng đó không chỉ là một vết xước thôi đâu. Nó còn là một cú đâm vào ngay bụng và một cái tát thẳng vào giữa mặt. Là một cú đâm sau lưng bởi vì cậu thà đi tin những lời đồn thổi còn hơn tin thứ cậu biết là sự thật.

Jessica, bạn thân mến, mình rất muốn biết cậu có lết thân đến đám tang của mình không. Và nếu cậu có đến thật thì, cậu có thấy vết sẹo cậu để lại không?

Và còn cậu - cả đám các cậu - các cậu có thấy vết sẹo các cậu đã để lại không?

Không. Hả là không.

Chuyện đó là không thể.

Bởi vì đa số chúng không thể nhìn được bằng mắt thường.

Bởi vì làm gì có đám tang nào, Hannah.

CUỘN BĂNG SỐ 2: MẶT B

Đáng lẽ tôi phải gọi một cốc sô cô la nóng, để tưởng nhớ Hannah. Ở quán Monet, họ phủ những viên kẹo xốp bé tí lên trên cốc sô cô la nóng. Quán cà phê duy nhất tôi biết phục vụ món này kiểu đó.

Nhưng khi cô nhân viên hỏi, tôi lại kêu cà phê, bởi vì tôi không có tiền. Cốc sô cô la nóng mắc hơn đến cả một đô la.

Cô ấy đẩy một cái cốc sạch qua quầy cho tôi và trở tay đến quầy tự phục vụ. Tôi rót lớp kem sữa vào vừa đủ để tráng đáy cốc. Rồi tôi rót đầy cốc loại cà phê pha Hairy Chest vì nghe như thể loại này chứa hàm lượng cafein khá cao và có lẽ tôi sẽ thức khuya được để nghe hết số băng này.

Tôi nghĩ mình cần phải nghe hết chúng, và nghe hết trong đêm nay.

Nhưng tôi có nên làm vậy không? Nghe hết chúng chỉ trong một đêm? Hay là tôi nên tìm đến chỗ câu chuyện của mình, nghe cuộn đó, rồi nghe thêm một đoạn cuộn tiếp theo để biết tôi nên gửi nó cho ai thôi?

“Cậu đang nghe gì đấy?” Là cô gái đằng sau quầy lúc này. Giờ thì cô ấy đang đứng kế bên tôi, nghiêng mấy cái bình bằng thép không gỉ chứa kem sữa, kem ít béo và đậu nành. Xem xem chúng còn đầy không. Một hình xăm, hai đường thẳng màu đen, kéo dài từ cổ áo lên và biến mất sau mái tóc tím.

Tôi ngó xuống cái tai nghe màu vàng đang đeo trên cổ mình. “Vài cuộn băng ấy mà.”

“Băng cát sét ấy hả?” Cô ấy nhắc cái bình đậu nành lên và ôm nó ở bụng. “Thú vị đấy. Có ai mình biết không?”

Tôi lắc đầu không r ỡ thả ba viên đường vào trong cốc cà phê của mình.

Cô ấy kẹp cái bình đậu nành qua tay kia và chìa tay ra để bắt tay tôi. “Tụi mình từng học cùng trường đó, hai năm trước. Cậu là Clay, phải không?”

Tôi đặt cái cốc xuống và đưa tay bắt tay cô ấy. Lòng bàn tay cô ấy mềm và ấm áp.

“Tụi mình có học chung với nhau một môn,” cô ấy nói, “nhưng tụi mình không nói chuyện với nhau nhiều.”

Cô ấy trông quen quen. Có lẽ cô ấy đổi kiểu tóc khác.

“Cậu không nhận ra mình đâu,” cô ấy nói. “Từ sau cấp ba mình khác trước nhiều lắm.” Cô ấy đảo đôi mắt trang điểm khá đậm của mình. “Tạ ơn Chúa.”

Tôi cho một chiếc thìa gỗ vào cốc và khuấy. “Tụi mình học chung môn nào nhỉ?”

“Nghề mộc.”

Tôi vẫn không nhớ ra cô ấy.

“Học môn đó chả được gì ngoài dầm dính đầy tay,” cô ấy nói. “À, mình cũng có làm được một cái ghế ng ồi đàn piano nữa. Vẫn chưa có đàn piano, nhưng ít ra mình cũng được một cái ghế. Cậu có nhớ cậu làm được gì không?”

Tôi khuấy cốc cà phê của mình. “Một cái giá để gia vị.” Lốp kem trong cốc tan ra và cà phê chuyển sang màu nâu nhẹ với chút bột cặn cà phê nổi lên trên mặt.

“Mình luôn nghĩ cậu là cậu bạn tốt bụng nhất mình gặp,” cô ấy nói.

“Trong trường, ai cũng nghĩ vậy. Khá ít nói, nhưng không sao. Hồi đó, người ta còn nghĩ mình nói nhiều nữa.”

Một vị khách hăng giọng ở quầy. Cả hai chúng tôi đều nhìn sang anh ta, nhưng anh ta vẫn đứng nhìn tờ danh sách đầu ống.

Cô ấy quay lại phía tôi và cả hai bắt tay lần nữa. “Vây, chắc hẹn gặp cậu sau, lúc nào rảnh nói chuyện nhé.” Rồi bước ra sau quầy.

Clay Tốt Bụng. Tôi đấy.

Liệu cô ấy có còn nói thế nếu nghe được số băng này không?

Tôi đi ra đằng sau quán Monet, bước đến cánh cửa đóng kín dẫn ra hiên sau. Những chiếc bàn dọc đường đi đây những người nào là duỗi thẳng chân nào là ngả ghế ra sau trở thành những chướng ngại vật như muốn tôi làm đổ cốc cà phê của mình.

Một giọt cà phê còn ấm tràn ra dính lên ngón tay tôi. Tôi nhìn nó chảy dọc mu bàn tay rồi nhỏ xuống sàn nhà. Tôi chà xát mũi giày lên chỗ dơ đó đến khi nó biến mất. Và tôi nhớ lại ban nãy tôi đứng nhìn một mẫu giấy rơi bên ngoài hiệu giày.

Sau khi Hannah tự tử, và trước khi chiếc hộp giày với số băng bên trong được gửi đến, tôi nhận ra mình đi bộ qua cửa hàng giày của bố mẹ Hannah rất nhiều lần. Chính cửa hàng đó là nơi đã đưa cậu ấy đến thị trấn này. Sau ba mươi năm kinh doanh, chủ tiệm cũ muốn sang lại cửa hàng và về hưu. Còn bố mẹ Hannah lại đang tìm chỗ để chuyển đến.

Tôi không rõ tại sao mình lại đi bộ ngang đó rất nhiều lần. Có lẽ tôi đang tìm kiếm một mối liên kết nào đó với cậu ấy, một mối liên kết bên ngoài trường học, đó là lý do duy nhất tôi có thể nghĩ đến. Tìm kiếm câu trả lời cho những câu hỏi mà tôi còn không biết phải hỏi như thế nào. Về cuộc đời cậu ấy. Về tất cả mọi thứ.

Tôi nào biết những cuộn băng cát sét đang trên đường tới chỗ tôi để trả lời những câu hỏi đó.

Cái ngày sau khi cậu ấy tự tử là lần đầu tiên tôi thấy mình ở cửa hàng nhà họ, đứng bên ngoài cửa trước. Đèn trong nhà tối om. Một tờ giấy dán bên ngoài cửa sổ phía trước ghi SẼ MỞ CỬA LẠI SỚM viết bằng bút lông dạ cỡ lớn mực đen.

Tôi nhận ra, tờ giấy được ghi vội. Các dấu hỏi và móc dính liền nhau.

Có người giao hàng nào đó đã dán một tờ giấy lên cửa kính. Trên đó có đánh dấu “Ngày mai quay lại”.

Vài ngày sau, tôi quay lại. Có thêm nhiều tờ ghi chú dán trên kính.

Trên đường từ trường về nhà hôm nay, tôi ghé qua cửa hàng nhà họ một lần nữa. Trong lúc tôi đang đọc ngày tháng và ghi chú trên mỗi tờ giấy, thì tờ ghi chú cũ nhất bong ra và rơi xuống đất, cạnh giày tôi. Tôi nhặt nó lên và tìm tờ giấy được dán gần đây nhất. Rồi tôi gỡ một góc của tờ giấy đó và nhét tờ cũ vào bên dưới.

Họ sẽ về sớm thôi, tôi nghĩ. Chắc họ phải đem cậu ấy về quê mai táng. Trở về thị trấn trước đây của cậu ấy. Không giống như qua đời vì tuổi già hay ung thư, không ai lường trước được chuyện tự tử. Họ cứ thế đi mà không có cơ hội sắp xếp đâu ra đó mọi việc.

Tôi mở cánh cửa bước ra hiên sau của quán Monet, cẩn thận không để cốc cà phê sánh ra ngoài nữa.

Quanh khu vườn, để giữ cho bầu không khí thoải mái, độ sáng đèn được chỉnh ở mức thấp. Bàn nào cũng có người ngồi, cả bàn của Hannah ở đằng xa trong góc. Có ba cậu đội nón lưỡi trai đang ngồi ở đó, gục mặt xuống đóng sách vở, chẳng nói chuyện gì.

Tôi trở vào trong ng ấ xuống một chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ. Chỗ đó nhìn ra được khu vườn, nhưng bàn của Hannah thì bị che khuất sau một cột gạch với dây thừng xuyên quanh.

Tôi hít một hơi thật sâu.

Từng câu chuyện một được kể ra, mỗi lần tôi lại thấy nhẹ nhõm khi tên mình không được nhắc đến. Cùng với đó là nỗi sợ những đi ều cậu ấy chưa kể, những đi ều cậu ấy sắp kể, khi tới phiên tôi.

Vì sắp đến lượt tôi r ấ. Tôi biết. Và tôi muốn chuyện đó xong đi cho r ấ.

Mình đã làm gì cậu, Hannah?

Trong lúc tôi đang chờ nghe những lời đi ầu tiên của cậu ấy, tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Bên ngoài trông tối hơn trong này. Khi thu t ần mắt lại và tập trung, tôi có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trên lớp kính.

Và tôi nhìn đi chỗ khác.

Tôi ngó xuống chiếc Walkman trên bàn. Vẫn không có tiếng động gì, nhưng tôi đã nhấn Play. Có lẽ cuộn băng không khớp vào hộp.

Nên tôi bấm Stop.

R ấ bấm Play lần nữa.

Không có gì.

Tôi lăn ngón tay cái của mình lên vòng chỉnh âm lượng. Tiếng nhiễu bên trong tai nghe lớn dần nên tôi vặn nhỏ xuống trở lại. Và tôi chờ.

Suyt!... nếu các cậu đang nói chuyện bên trong thư viện.

Giọng của Hannah, đang thì thầm.

Suyt... trong rạp chiếu phim hay nhà thờ.

Tôi lắng nghe kỹ hơn.

Đôi lúc xung quanh ta không có ai nhắc nhở ta yên lặng... rất, rất yên lặng. Đôi lúc ta cần phải thật yên lặng khi ta đang ở một mình. Như mình đây, ngay bây giờ.

Suyt!

Ở những bàn đông người còn lại trong phòng, mọi người đang nói chuyện. Nhưng lọt vào lỗ tai tôi chỉ có lời nói của Hannah. Những lời nói khác trở thành thứ tiếng ồn nền nghèn nghẹt đôi lúc lại được phụ họa bởi một tràng cười giòn giã.

Ví dụ, ta nên im lặng - cực kỳ im lặng - nếu ta định đi rình người khác. Chứ không họ nghe thấy thì sao?

Tôi thở hắt ra. Không phải tôi. Vẫn chưa phải tôi.

Lỡ như cô ấy... lỡ như mình... biết thì sao?

Đoán xem, Tyler Down? Mình biết rồi đây.

Tôi ngả lưng xuống ghế và nhắm mắt lại.

Tôi thấy tội nghiệp cậu đấy, Tyler. Thật đó. Những đứa khác có tên trong sổ băng này, đến đây, chắc thấy nhẹ lòng đi đôi chút nhỉ. Tụi nó lộ mặt là những đứa giả dôi hay khôn nạn hay những con người mong manh dễ vỡ độc mồm độc miệng với người khác. Nhưng còn chuyện của cậu,

Tyler... nó hơi ghê ghê ấy.

Tôi hóp ngum cà phê đầu tiên.

Một đĩa rình mò? Tyler sao? Bất ngờ ghê.

Và tôi đang kể cũng thấy ghê ghê nữa. Tại sao? Bởi vì tôi đang cố đến gần cậu đấy, Tyler. Tôi đang cố hiểu cái cảm giác háo hức của việc nhìn người khác qua khung cửa sổ phòng ngủ nhà họ. Nhìn cái người không biết được rằng mình đang bị rình mò kia. Cố bắt quả tang họ đang...

Cậu tính bắt quả tang tôi đang làm gì hả, Tyler? Rồi cậu có thất vọng không? Hay bất ngờ một cách sung sướng?

Được rồi, giơ tay lên nói mình biết xem. Ai biết mình đang ở đâu nào?

Tôi đặt cốc cà phê xuống, rướn người tới trước, và cố hình dung cảnh cậu ấy đang thu âm cuốn băng này.

Cậu ấy đang ở đâu?

Ai biết mình đang đứng đâu nào?

Rồi tôi nhận ra và lắc đầu, cảm thấy xấu hổ thay cho Tyler.

Nếu các cậu đoán là “Bên ngoài cửa sổ phòng Tyler” thì đúng rồi. Và chỗ đó là A-4 trên bản đồ đấy.

Giờ Tyler không có ở nhà... nhưng bố mẹ cậu ta thì có. Và mình thật sự mong là họ đừng đi ra ngoài. Cũng may là, có một bụi cây cao, dày chỉ cách bên dưới cửa sổ của cậu ta, tương tự như cửa sổ phòng mình, nên mình thấy cũng rất an toàn.

Cậu cảm thấy thế nào, Tyler?

Tôi không hình dung được cậu ta cảm thấy thế nào khi gửi đi số băng này. Ý thức rằng mình đang gửi bí mật của bản thân ra cho cả thế giới biết.

Tôi nay có cuộc họp nhân sự của ban thực hiện kỷ yếu, mà theo tôi biết

là trong đó có khá nhiều lời đồn đoán với pizza lắm. Nên tôi biết cậu sẽ không có nhà đến khi tối đêm. Tôi rất lấy làm cảm kích chuyện đó, với tư cách một đũa rình mò nghiệp dư.

Nên cảm ơn cậu, Tyler. Vì đã giúp tôi thực hiện cuốn băng này dễ hơn.

Lúc Tyler nghe cuộn băng này, nó có đang ngủ đây, ở quán Monet, cố tỏ ra bình tĩnh trong khi đang vã mồ hôi như tắm không? Hay nó đang nằm trên giường căng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ?

Hãy cùng ngó một chút vào bên trong trước khi cậu về đến nhà nhé? Ánh đèn ở lối ra vào sảnh vẫn sáng nên mình có thể nhìn thấy khá rõ. Và ừ, mình thấy đúng như những gì đã nghĩ - một đồng trang thiết bị máy ảnh quay phim nằm xung quanh.

Bộ sưu tập của cậu cũng khá hoành tráng đấy, Tyler. Mỗi dịp đều có một ống kính chuyên dụng hết.

Bao gồm cả ống kính nhìn ban đêm. Tyler đã thắng giải ở một cuộc thi toàn bang với cái ống kính đó. Giải nhất hạng mục hài hước. Một cụ ông đi dạo cùng chú chó của ông ấy. Chú chó dừng lại để tè lên một gốc cây và Tyler đã chụp lại được cảnh đó. Ống kính nhìn ban đêm đã làm bức ảnh trông như có một tia laser bắn ra từ háng chú chó.

Tôi biết, tôi biết. Tôi nghe cậu nói rồi. “Cái đó dùng để chụp kỹ yếu mà, Hannah. Mình là nhiếp ảnh gia về đời học sinh.” Và tôi chắc đó là lý do bố mẹ cậu lại chịu chi tiền nhiều đến vậy. Nhưng có phải đó là mục đích sử dụng duy nhất của cậu không? Chụp lại những khoảnh khắc tự nhiên của đời học sinh.

À, phải. Những tấm hình tự nhiên của đời học sinh.

Trước khi đến đây, mình đã tra từ điển từ “tự nhiên”. Nó là một trong những từ có nhiều định nghĩa, nhưng có một định nghĩa phù hợp nhất. Và

đây, các cậu nghe và thích thì nhớ: Liên quan đến nhiếp ảnh, một đôi tượng đang cư xử một cách bình thường hoặc không gò bó và không cố tình tạo kiểu.

Vậy nói mình nghe xem, Tyler, những buổi tối cậu đứng bên ngoài cửa sổ phòng mình, cậu thấy mình đủ tự nhiên chưa? Cậu có thấy mọi hành động của mình thoải mái, không tạo kiểu không...

Khoan. Mấy cậu nghe thấy không?

Tôi ng ỡ thẳng dậy và chống hai khuỷu tay lên bàn.

Có một chiếc xe đang đến.

Tôi úp hai tay mình lên hai bên tai.

Phải cậu không, Tyler? Đúng là nó đang tiến đến gần hơn. Và ánh đèn pha kìa.

Tôi nghe thấy r ỡ, ngay dưới giọng của Hannah. Tiếng động cơ.

Tim mình chắc chắn đó là cậu. Ôi Chúa ơi, nó đang đập thành thịch này.

Chiếc xe đang dân rẽ vào lối vào nhà.

Lẫn với giọng Hannah là tiếng bánh xe lăn trên mặt đường. Động cơ vẫn chưa tắt.

Là cậu đấy, Tyler. Là cậu. Cậu vẫn chưa tắt máy nên mình sẽ nói tiếp vậy. Và ừ, chuyện này thật hào hứng. Mình công nhận là thấy gay cấn lắm.

Tyler ắt phải thấy sợ phát khiếp khi nghe cuốn băng này. Và chắc nó muốn chết cho r ỡ khi biết rằng không chỉ một mình nó nghe được.

Được rồi, các thánh giả, sẵn sàng chưa? Cửa xe... Và...

Suyt!

Một quãng ngưng dài. Hơi thở của cậu ấy nhẹ. Liên mạch.

Tiếng đập cửa. Tiếng chìa khóa. Tiếng bước chân. Tiếng mở một cánh cửa khác.

Được rồi, Tyler. Để mình tường thuật lại. Cậu đang bên trong nhà, cửa đã đóng. Hoặc là cậu đang thừa chuyện lại với bố mẹ, bảo họ là mọi thứ đều tốt đẹp và năm nay sẽ là năm có kỷ yếu tuyệt vời nhất từ trước tới nay, hoặc trong cái buổi họp tại nó gọi không đủ pizza và giờ cậu đang đi thẳng vào bếp.

Trong lúc tại mình chờ, mình sẽ trở ngược về trước và kể cho các cậu nghe tại sao lại có cuốn băng này. Và nếu mình có nhầm lẫn thời gian gì thì, Tyler à, cậu hãy đi tìm những người khác có tên trong đồng băng này mà bảo với họ là cậu rình trộm mình một thời gian trước cả khi mình bắt quả tang cậu nhé.

Cậu sẽ làm thế mà, đúng không? Tất cả các cậu? Các cậu sẽ tự đắp vào mấy chỗ mình kể sót chứ? Bởi vì câu chuyện nào mình kể ra cũng đều để lại nhiều câu hỏi chưa được giải đáp cả.

Chưa được giải đáp? Mình sẽ trả lời bất kỳ câu hỏi nào nếu cậu chịu hỏi mình mà, Hannah. Nhưng cậu chưa bao giờ hỏi cả.

Ví dụ như, cậu đã rình mò mình bao lâu rồi hả, Tyler. Sao cậu biết được bố mẹ mình vắng nhà cái tuần đó vậy?

Thay vì hỏi mình, đêm đó ở buổi tiệc, cậu bắt đầu hét vào mặt mình.

Được rồi, tới giờ thú tội. Luật ở nhà mình khi bố mẹ vắng nhà là mình không được phép hẹn hò. Bố mẹ mình nghĩ, dù không dám nói ra, là mình có khả năng sẽ quá tận hưởng buổi hẹn mà mời chàng trai ấy về nhà.

Trong mấy tập trước, mình đã kể mấy cậu nghe là những tin đồn mấy cậu nghe về mình là sai rồi đó. Và dĩ nhiên là chúng sai. Nhưng mình cũng

không có nhận là mình ngây thơ trong sáng đâu. Mình có đi chơi lúc bố mẹ vắng nhà, nhưng chỉ vì lúc đó mình có thể muốn đi tới mấy giờ về cũng được. Và kể cậu biết, Tyler, vào cái đêm những chuyện này bắt đầu, chàng trai mình hẹn hò đã dẫn mình về đến tận cửa nhà đấy. Anh ta đứng đó trong lúc mình lấy chìa khóa mở cửa... rồi anh ta rời đi.

Tôi không dám nhìn, nhưng tôi tự hỏi liệu những người trong quán Monet có đang nhìn chăm chăm vào tôi không. Họ có nhận ra được, dựa trên phản ứng của tôi, rằng tôi đang không nghe nhạc không?

Hoặc có khi chả ai buồn để ý. Họ để ý làm gì? Mấy người đó quan tâm tôi nghe cái gì làm chi?

Đèn phòng ngủ của Tyler vẫn chưa bật, nên hoặc là cậu ta đang trò chuyện rất hăng say với bố mẹ hoặc là cậu ta vẫn còn đói. Được, tùy cậu thôi, Tyler. Mình sẽ tiếp tục kể về cậu.

Cậu có mong mình mời cậu bạn trai đó vào nhà không? Hay chuyện đó sẽ làm cậu ghen?

Tôi khuấy cà phê bằng cái thìa gỗ.

Dù sao thì, sau khi vào nhà - một mình! - mình rửa mặt và đánh răng. Và ngay lúc mình bước chân vào phòng... Tách.

Chúng ta ai cũng đều biết cái tiếng máy ảnh kêu khi nó chụp được một tấm hình. Ngay cả một vài máy kỹ thuật số cũng phát ra âm thanh đó để có cảm giác hoài cổ. Và mình luôn luôn để cửa sổ mở hé, khoảng hai tới năm xăng ti mét, để không khí trong lành vào nhà. Đó là lý do sao mình biết có người đứng bên ngoài cửa sổ.

Nhưng mình không muốn nghĩ đó là sự thật. Thật đáng sợ khi thừa nhận điều đó với chính bản thân vào đêm đầu tiên bố mẹ đi ngủ mát. Chỉ là thân hồn nát thân tính thôi, mình tự nhủ. Mình chỉ mới tập làm quen với

chuyện ở nhà một mình.

Mà, mình cũng chẳng ngu đến mức thay đồ ngay trước cửa sổ. Nên mình đã ngồi xuống giường. Tách.

Mày ngu quá, Tyler à. Ở cấp hai, nhiều đứa nghĩ mày có vấn đề về thần kinh. Nhưng mày đâu có khùng. Mày chỉ ngu thôi.

Hoặc có lẽ đó không phải một tiếng tách, mình tự nghĩ. Có lẽ đó là tiếng cọt két. Giường mình có một cái khung bằng gỗ hơi kêu cọt két. Đúng là vậy. Cái tiếng đó phải là tiếng cọt két.

Mình kéo chăn trùm qua người và cởi đồ bên dưới. Rồi mình mặc bộ đồ ngủ lên, thay đồ càng chậm càng tốt, lo sợ đứa nào bên ngoài cửa sổ có thể chụp được thêm tấm hình khác. Dù sao, mình cũng không chắc một đứa nhìn mò khoái nhìn cái gì nữa.

Nhưng khoan - nếu nó chụp thêm tấm nữa là sẽ đủ để chứng minh nó có ở ngoài đó đúng không? Vậy khi đó mình có thể gọi cảnh sát và...

Nhưng sự thật là, mình chả biết trông mong điều gì nữa. Bố mẹ mình không có nhà. Mình lại ở một mình. Mình nghĩ cứ lờ hẩn đi là cách tốt nhất. Và dù là hẩn đang ở bên ngoài đi nữa thì mình cũng quá sợ cái viễn cảnh không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu hẩn thấy mình với lấy cái điện thoại.

Ngủ ngốc? Đúng. Nhưng hợp lý chứ? Hợp lý... Vào lúc đó.

Đáng lẽ ra cậu phải gọi cảnh sát chứ, Hannah. Vậy thì cái quả cầ tuyệt của cậu có thể đã không tăng tốc. Cái quả cầ tuyệt cậu cứ nhắc đi nhắc lại ấy.

Cái quả cầ tuyệt đã lăn ập xuống tất cả tội mình đấy.

Ừ, vậy ngay từ đâu tại sao Tyler lại có thể dễ dàng nhìn vào trong

phòng mình vậy? Mấy cậu đang tính hỏi vậy phải không? Mình đi ngủ lúc nào cũng để màn hình cửa mở vậy đó hả?

Hỏi hay đấy, mấy thứ đi đổ thừa cho nạn nhân. Nhưng nói dễ thì cũng chẳng dễ vậy đâu. Tắm màn hình cửa sổ được giữ ở một góc chính xác như mình muốn. Vào những đêm đẹp trời, đầu đặt trên gối, mình có thể thiếp đi trong lúc ngắm nhìn những vì sao. Còn vào những đêm bão bùng mình có thể ngắm ánh chớp lóe sáng trên những đám mây.

Tôi cũng từng như vậy, ngủ thiếp đi trong lúc nhìn ra ngoài. Nhưng là từ tầng hai, tôi không phải lo có người ngó vào.

Khi bố biết được chuyện mình để mở màn hình cửa sổ - dù chỉ mở hé - bố đã ra đứng vỉa hè để chắc rằng không ai đứng ngoài đường có thể thấy được mình. Và họ không thể thật. Nên bố mình đã bước từ vỉa hè, băng thẳng qua vườn, đến ngay cửa sổ. Và bố thấy gì? Bố mình thấy là trừ phi các cậu khá cao và đứng ngay bên ngoài cửa sổ phòng mình nhón chân lên thì mới thấy được mình.

Vậy cậu đã đứng đó như vậy bao lâu rồi, Tyler? Hẳn cậu phải thấy rất khó chịu nhỉ. Và nếu cậu đã tốn công đến thế chỉ để lén nhìn mình thì mình mong ít ra là cậu cũng có được cái gì đó.

Nó có được rồi đấy. Nhưng không phải cái nó muốn, mà là cuộn băng này đây.

Lúc đó mình mà biết được đĩa rình trộm ấy là Tyler, mình mà núp dưới màn hình và canh cái bản mặt của nó, thì mình đã chạy ra chữa cho nó chết vì nhục luôn.

À mà, chuyện đó làm mình nhớ đến khúc hay nhất của...

Khoan! Cậu đây rồi. Chuyện kia hồi sau mình kể tiếp.

Tôi đẩy cốc cà phê còn chưa uống hết nửa ra xa.

Để mình mô tả cửa sổ phòng Tyler cho mấy cậu biết. Mành cửa sổ lúc nào cũng đóng, nhưng mình vẫn nhìn được vào trong. Chúng được làm bằng tre hay tre nhân tạo, và giữa các thanh tre là khoảng trống. Nếu mình đứng nhón chân lên, như Tyler, mình có thể đứng tới một khoảng hở khá rộng và nhìn vào.

Được rồi, cậu ta bật đèn và... đóng cửa lại. Cậu ta... đang ngồi trên giường. Cậu ta tháo giày ra... rồi đến vớ.

Tôi rên lên một tiếng. Làm ơn đừng làm gì ngu ngốc, Tyler. Đúng là phòng của cậu, cậu muốn làm gì cậu làm, nhưng đừng có tự làm bẽ mặt mình thêm nữa.

Có lẽ mình nên báo trước cho cậu ta. Cho cậu ta cơ hội trốn. Cơ hội được cởi đồ trong chăn. Có lẽ mình nên gõ vào cửa sổ. Hay đập tay hay đá vào tường. Có lẽ mình nên để cậu ta trải nghiệm cảm giác hoang mang giống như cậu ta đã làm với mình.

Giọng cậu ấy lớn hơn. Cậu ấy muốn bị bắt hay sao?

Dù gì, đó cũng là lý do mình ở đây mà, phải không? Để trả thù?

Không. Nếu trả thù thì hẳn phải rất vui chứ. Trả thù, bằng một cách tàn độc biến thái nào đó, sẽ đem lại cho mình chút cảm giác gọi là thỏa mãn. Nhưng cái mình đang làm đây, đứng bên ngoài cửa sổ phòng Tyler, chẳng thỏa mãn điều gì cả. Mình đã quyết rồi.

Vậy tại sao? Tại sao mình đứng đây?

Thì, mình đã nói gì nào? Mình vừa nói là mình đứng đây không phải vì thỏa mãn bản thân. Và nếu mấy cậu chuyên đóng băng đi cho người kế tiếp, thì sẽ không ai ngoài mấy cậu nghe được những gì mình đang nói.

Vậy thì sao mình lại ở đây?

Nói mình biết đi, Hannah. Nói mình biết tại sao mình lại đang nghe thứ này. Tại sao lại là mình?

Mình không đứng đây để rình cậu, Tyler à. Bình tĩnh đi. Mình không quan tâm cậu đang làm gì đâu. Thật ra, bây giờ mình còn không nhìn cậu nữa. Mình đang tựa lưng vào tường nhìn ra ngoài phố.

Đây là một trong những khu phố mà cả hai bên đường đều có trồng cây, những cành nhánh của chúng mọc cao lên trời như những đầu ngón tay đang vói lên cao. Nghe thật là thơ, nhỉ? Mình còn có lần viết một bài thơ so sánh những khu phố như thế này với những vần thơ mình yêu thích thuở nhỏ: Nhà thờ ở đây, tháp chuông nơi này, hãy mở ra ngay... đí đà, đí đà, đí đà.

Một người trong số mấy cậu còn đọc bài thơ đó của mình nữa kìa. Chuyện đó mình sẽ nói sau.

Và một lần nữa, không phải tôi. Tôi còn không biết Hannah làm thơ nữa.

Nhưng giờ mình đang nói về Tyler. Và mình vẫn còn trên phố nhà Tyler. Khu phố tối tăm và vắng tanh nhà cậu ta. Cậu ta chỉ không biết là mình đang đứng đây... Chưa thôi. Nên hãy chốt lại câu chuyện này trước khi cậu ta đi ngủ nào.

Ở trường ngày hôm sau, sau cái đêm Tyler ghé thăm cửa sổ phòng mình. Mình kể cho một con nhỏ ngồi đằng trước mình chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua. Mọi người vẫn nói con nhỏ này là một người biết lắng nghe, cảm thông, và mình thì muốn có ai đó cảm thấy lo cho mình. Mình muốn có ai đó xác nhận những nỗi sợ của mình.

Ừ thì, con nhỏ này chắc chắn không phải kiểu con gái làm được việc

đó. Con nhỏ này còn có một bộ mặt khác rất bệnh hoạn mà không mấy các cậu biết được.

“Một đĩa rình trộm sao?” nhỏ đó nói. “Ý cậu là thiệt luôn đó hả?”

“Mình nghĩ vậy,” mình bảo nhỏ đó.

“Mình luôn tự hỏi cảm giác bị rình trộm sẽ như thế nào,” nhỏ đó nói. “Có đĩa theo rình trộm mình thì hơi... hơi... sexy đó nha.”

Đúng là bệnh hoạn. Nhưng mà nhỏ này là ai?

Mà tôi quan tâm làm gì?

Nhỏ đó mỉm cười và nhướn một bên mày. “Cậu có nghĩ hẳn sẽ tới nữa không?”

Thật tình mà nói, cái suy nghĩ rằng hẳn ta sẽ quay trở lại chưa bao giờ có trong đầu mình. Nhưng giờ thì nó làm mình hoảng. “Lỡ như có thì sao?” mình hỏi.

“Thì cậu phải kể cho mình nghe mới được đấy,” nhỏ đó nói. Và rồi cậu ta quay lưng lại, kết thúc cuộc trò chuyện.

Giờ thì, con nhỏ này và mình chưa bao giờ đi chơi với nhau cả. Mình và nhỏ đó học cùng cũng nhiều tiết các môn tự chọn, hai đứa cũng vui vẻ tẻ tẻ với nhau, rồi có lúc hai đứa cũng bàn về chuyện đi chơi, nhưng mà đi thật sự thì chưa bao giờ.

Lúc đó, mình đã nghĩ, đúng là một dịp trời cho.

Mình vỗ vai nhỏ đó và nói là bố mẹ mình đang vắng nhà. Hỏi nhỏ đó có muốn đến nhà mình bắt thằng rình mò không?

Tan học mình cùng về nhà nhỏ đó để gom đồ đạc. Và rồi nhỏ đó qua nhà mình. Vì đêm đó vẫn chưa phải cuối tuần và có thể nhỏ đó sẽ về trễ, nên nhỏ đó đã nói với bố mẹ là hai đứa phải làm bài tập nhóm.

Chúa ơi. Bộ ai cũng viện cái cớ đó hết hả?

Hai đĩa làm xong bài tập về nhà trên bàn ăn, chờ đến lúc trời tối. Xe hơi nhỏ đó đậu bên ngoài để làm môi như.

Hai đĩa con gái. Khó cưỡng lại được, nhỉ?

Tôi lúng túng giây lát, đổi tư thế ng ồi.

Hai đĩa vào phòng mình và ngồi xếp bằng trên giường, đối diện nhau, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Để bắt được kẻ rình mò, hai đĩa mình phải nói chuyện thật khẽ. Cần nhất là phải nghe được tiếng... Tách.

Miệng nhỏ đó há hốc. Hai mắt ánh lên vì vui mừng, mình chưa bao giờ thấy nhỏ đó như thế.

Nhỏ đó thì thầm bảo mình cứ nói tiếp. “Cứ làm bộ như cậu chưa nghe thấy đi. Diễn tiếp đi.”

Mình gật đầu.

Rồi nhỏ đó che miệng và diễn. “Ồi Chúa cá! Cậu để anh ta sờ vào đầu cơ?”

Tụi mình “to nhỏ” cỡ vài phút, cố kìm lại để đừng tự phá ra cười - cái kiểu cười làm hẳn biết được hai đĩa đang diễn. Nhưng tiếng bấm máy dừng và hai đĩa mình thì sắp hết chuyện để nói.

“Cậu biết mình đang cần gì không?” nhỏ đó hỏi. “Được mát xa lưng thật phê, thật đã.”

“Cậu bậy quá đi,” mình thì thầm.

Nhỏ đó nháy mắt, và rồi khụy gối và bắt đầu rướn hai tay đến trước như một con mèo đang rướn mình cho tới khi cả người uòn cả ra trên giường. Tách.

Tao thật tình mong là mây đã xóa hay đốt hết đống ảnh đó đi rồi, Tyler.

Bởi nếu chúng mà lọt được ra bên ngoài, dù cho không phải do mày đi nữa, tao cũng không muốn nghĩ đến những gì sẽ xảy ra cho mày đâu.

Mình cưỡi lên lưng nhỏ đó. Tách.

Vén tóc nhỏ đó sang một bên. Tách.

Và bắt đầu xoa bóp hai vai cho nhỏ đó. Tách. Tách.

Nhỏ đó quay mặt khỏi phía cửa sổ và khẽ nói, “Cậu biết hẳn mà đừng chụp hình nghĩa là sao rồi ha?”

Mình bảo là mình không biết.

“Nghĩa là hẳn đang làm gì đó khác.” Tách.

“Ôi chà,” nhỏ đó nói.

Mình cứ tiếp tục xoa bóp hai vai nhỏ đó. Nói thật, mình nghĩ mình mát xa giỏi lắm vì nhỏ đó ngừng nói và môi thì mím thành một nụ cười rất đẹp. Nhưng rồi nhỏ đó thì thêm một ý tưởng mới. Cách để bắt quả tang thằng biến thái này.

Mình bảo không. Chỉ cần một đĩa rời khỏi phòng, bảo là đi vệ sinh, và gọi cảnh sát. Tới đó là xong rồi.

Nhưng chuyện đó đã không xảy ra.

“Còn lâu,” nhỏ đó nói. “Chờng nào chưa nhìn thấy được mặt hẳn thì mình không về đâu. Lỡ hẳn học cùng trường mình thì sao?”

“Rồi nếu vậy thì sao?” mình hỏi.

Nhỏ đó bảo mình làm theo, rồi lặn ra khỏi chân mình. Theo kế hoạch của nhỏ đó, thì khi nhỏ đó kêu lên “ba”, mình sẽ xông ào đến bên cửa sổ. Nhưng mình nghĩ đĩa rình trộm hẳn phải chạy rồi - có thể vì sợ - vì này giờ không có tiếng tách nào kể từ khi mình leo xuống khỏi người nhỏ bạn.

“Giờ thoa kem dưỡng toàn thân nào,” nhỏ bạn nói. Tách.

Tiếng động đó làm mình tức lông óc. Được thôi. Chơi, thì chơi, mình nghĩ vậy. “Ở phía trên cái tủ ấy.”

Nhỏ ấy trở đến ngăn kéo gần cửa sổ nhất và mình gạt đầu.

Bên dưới hai cánh tay tôi, chiếc áo bắt đầu nhóp m òhôi. Tôi khó chịu đôi tư thế lần nữa. Nhưng, Chúa ơi, tôi không ngừng nghe được.

Nhỏ ấy kéo ngăn kéo ra, nhìn vào trong, và che miệng lại.

Hả? Trong tủ mình đâu có gì mà ngạc nhiên dữ vậy. Trong cả phòng mình cũng không có gì nữa là.

“Mình không biết cậu cũng thích chơi cái này đó,” nhỏ ấy nói, to và rõ. “Chúng ta xài nó... chung ha.”

“Ừ, được đấy,” mình nói.

Nhỏ ấy thò tay vào trong ngăn kéo, đẩy qua đẩy lại mấy thứ, rồi lại che miệng lại lần nữa. “Hannah,” nhỏ ấy kêu lên. “Cậu còn giấu bao nhiêu thứ này nữa hả? Cậu đúng là hư hỏng quá đi.” Tách. Tách.

Thông minh lắm, mình nghĩ. “Sao cậu không đếm thử xem?”

Và nhỏ ấy đếm. “Để xem, nào. Một cái này... hai cái...”

Mình trượt một chân xuống sàn.

“...ba!”

Mình phóng ra cửa sổ và giật mạnh sợi dây kéo màn. Tấm màn bay giật lên. Mình cố nhìn rõ mặt cậu nhưng cậu chạy nhanh quá.

Còn con nhỏ kia, nó không để ý nhìn mặt cậu đâu, Tyler à.

“Ôi Chúa ơi!” nhỏ đó hét lên. “Nó đang nhét hàng lại vào quần kìa.”

Tyler, dù mày có đang ở đâu đi nữa, tao thấy tội cho mày. Đáng đời mày lắm, cơ mà tao vẫn thấy tội cho mày.

Vậy cậu là ai nhỉ? Mình thấy được cậu cao cỡ nào và tóc cậu rồi, nhưng mình không nhìn rõ mặt cậu.

Mà rồi, cậu cũng tự lờ đi thôi, Tyler à. Ngày hôm sau ở trường mình đã hỏi rất nhiều người đúng một câu, đêm qua cậu ở đâu. Có đưa thì bảo ở nhà hay bên nhà bạn. Đưa thì bảo đi xem phim. Rồi vặn lại là mình hỏi làm gì. Nhưng cậu, Tyler à, chỉ có cậu là có câu trả lời chống chế - mà cũng thú vị - nhất đấy.

“Sao, mình hả? Chẳng đâu hết.”

Và chẳng biết vì sao, vừa nói với mình đêm qua cậu không ở đâu hết lại làm hai mắt cậu giật giật và trán đỏ mồ hôi.

Mày đúng là một thằng ngu, Tyler.

Mà này, ít ra cậu cũng có câu trả lời độc nhất. Và ít ra cậu cũng thôi không lai vãng gần nhà mình nữa. Nhưng sự hiện diện của cậu ở đó, Tyler à, thì chưa bao giờ biến mất cả.

Sau những lần ghé thăm của cậu, mỗi đêm mình đều kéo sập màn che lại. Mình che đi những vì sao và không bao giờ thấy sấm chớp lần nào nữa. Mỗi đêm, mình chỉ đơn thuần tắt đèn và đi ngủ.

Tại sao cậu không để tôi yên hả, Tyler? Nhà tôi. Phòng tôi. Chúng đáng lẽ phải đem đến cảm giác an toàn cho tôi. An toàn khỏi mọi thứ bên ngoài kia. Nhưng cậu lại chính là đứa đã tước đi hết mọi thứ.

Chà... Cũng không phải tất cả.

Giọng cậu ấy run run.

Nhưng cậu đã tước đi những gì còn lại.

Hannah ngừng một lúc. Và trong khoảng lặng ấy tôi nhận ra này giờ mình đã nhìn chăm chăm vào khoảng không dữ dội đến mức nào. Tôi nhìn

chầm chầm theo hướng cốc cà phê của mình ở phía bên kia bàn. Nhưng không phải nhìn vào chiếc cốc.

Tôi muốn nhưng không dám nhìn sang những người đang ng ồi xung quanh. Họ giờ hẳn phải đang nhìn tôi. Cố gắng hiểu được cái vẻ mặt đau đớn trên gương mặt tôi. Cố tìm hiểu xem thằng nhóc tội nghiệp, đang lắng nghe những cuộn băng cát sét lỗi thời này, là ai.

Vậy thì việc an toàn với bảo mật của cậu quan trọng đến mức nào hả, Tyler. Còn sự riêng tư của cậu thì sao? Có lẽ những thứ đó đối với cậu không quan trọng như với tôi, nhưng dẫu vậy cũng không tới phiên cậu quyết.

Tôi nhìn qua cửa sổ, qua hình ảnh phản chiếu của mình trên kính, tới khu vườn ngoài hiên chỉ lờ mờ sáng. Tôi không thể nói được là có còn ai ng ồi ngoài đó không, đằng sau cây cột gạch với những dây leo thường xuân, ở bàn của cậu ấy.

Cái bàn mà, có lúc, đã là chốn an toàn khác của Hannah.

Vậy thì bạn gái bí ẩn này giờ được nhắc đến trong câu chuyện của cậu là ai nhỉ, Tyler. Ai đã nở nụ cười thật xinh đẹp lúc tôi xoa bóp lưng cho? Ai đã giúp tôi bắt quả tang cậu vậy? Tôi có nên nói ra không nhỉ?

Cũng tùy nữa. Tùy thuộc vào những gì nhỏ ấy đã làm với tôi.

Để biết câu trả lời... hãy bỏ cuộn băng số ba vào đi.

Nhưng mình đã sẵn sàng cho lượt mình r ồi mà, Hannah. Mình đã sẵn sàng dứt điểm mọi chuyện r ồi mà.

Ồ, và Tyler này, tôi đang đứng bên ngoài cửa sổ phòng cậu nữa này. Tôi đã đi chỗ khác để kể hết câu chuyện của cậu, nhưng đèn phòng cậu tắt được một lúc rồi... nên giờ tôi quay lại đây.

Có một khoảng ngừng khá lâu. Tiếng lá cây lạo xạo.

Cốc cốc, Tyler ơi.

Tôi có nghe thấy. Cậu ấy gõ vào cửa sổ. Hai lần.

Đừng lo. Cậu sẽ sớm biết là ai gõ thôi.

Tôi tháo tai nghe xuống, quấn chặt sợi dây màu vàng xung quanh máy Walkman, rồi nhét nó vào túi áo khoác.

Bên kia căn phòng, kệ sách của quán Monet chất đầy sách cũ. Sách vút đi, đa số. Những quyển sách bìa mềm Viễn Tây, tâm linh, khoa học giả tưởng.

Cẩn thận bước lên qua những chiếc bàn đồng người ngỗ, tôi bước đến đó.

Có một quyển từ điển từ đồng nghĩa bụi chẳng nằm kế một quyển từ điển bìa cứng khác bị mất gáy sách. Có người đã đẽ dòng TỪ ĐIỂN bằng mực đen đậm dọc phần gáy trợ trợ. Cũng trên ngăn kệ đó, còn có năm quyển sách, năm màu khác nhau. Chúng có kích cỡ ngang với quyển kỹ yếu, nhưng toàn trang trống. Mọi người gọi mấy cuốn này là mấy quyển vẽ bậy. Mỗi năm, họ thêm vào một cuốn để mọi người tha hồ ghi vẽ vào đó. Kỷ niệm một dịp quan trọng, viết một bài thơ dở tệ, phác họa những thứ đẹp để hay thấy ghê, hay chỉ nguệch ngoạc vớ va vớ vẩn.

Mỗi quyển sách được dán một miếng băng dính vào gáy với số năm đề lên đó. Tôi rút ra quyển đề năm tôi học lớp mười. Khoảng thời gian Hannah ở Monet, có thể cậu ấy đã viết gì đó vào đây. Một bài thơ chẳng hạn. Hoặc cậu ấy còn tài lẻ nào khác mà tôi không biết. Có lẽ cậu ấy biết

vẽ. Tôi chỉ đang cố tìm kiếm một thứ gì đó ngoài cái xấu xa trong những cuộn băng này. Ngay bây giờ tôi cần tìm ra thứ đó. Tôi cần phải nhìn cậu ấy ở góc độ khác.

Vì đa số mọi người ai cũng đi đến ngày tháng vào trang họ ghi, nên tôi lật ra đằng sau. Đến tháng Chín. Và đây rồi.

Tôi đóng quyển sách lại với ngón trỏ kẹp giữa để giữ dấu trang rồi cầm nó về bàn. Tôi chậm chậm làm một ngụm cốc cà phê vẫn còn ấm, mở lại cuốn sách ra, và đọc dòng chữ ghi nguệch ngoạc bằng mực đỏ gần đầu trang: Ai cũng cần một buổi mệt mỗi bực mình mau biến đi.

Ký bên dưới bằng ba cặp tên viết tắt: J.D. A.S. H.B.

Jessica David. Alex Standall. Hannah Baker.

Bên dưới những cái tên viết tắt, kẹp chặt giữa nếp của hai trang giấy, có người đã nhét một tấm hình lật ngược vào đó. Tôi rút nó ra, lật lại, và xoay nó lại đúng chiều.

Đó là hình Hannah.

Chúa ơi, tôi yêu nụ cười của cậu ấy. Và mái tóc, chúng vẫn còn dài. Một tay cậu ấy đang choàng qua hông của một học sinh khác. Courtney Crimsen. Và đằng sau là một đám đông học sinh. Ai này đều cầm trên tay không chai thì lon, hoặc một cái cốc nhựa đỏ. Ở buổi tiệc trời đã tối, còn Courtney thì trông không vui lắm. Nhưng nhìn nhỏ cũng không có vẻ bực tức.

Tôi nghĩ là, trông nhỏ đang lo sợ.

Tại sao vậy?

CUỐN BĂNG SỐ 3: MÃI

Courtney Crimsen. Một cái tên thật đẹp. Và đúng, cũng là một cô gái xinh đẹp. Mái tóc đẹp. Nụ cười đẹp. Làn da không tì vết.

Và cậu cũng rất tốt bụng. Ai cũng nói vậy hết.

Tôi nhìn vào bức hình bên trong quyển sách vẽ bậy. Tay Hannah đang choàng qua hông Courtney ở một buổi tiệc nào đó. Hannah trông vui vẻ. Courtney thì lo lắng. Nhưng tôi không biết tại sao.

Đúng, Courtney, cậu cư xử với mọi người cậu gặp ở ngoài hành lang hay nhà ăn rất ngọt ngào. Cậu cư xử với mọi người rất ngọt ngào khi họ đi bộ cùng cậu ra xe lúc tan trường.

Tôi hớp cốc cà phê đang nguội dần.

Cậu nhất định là một trong những cô gái nổi tiếng nhất trường. Và cậu... thật... là... ngọt... ngào. Phải không nào?

Sai rồi.

Tôi nốc sạch cà phê trong cốc.

Đúng vậy, quý thính giả thân mến, Courtney cư xử tử tế với bất cứ ai cậu ta tiếp xúc hay đang nói chuyện cùng. Vậy nhưng, các cậu tự ngắm xem - đó có phải chỉ là diễn không?

Tôi cầm cốc của mình đến quầy tự phục vụ để làm ly cà phê khác.

Mình thì nghĩ là diễn đó. Nào, để mình kể mấy cậu nghe tại sao.

Đầu tiên, đối với những ai đang nghe, mình cá Tyler còn lâu mới để các cậu xem mấy tấm hình mình xoa bóp lưng cho Courtney.

Cái bình chứa kem sữa trượt khỏi tay tôi và rơi xuống kêu xoảng trên quỳ. Tôi chụp nó lại trước khi nó kịp rơi xuống sàn, rồi ngoái lại nhìn qua vai. Cô gái đằng sau quỳ tính tiền ngã đầu ra sau và cười.

Courtney là đứa con gái ở trong phòng Hannah lúc đó?

Hannah ngưng một hồi rõ lâu. Cậu ấy biết mẫu thông tin đó cần thời gian để người ta thẩm thấu.

Nếu mấy cậu đã thấy những tấm hình đó rồi, thì hên nhé. Mình chắc là nhìn mấy tấm hình đó sexy lắm. Nhưng các cậu cũng biết rồi mà, mấy tấm hình đó toàn diễn cả thôi.

Diễn. Đúng là một từ thú vị để tóm gọn câu chuyện của Courtney. Bởi vì khi cậu diễn, tức cậu biết có người đang nhìn. Cậu nở nụ cười tươi nhất của mình. Cậu bộc lộ ra tính cách ngọt ngào nhất của mình.

Không như tấm hình chụp Courtney trong cuốn sách vẽ bậy.

Và ở cấp ba, người ta lúc nào cũng để ý hết nên lúc nào cũng có lý do để diễn cả.

Tôi ấn nút trên cái ấm và một dòng cà phê đen chảy vào cốc của tôi.

Tôi không nghĩ là cậu cố tình làm vậy, Courtney à. Và đó là lý do tại sao cậu có tên trong những cuộn băng này. Để cậu biết được những gì cậu làm ảnh hưởng đến người khác. Cụ thể hơn là, chúng ảnh hưởng đến tôi.

Courtney thật sự đem lại cảm giác ngọt ngào rất chân thành. Nghe được câu chuyện về bản thân mình, trong những cuộn băng này, hẳn sẽ giết nhỏ mất.

Tôi lạnh sống lưng. “Giết nhỏ”. Một cụm từ mà từ giờ trở đi tôi sẽ loại

nó ra khỏi vốn từ của mình.

Courtney Crimsen. Cái tên đọc lên nghe quá hoàn hảo. Và như tôi nói rồi đây, cậu trông cũng thật hoàn hảo. Chỉ còn thiếu một thứ... Cậu cũng cần phải hoàn hảo như vậy.

Với cốc cà phê bỏ đường và kem, tôi trở về bàn của mình.

Bởi nên tôi có lời khen cậu ở chỗ đó. Cậu đã có thể cư xử như một con nhỏ khốn nạn, vẫn quen được nhiều bạn bè và cặp với nhiều chàng trai xứng tâm. Nhưng đằng này cậu lại chọn con đường tử tế, nên mọi người ai nấy đều quý cậu và chẳng có ma nào lại ghét cậu cả.

Để tôi nói rõ nhé. Tôi không ghét cậu, Courtney. Thật ra, nói không ưa cậu cũng không phải. Thậm chí đã có lúc, tôi nghĩ hai đứa mình sắp làm bạn của nhau.

Tôi không nhớ có chuyện đó. Tôi không nghĩ mình từng thấy hai cậu ấy đi chơi chung với nhau.

Hóa ra cậu chỉ đang cố biến tôi thành một đứa trong danh sách Những Đứa Nghĩ Rằng Courtney Crimsen Là Một Cô Gái Tốt Bụng mà thôi. Một lá phiếu vững chắc cho danh hiệu Được Yêu Quý Nhất trong quyển kỷ yếu lớp mười hai.

Và khi cậu đã thành công với tôi, và khi tôi đã nhận ra rồi ấy, tôi đứng nhìn cậu làm trò đó với những người khác.

Đây, Courtney, là cống hiến của cậu vào hợp tuyển những câu chuyện hay nhất đời tôi.

Cậu có thích không? Hợp tuyển những câu chuyện hay nhất đời tôi ấy?

Tôi mới chế ra đó.

Tôi kéo ba lô lên đùi và mở khóa kéo ngăn lớn nhất ra.

Cái ngày sau hôm Tyler chụp được những bức hình đời học sinh tự nhiên của chúng ta bắt đầu như bao ngày khác. Tiếng chuông tiết thứ nhất reo lên và cậu, như thường lệ, vào lớp muộn vài giây sau. Chuyện đó cũng chẳng quan trọng, vì cô Dillard cũng chưa vào lớp.

Mà cũng không phải bất thường.

Tôi lấy tấm bản đồ của Hannah và mở nó ra trên chiếc bàn nhỏ.

Khi cậu trò chuyện xong với người ngồi trước cậu, Courtney, tôi đã vỗ nhẹ vai cậu. Cái lúc cậu nhìn vào mắt tôi, cả hai đứa đều bật cười. Chúng ta đã trao đổi một vài câu cụt lủn chỉ vài ba từ mà tôi cũng chẳng nhớ được là ai nói cái gì nữa, vì cái gì cậu nói ra cũng đều trùng với những điều tôi nghĩ cả.

“Lạ quá ha.”

“Công nhận.”

“Gì đâu á.”

“Không tưởng nổi.”

“Hài quá.”

Và rồi, khi cô Dillard cuối cùng cũng vào lớp, cậu quay trở lên. Và khi hết tiết, cậu rời khỏi lớp.

Tôi tìm trên bản đồ ngôi sao màu đỏ chỗ nhà Tyler. Một phần trong tôi cảm thấy thật lạ về việc mình lại theo sát câu chuyện của Hannah như vậy. Cứ như tôi bị ám ảnh. Ám ảnh quá mức. Trong khi mặt khác trong tôi muốn chối bỏ việc đó.

Phải tới lúc bước ra hành lang đi đến lớp tiết thứ hai tôi mới ngờ ngợ, Khoan. Cậu ấy không nói tạm biệt mình.

Tôi chỉ làm đúng theo lời cậu ấy bảo thôi. Vậy đâu phải ám ảnh. Mà là

tôn trọng. Tôi đang thực hiện di nguyện của cậu ấy.

Những ngày khác cậu có chào tạm biệt tôi không? Không, không thường. Nhưng sau cái đêm hôm trước thì lần này, chuyện đó có cảm giác cố tình. Có lẽ tôi đã nghĩ sau những gì hai đứa cùng trải qua trong không đầy hai mươi bốn tiếng trước, thì cả hai phải đang ở cái mức thân thiết hơn kiểu bạn bè xã giao rồi chứ.

A-4. Ngôi sao màu đỏ trên nhà Tyler.

Nhưng, rõ ràng, chúng ta lại vẫn chẳng khác gì trước đó. Hai đứa có chào nhau ngoài hành lang và đôi khi cậu chào tạm biệt tôi sau khi hết tiết, nhưng cũng chẳng hơn những gì cậu nói với những người khác.

Cho đến buổi tối ở buổi tiệc.

Cho đến buổi tối cậu lại cần đến tôi.

Tôi cần một lúc để nghĩ. Tôi phải nghĩ một lúc rồi mới nghe tiếp được.

Tôi tháo tai nghe ra và quàng nó trên cổ. Cô gái từng học cùng lớp nghề mộc với tôi đi xung quanh cần một cái bình nhựa, thu dọn cốc và đĩa trên những bàn khách đã rời khỏi. Tôi nhìn qua phía ô cửa sổ tối màu khi cô ấy dọn chiếc bàn kế bên tôi. Hình ảnh phản chiếu của cô ấy nhìn về phía tôi nhiều lần, nhưng tôi không quay lại.

Khi cô ấy rời đi, tôi hớp một ngụm cà phê và cố hết sức không suy nghĩ. Tôi chỉ chờ.

Mười lăm phút sau, một chiếc xe buýt chạy đến cửa trước quán Monet và tôi không chờ nữa. Tôi cần tấm bản đồ, khoác ba lô ra sau vai, và chạy ra cửa.

Chiếc xe buýt dừng ở góc đường xa. Tôi chạy trên vỉa hè, leo lên xe buýt, và tìm một chỗ trống ở gần giữa.

Người tài xế nhìn tôi qua gương chiếu hậu. “Tôi đến sớm hơn lịch trình,” ông ấy nói. “Nên xe sẽ dừng ở đây vài phút.”

Tôi gật đầu, đeo tai nghe lên, và nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Để mình báo các bạn biết là còn một buổi tiệc bự hơn, quan trọng hơn nằm trong mấy cuốn băng sau đây.

Nó đó ư? Phải đó là chỗ tôi xuất hiện không?

Nhưng buổi tiệc này mới là buổi tiệc dẫn Courtney vào chuyện này.

Lúc đó mình ở trường, ba lô đeo sau lưng, chuẩn bị ra khỏi lớp sau tiết thứ nhất thì cậu nắm tay mình lại.

“Hannah, đợi đã,” cậu nói. “Cậu sao rồi?”

Nụ cười của cậu, hàm răng của cậu... thật không tì vết.

Tôi hẳn đã nói, “Ồn,” hoặc “Tốt. Cậu thì sao?” Nhưng sự thật là, lúc đó tôi chẳng quan tâm, Courtney à. Cứ mỗi lần bốn mắt hai đứa bắt gặp nhau trong một hành lang đông đúc rồi tôi thấy ánh mắt cậu chuyển sang người khác, thì sự tôn trọng tôi dành cho cậu lại vơi dần đi chút ít. Và đôi khi tôi thắc mắc không biết có bao nhiêu người trong hành lang đó cũng cảm thấy như tôi.

Cậu tiếp tục hỏi tôi có nghe gì về buổi tiệc tối hôm đó chưa. Tôi bảo là có nghe, nhưng thấy không có hứng đến để rồi lại đi lòng vòng xung quanh tìm người nói chuyện. Hoặc không có hứng lòng vòng xung quanh cầu cứu ai đó để không phải nói chuyện với ai khác.

“Hai đứa mình đi chung đi,” cậu bảo. Và nghiêng đầu qua một bên, nở nụ cười, và - chắc là tôi tưởng tượng ra thôi - tôi còn nghĩ là đã thấy cậu nháy mắt.

Ừ, đúng Courtney rồi. Chẳng ai từ chối được nhỏ, và ai nhỏ cũng tán tỉnh.

“Tại sao?” tôi hỏi. “Hai đứa đi tiệc cùng nhau làm gì?”

Dĩ nhiên là câu nói đó đã làm cậu ngạc nhiên. Lại nữa, cậu là Courtney người mà ai cũng muốn đi chung tới một buổi tiệc cơ mà. Hay ít nhất là được thấy đến chung với cậu. Ai cũng vậy luôn. Trai. Gái. Không quan trọng. Người ta ngưỡng mộ cậu như thế đấy.

Giờ vẫn vậy sao? Bởi vì tôi có cảm giác đi đâu đó sắp thay đổi rồi.

Không may là, đa số tụi nó không nhận ra được cậu tính toán công phu thế nào để có được hình tượng đó.

Cậu lặp lại câu hỏi của tôi. “Hai đứa mình đi tiệc cùng nhau làm gì à? Hannah à, để tụi mình đi chung được với nhau.”

Tôi đã hỏi là tại sao cậu lại muốn đi chơi với tôi sau khi đã lờ tôi lâu như vậy. Nhưng dĩ nhiên, cậu chối phắt chuyện lờ tôi đi. Cậu bảo chắc tôi hiểu nhầm thôi. Và buổi tiệc tối hôm đó là dịp tốt để hai đứa thân nhau hơn.

Và dù tôi còn nghi ngờ, cậu vẫn là người mà ai cũng muốn đi chung tới buổi tiệc.

Nhưng cậu biết rồi mà, Hannah. Cậu biết rồi, sao cậu vẫn đi. Tại sao vậy?

“Tuyệt!” cậu nói. “Cậu chờ mình được không?”

Và tim tôi đã chùng xuống một chút.

Nhưng tôi bình tĩnh lại ngay và bỏ qua môi nghi ngờ của bản thân một lần nữa. “Được thôi, Courtney,” tôi nói. “Máy giờ?”

Cậu giở cuốn tập của cậu ra và xé một mảnh giấy. Những con chữ màu xanh nho nhỏ của cậu ghi địa chỉ, giờ hẹn và tên viết tắt: C.C. Cậu đưa mình mảnh giấy, bảo, “Tôi nay vui lắm đây!” rồi dọn đồ đi.

Cửa xe buýt trượt đóng lại và chúng tôi rời vỉa hè.

Đoán xem, Courtney? Lúc ra khỏi lớp, cậu quên chào tôi rồi.

Vậy nên đây là giả thiết của tôi cho lý do vì sao cậu lại muốn đi cùng tôi đến buổi tiệc: Cậu đã biết tôi bực vì bị cậu lừa đi. Ít nhất là, cậu biết tôi thấy khó chịu. Và chuyện đó không tốt cho cái danh tiếng không tì vết của cậu. Chuyện đó cần phải được sửa chữa.

Điểm D-4 trên bản đồ nhé, mọi người. Nhà Courtney.

Tôi lại mở tấm bản đồ ra.

Khi tôi tập xe vào vỉa hè, cửa trước nhà cậu mở toang. Cậu bước ra, tung tăng bước từ hiên nhà xuống lối đi. Mẹ cậu, trước khi đóng cửa trước, đã cúi người xuống để nhìn rõ hơn vào bên trong xe tôi.

Đừng lo, cô Crimsen, lúc đó tôi nghĩ. Không có thằng con trai nào trong đây đâu cô. Không rượu bia. Không ma túy. Không có gì vui hết.

Tại sao tôi lại thấy mình phải đi theo bản đồ của cậu ấy vậy? Tôi đâu cần làm vậy? Tôi đang nghe số băng đó, từng cuốn một, cả mặt trước và sau, và nhiều đó là đủ rồi chứ.

Nhưng không.

Cậu mở cửa ghế cạnh lái, ngồi vào, và thắt dây an toàn. “Cảm ơn đã cho mình quá giang nha,” cậu nói.

Tôi không đi theo tấm bản đồ bởi vì cậu ấy muốn vậy. Tôi đi theo vì

tôi cần phải hiểu. Dù có thể nào đi nữa, tôi cũng cần phải thật sự hiểu được chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy.

Quá giang sao? Sau khi đã nghi ngờ tới lui lý do cậu mời tôi đi tiệc cùng, thì đây không phải câu chào tôi muốn nghe.

D-4. Chỉ cách nhà Tyler hai, ba dãy nhà.

Tôi đã muốn là mình hiểu lầm cậu thôi, Courtney. Tôi thật sự muốn thế. Tôi đã muốn cậu nghĩ rằng tôi đến đón cậu là để hai đứa có thể cùng nhau đi đến buổi tiệc. Và việc đó với quá giang khác nhau một trời một vực.

Lúc đó, tôi đã biết là tới buổi tiệc đó thì hai đứa sẽ ra sao rồi. Nhưng còn kết cục buổi tiệc hả? Chà, chuyện đó thì tôi cũng không ngờ. Đúng là... kỳ lạ.

Được bắt vít đóng vào đằng sau mỗi chỗ ngã, sau một tấm kính dèo, là tấm bản đồ tuyến xe buýt thành phố. Từ chỗ tôi bắt chiếc xe buýt này, xe sẽ chạy ngang qua nhà Courtney, rẽ trái một dãy nhà trước khi đến dãy nhà của Tyler, rồi dừng.

Tôi đậu cách chỗ buổi tiệc hai dãy nhà rưỡi, mà thật ra đó là chỗ gần nhất chúng ta tìm được. Trên xe tôi có loại dàn âm thanh mà ngay cả khi tắt máy xe rồi nhạc vẫn còn mở ấy. Nó sẽ không tắt cho đến khi có ai mở cửa. Nhưng đêm đó, khi tôi mở cửa, tiếng nhạc vẫn không tắt... nghe nó cứ văng vẳng.

“Ôi Chúa ơi,” cậu nói. “Mình nghĩ tiếng nhạc đó là của buổi tiệc đấy!”

Mình có nói là hai đứa ở cách đó hai dãy nhà rưỡi không? Tiếng nhạc lớn đến mức đó đấy. Cái buổi tiệc đó đúng là muốn cảnh sát tới thăm mà.

Đó là lý do vì sao tôi không đi tiệc tùng nữa. Tôi sắp được chọn làm đại diện cho khối mình đọc diễn văn tốt nghiệp rồi. Chỉ một sai lầm thôi là đủ làm hỏng tất cả.

Hai đứa cũng hòa vào dòng các học sinh khác đang đi đến buổi tiệc - như hòa vào đàn cá hồi đang lội ngược dòng lên thượng nguồn để giao phối vậy. Khi hai đứa đến đó, hai cậu cầu thủ bóng bầu dục - buổi tiệc nào cũng thấy bận áo đội bóng - đứng ở hai bên cổng để thu tiền bia. Nên tôi đã mò tay vào túi lục tiền.

Cậu đã hét lên trong tiếng nhạc âm ỉ, “Khởi lo.”

Hai đứa bước tới cổng và một trong hai cậu kia kêu, “Hai đô một ly.” Rồi cậu ta nhận ra mình đang nói chuyện với ai. “Ồ. Chào Courtney. Của cậu đây.” Và rồi cậu ta đưa cậu một cái ly nhựa đỏ.

Hai đô sao? Có nhiều đó? Mấy đứa nó tính tiền con gái khác hẳn.

Cậu gật gật đầu về hướng mình. Cậu ta mỉm cười, rồi đưa tôi một cái ly. Nhưng lúc tôi cầm thì cậu ta lại không buông. Cậu ta bảo tôi người thế chỗ sắp đến rồi và rủ tôi đi chung. Tôi mỉm cười lại, nhưng cậu đã nắm tay tôi kéo qua cổng.

“Đừng,” cậu nói. “Tin mình đi.”

Tôi hỏi cậu tại sao, nhưng cậu đang bận tìm ai đó trong đám đông và không nghe thấy tôi nói.

Tôi không nhớ câu chuyện nào có Courtney và một tay chơi bóng bầu dục. Bóng rổ, thì có. Rất nhiều luôn. Nhưng bóng bầu dục? Không hề.

Rồi cậu bảo hai đứa nên tách ra. Và cậu biết suy nghĩ đầu tiên của tôi lúc đó là gì không, Courtney? Là, Trời, đúng lệ luôn.

Cậu bảo là có vài người cậu cần gặp và hai đứa sẽ gặp lại nhau sau.

Tôi đã xạo và nói cũng có mấy người tôi phải gặp.

Rồi cậu bảo tôi không được về mà không có cậu. “Cậu là tài xế của mình, nhớ chứ?”

Làm sao tôi quên được hả, Courtney?

Chiếc xe buýt rẽ vào khu phố nhà Courtney, cả một phần ba nhà trong khu có tấm bảng Nhà Bán cấm ở vườn. Khi xe chạy ngang nhà Courtney, tôi đã mong mình sẽ thấy một ngôi sao màu đỏ được sơn lên cửa trước. Nhưng cả hiên trước tối om. Đèn hiên không sáng. Cũng không thấy ánh đèn nào qua cửa sổ.

Nhưng cậu đã mỉm cười với tôi. Và cuối cùng, cậu cũng nói những lời kỳ diệu đó. “Tạm biệt cậu nhé.” Và đúng ý cậu muốn nói tạm biệt nghĩa đen luôn.

“Lỡ trạm xuống à, Clay?”

Sống lưng tôi ớn lạnh.

Một giọng nói. Giọng con gái. Nhưng không phải phát từ chiếc tai nghe.

Có ai đó gọi tên tôi. Nhưng từ đâu?

Ở phía bên kia xe, dãy cửa sổ tối om như một chiếc gương soi. Tôi nhìn thấy ảnh phản chiếu của một cô gái ng ỡ đằng sau mình. Hình như trạc tuổi tôi. Nhưng tôi có quen cô ấy không? Tôi quay người nhìn lại phía sau.

Skylar Miller. Mối tình đơn phương lớp tám của tôi. Cậu ấy mỉm cười, hay có lẽ là nhếch mép cười tự mãn thì đúng hơn, vì cậu ấy biết đã dọa

được tôi.

Skye lúc nào trông cũng xinh đẹp, nhưng lại cư xử như ý nghĩ đó chưa bao giờ xuất hiện trong đầu cậu ấy. Nhất là vài năm trở lại đây. Ngày nào cậu ấy cũng mặc những bộ đồ tối màu, lụng thụng. Gần như bơi bên trong chúng. Tối nay, cậu ấy mặc một chiếc áo nỉ xám thụng thình và quần cùng màu.

Tôi tháo tai nghe đang đeo xuống. “Chào cậu, Skye.”

“Xe chạy quá nhà cậu rồi à?” cậu ấy hỏi. Số từ cậu ấy nói ra còn nhiều hơn những gì cậu ấy đã nói với tôi trong suốt một thời gian dài. Nhiều hơn những gì tôi từng nghe cậu ấy nói với ai khác suốt một thời gian dài. “Nếu cậu hỏi thì bác ấy sẽ dừng xe đấy.”

Tôi lắc đầu. Không. Không phải quá nhà tôi.

Chiếc xe buýt rẽ trái ở ngã tư kế tiếp và tấp vào vỉa hè. Cửa trượt mở ra và bác tài xế gọi với ra sau, “Có ai xuống không?”

Tôi nhìn lên phía đầu xe, nhìn vào gương chiếu hậu, và bắt gặp ánh mắt của bác tài xế. Rồi tôi quay ngược lại nhìn Skye. “Cậu đang đi đâu vậy?” tôi hỏi.

Nụ cười tự mãn đó quay trở lại. Đôi mắt cậu ấy chú mục vào mắt tôi. Cậu ấy đang cố làm tôi thấy bất an. Và tôi quả đang thấy bất an.

“Chẳng đi đâu cả,” cậu ấy cuối cùng cũng nói.

Tại sao cậu ấy lại cư xử như vậy? Đã có gì xảy ra từ lớp tám đến bây giờ thế? Tại sao cậu ấy cứ phải xa cách như vậy? Có gì đã thay đổi sao? Không ai biết. Bỗng một ngày, ít ra thì có vẻ nhanh vậy đấy, cậu ấy không muốn là một phần của bất kỳ đi đâu gì nữa.

Nhưng đã đến trạm dừng của tôi rồi và tôi nên xuống. Đây là điểm

giữa hai ngôi sao đỏ: nhà Tyler và nhà Courtney.

Hoặc thay vào đó, tôi có thể ngồi lại nói chuyện với Skye. Hay nói đúng hơn, tôi có thể ngồi lại và cố nói chuyện với cậu ấy. Gần như chắc chắn là một cuộc đối thoại một chiều.

“Hẹn mai gặp cậu nhé,” cậu ấy nói.

Và chỉ vậy thôi. Cuộc trò chuyện kết thúc. Một phần trong tôi, thú thực, thấy nhẹ nhõm.

“Gặp lại cậu sau,” tôi nói.

Tôi khoác ba lô lên vai và đi lên phía đầu xe buýt. Tôi cảm ơn bác tài xế rồi trở về với không khí lạnh cóng bên ngoài. Cửa xe đóng lại sau lưng tôi. Chiếc xe buýt lăn bánh rời đi. Khung cửa sổ chỗ Skye đứng lướt qua, đầu cậu ấy dựa vào cửa kính với đôi mắt nhắm nghiền.

Tôi khoác ba lô lên cả hai vai và thắt chặt lại dây đeo. Một thân một mình lần nữa, tôi bắt đầu lê bước. Đến nhà Tyler.

Được rồi, nhưng sao tôi biết căn nhà nào là nhà thằng Tyler đây? Dãy nhà này thì đúng rồi, tôi biết, và nó ở phía này của dãy nhà, nhưng Hannah không cho số nhà.

Nếu đèn phòng ngủ cậu ta còn mở, có thể tôi sẽ thấy được cái mảnh cửa bằng tre.

Đi ngang qua mỗi căn nhà, tôi cố không nhìn chăm chăm vào quá lâu, tôi tìm cái mảnh cửa đó.

Có thể tôi sẽ gặp may. Có thể sẽ có một cái bảng treo trong sân nhà nó.
KẺ RÌNH MÒ - MỜI VÀO.

Tôi không nhin nổi cười trước câu đùa nhạt nhẽo của mình.

Với giọng Hannah sẵn sàng vang lên khi ấn nút, tôi thấy cười thế này

thật không phải. Nhưng cũng thật đã. Cảm giác như mấy tháng r ồi tôi mới mỉm cười vậy, dù thật ra chỉ mới mấy tiếng trôi qua thôi.

Và r ồi, tôi thấy nó, cách hai căn nhà.

Tôi ngưng cười.

Đèn phòng ngủ vẫn còn sáng và màn cửa tre được kéo xuống. Một mạng chằng chịt những miếng băng dính màu bạc giữ cho lớp kính cửa sổ nứt vỡ dính lại với nhau.

Là do đá sao? Có người ném đá vào cửa sổ phòng Tyler ư?

Một ai đó biết chuyện sao? Ai đó trong danh sách?

Càng đến gần tôi càng tưởng tượng ra được hình ảnh cậu ấy, Hannah, đứng bên cạnh cửa sổ phòng Tyler thì th ần vào chiếc máy ghi âm. Lời nói quá kh ể để đứng từ đây tôi có thể nghe được. Nhưng cuối cùng, những lời ấy cũng đến tai tôi.

Một bờ giậu vuông ngăn cách sân trước Tyler với nhà kế. Tôi bước đến đó để tránh không bị nhìn thấy. Bởi vì cậu ta hẳn đang nhìn ra. Canh chừng. Chờ ai đó phá toang cửa sổ phòng mình.

“Cậu muốn quăng cái gì không?”

Cơn ớn lạnh lại đến cửa vào lưng tôi. Tôi quay phắt lại, sẵn sàng đập ai đó r ồi bỏ chạy.

“Khoan! Tôi đây.”

Marcus Cooley, học cùng trường với tôi.

Tôi gặp người tới trước, hai tay đặt lên đầu gối. Kiệt sức. “Cậu đang làm gì ở đây hả?” tôi hỏi.

Marcus giơ một cục đá cỡ nắm đấm lên ngang mặt tôi. “C ầm nè,” nó nói.

Tôi nhìn nó. “Để làm gì?”

“Cậu sẽ thấy thoải mái hơn đấy, Clay. Thiết luôn.”

Tôi nhìn chỗ cửa sổ. Chỗ băng dính. Rồi tôi nhìn xuống và nhắm mắt lại, lắc đầu. “Đoán nhé, Marcus. Cậu cũng có tên trong đồng băng.”

Nó không trả lời. Cũng chẳng cần nữa. Khi tôi nhìn lên, đuôi mắt nó đang cố kìm lại một nụ cười. Và trong cái nỗ lực kiềm chế đó, tôi thấy được là nó chẳng thấy xấu hổ gì cả.

Tôi hít đầu về phía cửa sổ phòng Tyler. “Cậu chọi đó à?”

Nó đẩy cục đá vào tay tôi. “Có khi cậu là đứa đầu tiên từ chối đấy, Clay.”

Tim tôi bắt đầu đập liên hồi. Không phải vì Marcus đang đứng đó, hay Tyler đang đứng đâu bên trong, hay bởi hòn đá nặng trĩch trong tay tôi, mà chính là vì những lời nó vừa nói.

“Cậu là đứa thứ ba đến đó,” nó nói. “Tính cả tôi.”

Tôi cố hình dung ai khác ngoài Marcus, ai khác cũng có tên trong đó, ném đá vào cửa sổ phòng Tyler. Nhưng tôi không thể. Thật không hợp lý.

Tất cả chúng tôi đều có tên trong đó. Toàn bộ chúng tôi. Cả đám đều đã làm gì đó có lỗi. Vậy thì Tyler khác gì những đứa còn lại chứ?

Tôi nhìn chằm chằm xuống hòn đá trong tay mình. “Sao cậu lại làm việc này?” tôi hỏi.

Nó hít đầu ra sau vai, cuối dãy nhà. “Nhà tôi dưới đó đó. Căn còn mở đèn ấy. Tôi canh xem đứa nào đến lảng vảng quanh nhà Tyler bữa giờ rồi.”

Tôi không hình dung ra được Tyler đã nói gì với bố mẹ mình nữa. Cậu ta có bảo bố mẹ đừng thay cửa sổ vì có lẽ sẽ còn đứa khác ném đá tiếp

không? Và họ đã nói gì? Họ có hỏi sao cậu ta biết không? Họ có hỏi tại sao không?

“Thằng đầu tiên là Alex,” Marcus nói. Nó kể tôi nghe mà giọng không có vẻ gì là xấu hổ. “Hai thằng đang ng ỡ chơi nhà tôi, r ỡ tự nhiên, nó kêu tôi chỉ nó nhà thằng Tyler. Tôi cũng chả biết tại sao, hai thằng nó cũng đâu có thân, nhưng nó rất muốn biết.”

“R ỡ sao, vậy là cậu đưa nó cục đá chọi vào cửa sổ phòng thằng Tyler à?”

“Đâu. Vụ đó nó đầu têu mà. Lúc đó tôi còn chưa biết là có đồng băng nữa.”

Tôi tung hòn đá lên không r ỡ bắt lấy sức nặng của nó bằng tay còn lại. Cái cửa sổ, thậm chí nếu không vì bị những lần tấn công trước làm cho tôi tả, thì cũng sẽ chẳng thể chịu nổi một hòn đá như này. Vậy tại sao Marcus lại chọn hòn đá này cho tôi? Nó đã nghe hết toàn bộ số băng còn lại, nhưng nó lại muốn tôi dứt điểm cái cửa sổ. Tại sao chứ?

Tôi thấy hòn đá trở lại tay kia. Qua vai Marcus tôi có thể thấy ánh đèn ngoài hiên nhà nó. Tôi nên bắt nó khai ra cửa sổ nào là phòng nó. Tôi nên hù nó cục đá này sắp bay qua một trong mấy cửa sổ nhà nó, và tốt nhất nó nên khai ra cửa sổ phòng nó là cái nào để tôi không làm em gái nó sợ chết khiếp.

Tôi nắm chặt hòn đá. Chặt hơn. Nhưng tôi không tài nào giữ cho giọng của mình không run lên. “Cậu là thằng khốn, Marcus.”

“Cái gì?”

“Cậu cũng có tên trong đồng băng luôn,” tôi bảo. “Đúng không?”

“Cậu cũng vậy mà, Clay.”

Giọng tôi run lên vì giận dữ và cả vì cố kìm nước mắt. “Vậy thì chúng ta khác gì nó?”

“Nó là một đứa rình mò,” Marcus nói. “Nó là thằng biến thái. Nó nhìn vào cửa sổ phòng Hannah, vậy sao không phá cửa sổ nó?”

“Còn cậu?” tôi hỏi. “Cậu đã làm gì?”

Trong một thoáng, hai mắt Marcus nhìn xuyên thấu tôi. Rồi nó nháy mắt.

“Chả gì cả. Chuyện tào lao thôi,” nó nói. “Tôi không đáng có tên trong đồng băng đó. Hannah chỉ muốn kiếm có đẽ tự tử thôi.”

Tôi thả cục đá xuống vỉa hè. Hoặc như thế hoặc tương cục đá vào mặt nó.

“Tránh xa tôi ra,” tôi bảo nó.

“Phố nhà tôi mà, Clay.”

Những ngón tay tôi khép lại và siết chặt thành nắm đấm. Tôi nhìn xuống hòn đá, muốn nhặt nó lên lại.

Nhưng tôi quay đi. Nhanh. Tôi đi qua cả đoạn vỉa hè phía trước nhà Tyler mà không nhìn vào cửa sổ. Tôi không thể để bản thân suy nghĩ. Tôi kéo tai nghe từ cổ lên hai tai. Mò tay vào túi và ấn nút Play.

Tôi có thất vọng khi cậu nói tạm biệt không hả, Courtney?

Không nhiều lắm. Khó mà thất vọng được khi mà điều cậu đoán lại thành ra sự thật.

Bước tiếp đi, Clay.

Nhưng tôi có cảm thấy bị lợi dụng không? Chắc chắn rồi.

Và suốt khoảng thời gian Courtney lợi dụng mình, cậu ấy hẳn tưởng rằng cậu ấy đang đánh bóng hình tượng bản thân trong mắt mình. Có thể nói vậy là... gây ông đập lưng ông không nhỉ?

Buổi tiệc hôm đó đã trở thành một buổi tôi có nhiều cái lân đầu tiên trong đời mình. Lân đầu tiên mình được chứng kiến một cuộc ẩu đả - thật kinh khủng. Mình không biết là vì chuyện gì, nhưng nó bắt đầu ngay sau lưng mình. Hai thằng con trai la lối, và khi mình quay mặt lại, ngược họ chỉ cách nhau vài phân. Rồi đám đông bắt đầu tụ tập lại, khích họ đánh nhau. Cả đám đông trở thành một bức tường dày đặc, không hề có ý định can thiệp. Chỉ cần một bên ngược sẵn tới, dù là vô tình đi nữa, thì cũng đủ để động thủ.

Và chuyện xảy ra đúng y như vậy.

Ngược va vào nhau trở thành một cú huých, mà ngay sau đó, dẫn đến một cú đâm vào hàm.

Sau hai cú đâm nữa, mình quay người đi và chen qua cả một bức tường toàn người, mà lúc đó, đã dày đến bốn lớp. Một số đứng đằng sau còn nhón lên để nhìn cho rõ.

Ghê tởm.

Mình chạy vào trong, tìm một phòng vệ sinh để trốn. Mình không thấy bệnh trong người. Mà là tinh thần... đầu óc mình lúc đó vô cùng rối loạn. Việc duy nhất mình nghĩ được là phải ới ra.

Tôi rút tấm bản đồ ra và tìm ngôi sao nào gần nhất mà không phải nhà Courtney. Tôi sẽ không đến đó đâu. Tôi sẽ không vừa nghe Hannah kể chuyện về Courtney vừa ngắm ngôi nhà trống rỗng, tối tăm của nhỏ đầu.

Tôi nhắm cái tiếp theo.

Trong tiết sức khỏe, chúng ta có lần xem một đoạn phim tài liệu nói về những cơn đau nửa đầu. Một trong những người được phỏng vấn thường khuyu gôi và đập đầu xuống sàn liên tục trong suốt cơn đau. Việc đó giúp phân tán cơn đau từ sâu trong não ông ấy, nơi ông ấy không chạm đến được, bằng một cơn đau bên ngoài mà ông ấy có thể kiểm soát. Và ở một phương diện nào đó, bằng việc ói ra, tôi cũng mong như vậy.

Địa điểm chính xác của những ngôi sao đỏ không dễ mà thấy được nếu tôi cứ tiếp tục bước đi, nếu tôi không đứng yên dưới một ngọn đèn đường. Nhưng tôi không dừng lại được. Một chốc cũng không.

Nhìn mấy đứa con trai đó đánh đấm lẫn nhau để không ai nghĩ tụi nó yếu đuối mình không chịu nổi. Danh tiếng tụi nó còn quan trọng hơn cả mặt mũi. Còn danh tiếng của Courtney thì quan trọng hơn danh tiếng của mình.

Có ai ở buổi tiệc đó thật sự tin rằng nó đưa mình đi chung như một người bạn không? Hay tụi nó chỉ coi mình là đứa tiếp theo được Courtney thương hại thôi?

Có lẽ chẳng bao giờ mình biết được.

Tôi gấp bản đồ lại và nhét nó dưới cánh tay.

Không may là, cái nhà vệ sinh duy nhất mình tìm được lại đang có người... nên mình trở ra ngoài. Trận ẩu đả đã kết thúc nên mọi thứ trở lại như bình thường, và mình phải về.

Nhiệt độ ngoài trời tiếp tục giảm và tôi vừa đi vừa khoanh hai cánh tay chặt hơn trước ngực.

Khi mình đến chỗ cái cổng, cũng là cái cổng mình bước vào buổi tiệc, đoán xem ai đang đứng đó một mình nào.

Tyler Down... máy ảnh sẵn sàng.

Để cho thằng Tyler yên được rồi, Hannah.

Khỉ cậu ta thấy mình, cái bản mặt đó thật vô giá. Và tội nghiệp nữa. Cậu ta khoanh tay lại, cố che không để mình thấy cái máy ảnh. Nhưng sao cậu ta lại làm vậy? Ai cũng biết Tyler thuộc nhóm làm kỹ yếu mà.

Cơ mà mình cũng cứ hỏi. “Đem nó theo chi vậy, Tyler?”

“Hả? Ồ... Cái này hả? Ừm... Chụp kỹ yếu.”

Và rồi, sau lưng, có ai gọi tên mình. Mình cũng không kể tên ra đâu vì cũng chẳng quan trọng gì. Giống như đĩa đã bóp mông mình ở tiệm rượu Blue Spot ấy, những lời tên này sắp nói ra cũng chỉ là hậu quả từ hành động - từ sự nhấn tâm của một người khác.

“Courtney bảo mình nên nói chuyện với cậu,” cậu ta nói.

Tôi hít nhanh một hơi. Sau chuyện này, danh tiếng của cậu sụp đổ hết rồi, Courtney.

Mình nhìn ra sau cậu ta. Ở phía cuối vườn, có ba két bạc đặt trong một cái bể cao su chất đầy đá trong đó. Kế cái bể đó, Courtney đang đứng nói chuyện với ba cậu trai trường khác.

Cậu trai đứng trước mặt mình từ từ hớp ngụm bia. “Cậu ấy nói chơi với cậu vui đấy.”

Và mình bắt đầu mềm lòng. Mình bớt đề phòng đi. Đúng, có lẽ mình đã đúng và Courtney chỉ quan tâm mỗi việc giữ hình tượng của cậu ấy thôi. Có lẽ cậu ấy nghĩ gửi một đĩa con trai dễ thương qua nói chuyện với mình thì mình sẽ quên hết chuyện cậu ấy lừa mình đi ở buổi tiệc.

Phải, chàng trai đó cũng khá dễ thương. Và OK, có lẽ mình cũng sẵn lòng chọn lọc mà quên đi một số chuyện.

Nhưng đã có chuyện xảy ra, Hannah. Là gì vậy ?

Sau khi nói chuyện với mình một lúc, chàng trai này nói rằng cậu ta có chuyện muốn thú thực. Courtney không hẳn bảo cậu ta đến nói chuyện với mình. Nhưng cậu ta có nghe thấy Courtney nhắc đến mình và đó là lý do cậu ta đến tìm mình.

Mình hỏi cậu ta rằng Courtney đã nói gì, nhưng cậu ta chỉ cười và nhìn xuống thảm cỏ.

Mình không muốn chơi mấy trò này nữa! Mình đòi biết Courtney đã nói gì về mình.

“Rằng chơi với cậu sẽ vui đấy,” cậu ta nhắc lại.

Tôi bắt đầu đi phòng trở lại, từng chút một. “Vui... kiểu gì?”

Cậu ta nhún vai.

“Kiểu gì?”

Chuẩn bị chưa, mọi người? Nàng Crimson ngọt ngào bé nhỏ của chúng ta kể cho cậu trai này, và bất kỳ ai đứng gần đó nghe được luôn, là ngăn tủ phòng mình có giấu một số thứ hay ho trong đó.

Hơi thở của tôi ngưng lại như thể vừa có ai đó thụi ngay một cú vào bụng.

Courtney bịa ra chuyện đó! Nhỏ đó tự chế ra hết mà.

Và qua khóe mắt, mình thấy Tyler Down dậm bước đi chỗ khác.

Tới lúc đó, mắt mình bắt đầu ngấn nước. “Courtney có nói trong đó có gì không?” mình hỏi.

Một lần nữa, cậu ta cười.

Lúc đó mặt mình nóng bừng lên, hai tay mình bắt đầu run, và mình hỏi cậu ta là sao cậu ta lại tin lời Courtney nói. “Cậu có tin hết những điều

ngươi khác nói về tôi không?”

Cậu ta bảo mình bình tĩnh đi, chuyện đó đâu quan trọng gì.

“Có!” mình nói với cậu ta. “Có quan trọng đấy.”

Mình bỏ lại cậu ta và đi đến chỗ cái bê có mấy két bia kia để nói chuyện. Nhưng đang đi, mình lại có suy nghĩ hay hơn. Mình chạy đến bên Tyler và đứng trước mặt cậu ta. “Cậu muốn chụp hình không?” mình bảo. “Đi theo tôi.” Rồi mình nắm cánh tay cậu ta và dẫn cậu ta đi qua bên kia vườn.

Tấm hình đó! Tấm hình trong cuốn sách vẽ bậy.

Tyler cứ nói không được suốt lúc đi, vì tưởng mình muốn cậu ta chụp hình cái bê chứa mấy két bia. “Họ không in nó ra đâu,” cậu ta bảo. “Cậu biết mà, uống rượu bia khi chưa đủ tuổi?”

Phải. Sao họ lại muốn làm một cuốn kỷ yếu phơi bày đúng chất đời học sinh chứ?

“Không phải,” mình bảo. “Tôi muốn cậu chụp giùm tôi một tấm. Tôi với Courtney.”

Mình thề, lúc đó trán cậu ta dãn hẳn ra. Mình và cô bạn được xoa bóp lưng, tái hợp lân nữa.

Mình hỏi vậy thì có được không.

“Ừ, đâu, được thôi, ổn mà.” Trích nguyên văn lời cậu ta.

Trong tấm hình đó, tay Hannah quàng qua hông Courtney. Hannah thì đang cười rất tươi, nhưng Courtney thì không. Trông cậu ta lo sợ.

Và giờ thì tôi biết tại sao rồi.

Courtney đang rót đầy lại ly của mình, và mình bảo Tyler đứng chờ ngay đó. Khi Courtney thấy mình, cậu ấy hỏi mình có vui không.

“Có người muốn chụp cậu một tấm,” mình bảo. Và rồi nắm cánh tay cậu ấy kéo về phía Tyler. Mình bảo cậu ấy bỏ cái ly xuống đi chứ không thì tấm hình không dùng được cho cuốn kỷ yếu đâu.

Thằng Tyler đặt tấm hình vào trong cuốn sách vẽ bậy ở quán Monet. Nó muốn chúng tôi đều thấy.

Chuyện này cậu ấy đã không tính đến. Courtney chỉ mời mình đến bữa tiệc để rửa sạch tiếng xấu sau khi đã lờ mình đi một thời gian dài thôi. Một bức hình trường tồn kết nối hai đứa chúng mình đáng lẽ không được xảy ra.

Courtney cố giật tay ra khỏi mình. “Mình... mình không muốn chụp,” cậu ấy nói.

Mình quay lại nhìn cậu ta. “Sao không, Courtney? Vậy cậu rủ mình đi chung tới đây làm gì? Đừng bảo mình chỉ là một đứa tài xế nhé. Ý mình là, mình tưởng hai đứa mình đang là bạn bè rồi chứ.”

Tyler đặt tấm hình đó vào trong cuốn sách vẽ bậy chứ không ai khác, vì cậu ta biết tụi tôi sẽ chẳng bao giờ thấy được tấm hình đó trong cuốn kỷ yếu. Cậu ta sẽ không bao giờ nộp tấm hình. Không đâu, khi đã biết được tấm hình đó có ý nghĩa thật sự như thế nào.

“Thì hai đứa mình là bạn bè mà,” cậu ấy nói.

“Vậy thì đặt ly xuống đi,” mình bảo. “Giờ chụp một tấm nào.”

Tyler giờ máy ảnh lên và canh tiêu cự, chờ hai nụ cười tươi, đẹp đẽ của hai đứa. Courtney hạ ly xuống bên phía cậu ấy. Mình quàng cánh tay qua hông và bảo cậu ấy, “Cậu có muốn mượn cái gì trong tủ đồ mình thì cứ nói nhé, Courtney.”

“Sẵn sàng chưa?” Tyler nói.

Mình cúi về trước, làm ra vẻ như có đĩa vừa kể mình nghe câu đùa mắc cười nhất thế giới. Tách.

Và mình nói với cậu ấy rằng mình sẽ về trước vì tiệc chán quá.

Courtney năn nỉ mình ở lại. Cậu ấy bảo mình nên nghỉ lại. Và rằng có lẽ mình đang hơi vô lý. Ý mình là, cậu ấy chưa muốn về mà. Sao cậu ấy về nhà được khi tài xế không ở lại đợi cậu ấy chứ?

“Cậu tìm người khác quá giang đi,” mình bảo. Rồi đi khỏi.

Một phần trong mình muốn khóc vì đã nghĩ quá đúng lý do cậu ấy rủ đi tiệc. Vậy mà, trên đường bước ra xe, mình đã bật cười. Và mình gào lên với đám cây, “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Và rồi có người kêu tên mình.

“Cậu muốn gì hả, Tyler?”

Cậu ta bảo mình nhận xét về buổi tiệc không sai. “Buổi tiệc đúng là chán thật.”

“Không, Tyler. Nó đâu có chán,” mình nói. Rồi hỏi tại sao cậu ta lại đi theo mình.

Cậu ta hạ mắt xuống chiếc máy ảnh và tay lần lần ống kính. Cậu ta cần người chở về, cậu ta nói.

Lúc đó, mình thật sự cười phá lên. Không phải về điều cậu ta vừa nói, mà là mức độ tào lao của cả buổi tối. Cậu ta thật sự không hề nhận ra là mình đã biết chuyện cậu ta đi rình mò ban đêm - những nhiệm vụ ban đêm của cậu ta ư? Hay cậu ta thật lòng mong mình không biết? Bởi chừng nào mình chưa nhận ra, chừng đó hai đứa vẫn có thể là bạn bè, đúng không?

“Rồi,” mình nói. “Mà hai đứa không có dừng lại chỗ nào dọc đường đâu đó.”

Vài lần trên xe cậu ta cố bắt chuyện với mình. Nhưng cứ mỗi lần vậy mình lại ngắt lời cậu ta. Mình không muốn cư xử như mọi chuyện đều ổn, bởi vì đâu có gì ổn.

Và sau khi thả cậu ta xuống, mình đánh xe chạy con đường dài nhất có thể về nhà.

Tôi có cảm giác là tôi sẽ làm y như vậy.

Mình khám phá ra những con hẻm và những con đường bí mật mà mình chưa bao giờ biết là có. Mình tìm thấy nguyên cả một khu phố mình hoàn toàn chưa biết tới. Và cuối cùng... mình biết được mình đã phát tởm cái thị trấn này và mọi thứ trong đó.

Mình cũng dần thấy vậy rồi, Hannah.

Sang mặt băng tiếp theo.

CUỐN BẢNG SỐ 3: MẶT B

Có bao nhiêu người các cậu nhớ mấy dịp Ôi Đô La Này Valentine nhỉ?

Có bao nhiêu đứa chúng tôi thà quên nó đi chứ?

Những dịp đó vui đấy chứ? Mấy cậu điền vào một tờ khảo sát, một cái máy tính sẽ phân tích những câu trả lời của các cậu, và tra chéo qua với những tờ khảo sát khác. Và chỉ với một đồng, các cậu sẽ có được tên và số điện thoại của người tri kỷ thực sự của mình. Với năm đồng, các cậu sẽ có luôn tên năm người hợp nhất. Và này! Mọi đóng góp đều được sử dụng cho mục đích chính đáng hết đấy.

Hội trại cổ động.

Hội trại cổ động.

Mỗi buổi sáng trên loa phát thanh đều phát ra những thông báo hân hoan. “Đừng quên nhé, chỉ còn bốn ngày nữa để gửi bản khảo sát của các bạn mà thôi. Chỉ còn bốn ngày lẻ loi nữa thôi trước khi tình yêu đích thực đòi bạn được bật mí.”

Và cứ mỗi sáng như vậy, một bạn cổ động hăng hái sôi nổi khác lại tiếp tục đếm ngược. “Chỉ còn ba ngày nữa thôi... Chỉ còn hai ngày nữa thôi... Chỉ còn một ngày nữa thôi.... Hôm nay là hạn chót đó nha!”

Số bước giữa vỉa hè nhà thằng Tyler với nhà thằng Marcus và tôi càng tăng lên, thì những thứ cơ trên vai tôi lại thả lỏng thêm một chút.

Và rồi cả đội cổ vũ hát lên, “Ôi đô la này, Ôi đô la này, Chỉ nhiều đó -

có Valentine!”

Dĩ nhiên, theo sau đó là tiếng hò reo cổ vũ. Mình luôn tưởng tượng ra cảnh mấy cậu ấy thực hiện những động tác đá rồi dang chân rồi thấy những quả tua rua cổ vũ quanh phòng giáo vụ.

Tôi có lần đi ngang qua phòng giáo vụ, đi công chuyện cho thầy, và thấy các cậu ấy làm đúng y như vậy.

Và ừ, mình có điền vào một tờ khảo sát. Mình lúc nào cũng khoái mấy vụ khảo sát này lắm. Nếu mấy cậu có bao giờ thấy mình đọc đám tạp chí tuổi teen thì, mình thề, không phải mình đi đọc mấy cái mọo trang điểm dâu. Mà là mấy cái khảo sát đó.

Bởi vì cậu không bao giờ trang điểm cả, Hannah. Cậu đâu cần trang điểm.

Ừ thì, một vài mọo trang điểm với tóc tai trong đó cũng có ích.

Cậu cũng có trang điểm sao?

Nhưng mấy cái khảo sát mới là chính. Mấy cái mọo trang điểm chỉ là phụ thôi.

Mấy cậu có nhớ những cái khảo sát nghề nghiệp tại mình phải điền hồi lớp mười không, cái khảo sát mà đáng lý ra phải giúp mình chọn mấy môn tự chọn ấy. Theo bảng khảo sát của mình, mình sẽ trở thành một thợ đôn gỗ tài ba. Và nếu không được thì mình có thể chuyển sang nghề dự phòng là phi hành gia.

Thợ đôn gỗ và phi hành gia sao? Đùa chắc? Cảm ơn.

Tôi không nhớ nghề dự phòng của mình là gì, nhưng tôi cũng ra được nghề thợ gỗ luôn. Tôi đã cố nghĩ xem tại sao bài khảo sát lại thấy công việc đó là hướng đi nghề nghiệp phù hợp nhất cho mình. Thì, đúng là tôi

có đánh dấu tôi thích những công việc ngoài trời, nhưng có ai lại không thích cơ chứ? Chuyện đó không có nghĩa là tôi thích đốn cây.

Tờ khảo sát cho Valentine có hai phần. Đầu tiên, bạn mô tả chính bản thân bạn. Màu tóc. Màu mắt. Chiều cao. Kiểu thân hình. Thể loại nhạc và phim bạn thích. Và rồi bạn đánh dấu vào ba việc bạn thích làm nhất vào cuối tuần. Khá là hài, vì người lập ra cái danh sách này đã quên không thêm vào hai việc là chịch nhau vớt rượu chè - hai lựa chọn chính xác nhất cho đa số học sinh trường mình.

Cả thầy, có cỡ hai mươi câu hỏi. Và mình biết, dựa vào những cái tên xuất hiện trong kết quả mình nhận được, thì không phải ai cũng trả lời thành thật.

Ở giữa vỉa hè, dưới một ngọn đèn đường, là một băng ghế sắt màu xanh lá sẫm. Vào một thời điểm nào đó, có thể đây là chỗ chờ xe buýt. Nhưng bây giờ, nó chỉ là một băng ghế để ng ỡ nghĩ. Dành cho người già, hay bất kỳ ai, không còn sức đi nữa.

Dành cho tôi.

Phần còn lại của tờ khảo sát, đến lượt bạn mô tả mình tìm kiếm gì ở người bạn tâm giao. Chiều cao của họ. Kiểu thân hình của họ. Họ có chơi thể thao hay không. Hướng nội hay hướng ngoại.

Tôi ng ỡ trên mặt kim loại lạnh cóng và rướn người về trước, hai bàn tay ôm lấy đầu. Chỉ còn cách mấy dãy nhà nữa là về đến nhà, và tôi không biết đi đâu cả.

Lúc đêm, mình đã nhận ra mình đang mô tả một người mình biết trong trường.

Đáng lẽ tôi phải trả lời tờ khảo sát một cách nghiêm túc.

Bạn hẳn nghĩ là nếu những câu trả lời của mình đều mô tả một người, thì người đó ít nhất cũng phải nằm trong kết quả tập năm của mình nhỉ. Nhưng chàng trai ấy chắc là miễn nhiệm với mấy bạn cố động viên và những tiếng cổ vũ rồi vì tên cậu ấy chẳng hề nằm trong số những cái tên mình nhận được.

Và không, mình sẽ không kể tên cậu ấy ra... lúc này đâu.

Để cho vui, tôi đã điền phần mô tả bản thân mình như là Holden Caulfield trong cuốn *Bắt trẻ đồng xanh*, quyển sách được yêu cầu phải đọc trong học kỳ đó, và là người tôi nghĩ đến đầu tiên.

Holden. Buổi hẹn đầu với cái thằng tự kỷ u s ầu đó chắc sẽ kinh khủng lắm.

Lúc những tờ khảo sát được phát ra, trong tiết thứ ba giờ lịch sử, mình đã háo hức trả lời ngay.

Đương nhiên trong danh sách tôi nhận được cũng có vài cái tên kỳ lạ. Đúng những người mà tôi nghĩ sẽ đồ một người như Holden Caulfield.

Tiết lịch sử hôm đó cũng hết như bao tiết lịch sử khác của thầy Patrick thôi. Giải mã một đồng ghi chú chi chút trên bảng chắc được viết tâm năm phút trước khi vào tiết, rồi chép vào tập. Nếu xong trước khi hết tiết, thì đọc từ trang tám đến trang một trăm chín mươi tư trong sách... Và đừng ngủ gật.

Và không nói chuyện.

Sao tôi biết được là từng bạn gái trong đó sẽ gọi cho tôi chứ? Tôi đã tưởng ở trường ai cũng coi cái trò khảo sát đó là trò chơi thôi. Chỉ là để gây quỹ cho Hội trại cố động.

Hết tiết, mình đi thẳng đến văn phòng hội đồng học sinh. Ở cuối quây

tiếp học sinh, gần sát cánh cửa, là thùng bỏ phiếu - một cái hộp giày lớn với cái rãnh ở mặt trên và những hình cắt trái tim đỏ và hồng trang trí. Máy hình trái tim đỏ thì có đề dòng chữ ÔI ĐÔ LA NÀY VALENTINE! Còn những hình trái tim hồng thì có vẽ dấu đô la.

Mình gấp đôi tờ khảo sát của mình lại, bỏ vào thùng, rồi quay lưng bước đi. Nhưng cô Benson, tươi cười như mọi khi, đang đứng đó.

“Hannah Baker đó à?” cô nói. “Cô không biết em với Courtney Crimsen là bạn nhau đấy.”

Vẻ mặt mình lúc đó hẳn hiện ra đúng những gì mình đang nghĩ, bởi ngay sau đó, cô Benson liền chữa cháy. “Ít ra thì, cô nghĩ là vậy. Nhìn hai đĩa giống thế. Ý cô là, hai đĩa là bạn bè mà, đúng không?”

Bà cô đó đúng là lảm chuyện.

Suy nghĩ đầu tiên của mình là cảnh thằng Tyler đứng bên ngoài cửa sổ... Và mình đã tức điên lên! Cậu ta thật sự đi đem mấy tấm hình rình mò đó cho người khác xem sao? Cho cô Benson xem sao?

Không. Cô Benson bảo mình là sáng đó cô ấy đi gửi vài tờ chi phiếu đến phòng kỹ yếu. Dán trên mấy bức tường là một số hình chụp mẫu có thể sẽ được xuất hiện trong quyển kỹ yếu. Có một tấm hình của Courtney và mình.

Mấy cậu đoán trúng rồi đấy. Tấm hình ở buổi tiệc, mình quàng tay qua hông cậu ấy, trông như đang tận hưởng khoảnh khắc vui nhất trong đời.

Cậu diễn đạt lảm đấy, Hannah.

Mình bảo, “Không, tụi em chỉ biết nhau sơ thôi.”

“Chà, tấm hình trông vui đấy chứ,” cô Benson nói. Và những từ này, những từ tiếp theo đây, mình còn nhớ như in: “Điều tuyệt vời nhất của

một bức hình kỹ yếu là mọi người cùng chia sẻ khoảnh khắc đó với em... mãi mãi."

Nghe cô Benson nói cứ như câu đó đã được lặp đi lặp lại cả ngàn lần rồi. Mà nếu là trước đây, hẳn mình đã tán thành câu nói đó. Nhưng với bức hình đó. Có là ai đi nữa thì nhìn bức hình đó họ cũng chẳng cùng chia sẻ được cái khoảnh khắc ấy với hai đứa mình đâu. Họ còn lâu mới hình dung ra những suy nghĩ của mình ẩn sau bức hình đó. Hoặc là những suy nghĩ trong đầu Courtney. Hay Tyler.

Những gì bức hình đó nói lên đều là giả dối.

Ngay lúc đó, trong văn phòng đó, mình nhận ra một điều là không một ai biết được sự thật về cuộc đời của mình, những suy nghĩ của mình về thế giới này đã bị lung lay.

Như khi bạn đang lái xe trên một con đường gồ ghề và bạn mất tay lái, bạn bị hất lên - chỉ một chút xíu - khỏi mặt đường. Bánh xe làm chút bụi cát bay lên, nhưng bạn cũng lấy lại thăng bằng được. Ấy vậy mà dù bạn có nắm chặt tay lái đến mấy, dù bạn có cố gắng chạy thẳng đến mấy, vẫn có thứ gì đó cứ kéo bạn nghiêng qua một bên. Bạn không còn điều khiển gì được nữa. Và đến một lúc nào đó, cuộc giằng co đi quá xa - quá mệt mỏi - và bạn nghĩ tới việc buông tay. Để mặc những bi kịch... hay gì đi nữa... xảy ra.

Tôi ấn mạnh mấy đầu ngón tay lên đường chân tóc, áp hai ngón cái vào hai bên thái dương rồi xoa.

Trong bức hình đó, mình chắc rằng Courtney đã mang trên mặt nụ cười xinh đẹp. Giả tạo, nhưng xinh đẹp.

Nhỏ Courtney không hề cười. Mà cậu cũng đâu biết được.

Các cậu thấy đấy, Courtney nghĩ cậu ấy có thể lòi mình đi đâu cũng

được. Nhưng mình đã không để chuyện đó xảy ra. Mình đã lấy lại kiểm soát trên đường trong một khoảng thời gian vừa đủ để xô cậu ấy xuống... dù là chỉ được một lúc.

Nhưng còn lúc này? Tờ khảo sát. Cho ngày Valentine. Liệu đây có phải chỉ là một nguy cơ khác để mình bị mất lái tiếp không? Rồi đôi với mấy thằng con trai có được tên mình trong danh sách của bọn nó, cái tờ khảo sát này có phải sẽ là cái cớ để bọn nó rủ mình đi chơi không?

Rồi mấy đứa đó có thấy hứng thú hơn gấp vạn lần sau khi đã nghe về những tin đồn kia không?

Mình nhìn cái rãnh nhét tờ khảo sát bên trên hộp giày, quá nhỏ để chọc tay vào. Nhưng mình có thể mở nắp hộp ra để lấy lại tờ khảo sát của mình. Làm vậy dễ quá trời. Nếu cô Benson có hỏi tại sao thì mình có thể giả bộ nói là làm mấy cái khảo sát tình cảm này khiến mình thấy ngại. Cô sẽ hiểu thôi.

Hoặc là... Mình có thể đợi và xem sao.

Nếu tôi mà khôn hơn, nếu tôi mà thành thật đi ền cái tờ khảo sát lúc đó, tôi hẳn đã mô tả Hannah rồi. Và có khi chúng tôi đã nói chuyện với nhau. Nói chuyện đàng hoàng. Không phải đùa giỡn qua lại như mùa hè năm ngoái ở rạp chiếu phim.

Nhưng tôi đã không làm vậy. Tôi đã không nghĩ được như vậy.

Có khi nào chuyện sẽ được như mình nghĩ, rằng đa số học sinh khi nhận được những cái tên sẽ chỉ cười cho đã và chẳng nghĩ ngợi gì về chúng không? Hay họ sẽ sử dụng chúng?

Nếu tên và số điện thoại của Hannah nằm trong danh sách tôi nhận được, thì liệu tôi có gọi cho cậu ấy không?

Tôi ng ỡ rũ xuống băng ghế lạnh cóng, ngửa đầu ra sau. Ngửa hết cỡ ra sau, như thể chỉ cần tiếp tục thì cần cổ tôi sẽ gãy vậy.

Chuyện này khó mà có gì được, khó lắm, mình tự nhủ. Vụ khảo sát chỉ là làm chơi thôi. Không ai xài tới đâu. Bình tĩnh đi nào, Hannah. Mà đâu có tự chui đầu vào rọ.

Nhưng nếu mình đúng - nếu mình đoán đúng - nếu mình đã tự nguyện cho ai đó cái có để thí nghiệm những tin đồn về mình... Vậy thì... mình không biết nữa. Có thể mình sẽ cứ thế chôi thôi. Có thể mình sẽ phát bực.

Hoặc có thể mình sẽ mặc kệ và bỏ cuộc.

Lần này, lần đầu tiên, mình nhìn thấy cái khả năng bỏ cuộc. Mình thậm chí còn thấy cả hy vọng trong đó.

Kể từ buổi tiệc chia tay Kat, tôi không thể ngừng nghĩ đến Hannah. Cậu ấy trông ra sao. Cậu ấy cư xử như thế nào. Những đi đâu tôi thấy và những gì tôi nghe được về cậu ấy một trời một vực ra sao. Nhưng tôi không dám tìm hiểu cho rõ ràng. Tôi quá sợ cậu ấy sẽ cười nhạo mình nếu mở lời hẹn cậu ấy đi chơi.

Chỉ do tôi quá sợ.

Vậy những điều mình có thể làm là gì? Mình có thể rời khỏi văn phòng như một kẻ bi quan và cầm tờ khảo sát về. Hay là ra khỏi văn phòng như một kẻ lạc quan và mong chờ điều tốt đẹp nhất. Cuối cùng, mình bước ra khỏi cái văn phòng đó với tờ khảo sát vẫn còn nằm trong hộp, nhưng vẫn không chắc được mình là kẻ nào. Lạc quan? Hay bi quan?

Chả bi hay lạc cái gì hết. Là một con ngu thì có.

Tôi nhắm mắt lại, tập trung vào luồng gió mát lùa xung quanh mình.

Khi tôi vào rạp chiếu phim hè năm ngoái để nộp hồ sơ xin việc, tôi đã

vờ ngạc nhiên khi biết Hannah cũng làm ở đó. Trong khi cậu ấy là lý do duy nhất tôi nộp đơn vào đó.

“Đã đến ngày rồi!” một bạn cố động viên nói... giọng rất chi là vui, dĩ nhiên rồi. “Hãy đến nhận kết quả Ôi Đô La Ngày Valentine của bạn ở văn phòng hội đồng học sinh ngay hôm nay.”

Ngày đầu tiên đi làm, họ xếp tôi vào đứng cùng quầy bán bắp nước với Hannah. Cậu ấy đã chỉ tôi phủ “bơ” lên bắp như thế nào.

Cậu ấy bảo nếu ai đó tôi thương thầm bước vào, thì tôi chỉ nên rưới bơ lên nửa trên phần bắp rang thôi. Làm vậy, lúc phim đang chiếu giữa chừng, họ sẽ quay ra xin thêm. Tới lúc đó thì xung quanh sẽ không còn đông người và hai đứa có thể trò chuyện.

Nhưng tôi chưa bao giờ làm vậy. Vì Hannah chính là người tôi thích. Và chỉ nghĩ đến việc cậu ấy đã làm thế với những đứa con trai khác tôi đã nổi lòng ghen tị.

Lúc đó mình chưa quyết định có muốn biết xem cái bảng khảo sát ghép mình với những ai không. Cái số của mình thì, có khi lại là một thợ đốn cây khác cũng nên. Nhưng khi mình bước đến văn phòng và thấy chả có ai xếp hàng, mình đã nghĩ... gì lạ vậy.

Mình bước đến bàn đọc tên mình, nhưng bạn cố động viên ngồi ở máy tính cắt ngang.

“Cảm ơn cậu đã đóng góp cho các bạn cố động viên, Hannah.” Cậu ấy nghiêng đầu qua một bên và nở nụ cười. “Tào lao quá, nhỉ? Vậy mà mình phải nói câu đó cho tất cả mọi người đấy.”

Người trả tôi tờ kết quả cho cái khảo sát đó chắc cũng là bạn cố động viên ấy.

Cậu ấy gõ tên mình vào máy, ấn nút Enter, rồi hỏi mình muốn bao nhiêu cái tên. Một, hay năm? Mình đặt tờ năm đô la lên quầy. Cậu ấy ấn nút số năm và cái máy in nằm hướng về phía mình nhả ra một tờ danh sách.

Cậu ấy bảo người ta đặt máy in hướng về phía mình để những bạn cố động viên sẽ không tò mò nhìn lên được những cái tên trong danh sách của mình. Để mọi người không thấy xấu hổ với những cái tên họ nhận được.

Mình bảo cậu ấy làm vậy hay đó và bắt đầu nhìn lướt qua những cái tên.

“Vây,” bạn cố động viên đó nói, “cậu được tên ai?”

Chắc chắn là cậu cố động viên đã tiếp tôi rồi.

Dĩ nhiên là cậu ấy đùa rồi.

Không, cậu ấy không đùa đâu.

Nửa đùa. Mình đặt tờ giấy lên bàn cho cậu ấy thấy.

“Không tệ nha,” cậu ấy nói. “Ồ, mình thích chàng này.”

Phải công nhận kết quả cũng không tệ. Nhưng nó cũng chẳng tuyệt vời gì lắm.

Cậu ấy nhún vai nói tờ danh sách cũng tạm được. Rồi cậu ấy cho mình biết một bí mật nho nhỏ. Cái khảo sát này cũng chẳng phải cái gì khoa học lắm đâu.

Trừ những người tìm kiếm một đứa cô đơn trầm cảm như Holden Caulfield ra. Nên cái khảo sát này cũng đáng được nhận giải Nobel đấy.

Cả hai đứa đều đồng ý là trong năm cái tên thì có hai người khá hợp với mình. Một cái tên khác, người mà mình cũng thấy hài lòng, lại nhận

được một phản ứng hoàn toàn khác từ cậu ấy.

“Không,” cậu ấy nói. Từ vẻ mặt, tư thế, đều mất hết tinh thần cố động viên. “Tin mình đi... không.”

Tên hắn có nằm trong mấy cuộn băng này không, Hannah? Hắn là nhân vật chính của cuốn băng này sao? Vì mình không nghĩ cuộn băng này là nói về bạn cố động viên đó.

“Nhưng hắn dễ thương mà,” mình nói.

“Nhìn bề ngoài thì vậy thôi,” cậu ấy đáp.

Cậu ấy rút ra một xấp năm đô la từ sau bàn, đặt tờ của mình lên trên, rồi lướt qua cả xấp mà lật từng tờ cho về cùng một hướng.

Mình không đào sâu hơn, mà đáng ra mình nên hỏi. Và một, hai cuộn băng sau thôi thì mấy cậu sẽ biết tại sao.

Nói mới nhớ, mình vẫn chưa nói mấy cậu biết chàng trai nào sẽ là nhân vật chính của cuốn băng này. Mà cũng may, lúc này lại là lúc hợp nhất để giới thiệu hắn bởi vì đây chính xác là lúc hắn xuất hiện.

Lại không phải tôi.

Có gì rung rung. Điện thoại sao? Mình nhìn xuống bạn cố động viên đó, nhưng cậu ấy lắc đầu. Nên mình tháo ba lô ra đặt xuống quây, móc điện thoại ra, và bắt máy.

“Hannah Baker,” người gọi lên tiếng. “Gặp được cậu tốt quá.” Mình nhìn bạn cố động viên và nhún vai. “Ai đấy?” mình hỏi. “Đoán xem mình có số cậu bằng cách nào,” cậu ta nói.

Mình bảo cậu ta mình ghét chơi trò đoán mò lắm, nên cậu ta nói. “Mình bỏ tiền ra mua đấy.”

“Cậu mua số điện thoại của tôi sao?”

*Cô bạn cố động viên lấy tay che miệng và chỉ vào cái tờ rơi - Ôi Đô La
Này Valentine!*

*Không thể nào, mình đã nghĩ vậy đấy. Có người thật sự gọi cho mình
bởi vì tên mình có trong tờ kết quả của cậu ta sao? Phải, cũng hào hứng
đấy. Nhưng đồng thời cũng hơi kỳ cục.*

*Bạn cố động viên chỉ vào những cái tên mà hai đứa mình nghĩ là hợp
nhau, nhưng mình lắc đầu bảo không. Mình rành mấy cái giọng đó đủ để
biết không phải họ. Cái giọng này cũng không phải cái tên cậu ấy khuyên
mình đừng dây vào nữa.*

Mình đọc hết hai cái tên còn lại ra thành tiếng.

*“Có vẻ như tên cậu có trong kết quả của mình,” người gọi nói,
“nhưng tên mình thì không có trong bên cậu rồi.”*

*Thật ra, cậu có tên trong danh sách đó. Một danh sách khác kia. Mà cái
này thì tôi cá là cậu không muốn có mặt chút nào.*

Mình hỏi tên mình nằm đâu trong những cái tên của cậu ta.

*Và cậu ta lại kêu mình đoán, rồi nhanh chóng chữa cháy bảo đùa thôi.
“Sẵn sàng chưa?” cậu ta hỏi. “Cậu là số một của mình đấy, Hannah ơ.”*

*Mình mấp má môi nhắc lại câu trả lời của cậu ta - số một! - và bạn cố
động viên nhấp nhồm.*

“Hay thật đấy,” cô bạn cố động viên thì thầm.

Rồi bên kia đầu dây hỏi mình ngày Valentine mình làm gì.

“Cũng tùy,” mình bảo cậu ta. “Cậu là ai?”

*Nhưng cậu ta không trả lời. Cậu ta không cần nữa. Bởi vì lúc đó, mình
đã thấy cậu ta... đứng bên ngoài cửa sổ văn phòng. Marcus Cooley.*

Chào cậu, Marcus.

Tôi nghiêng rằng. Marcus. Đáng lẽ lúc đó tôi cần cục đá đập nó cho r ồi.
Marcus, như mấy cậu đã biết, là một trong những đĩa tây nhất trường. Không phải kiểu chây lười, mà là một đĩa tây theo hướng tích cực.

Đoán lại đi.

Thật ra cậu ta cũng vui tính. Đã bao nhiêu tiết chán chết đều được cậu ta vớt vát lại bằng những câu đùa đúng lúc. Nên dĩ nhiên, lời cậu ta nói mình cũng chẳng vội tin.

Ngay cả khi cậu ta chỉ đứng cách mình mấy mét, ngăn cách nhau bởi một cánh cửa sổ, mình vẫn tiếp tục nói chuyện với cậu ta qua điện thoại. “Cậu xạo,” mình nói. “Mình không nằm đâu danh sách của cậu.”

Nụ cười mỉa thường thấy của cậu ta, lúc đó, trông cũng khá hấp dẫn. “Hả... Cậu nghĩ mình lúc nào cũng giỡn hết à?” cậu ta hỏi. Rồi áp tờ kết quả khảo sát của cậu ta lên cửa sổ.

Dù không đọc được vì đứng cách xa quá, mình cũng đã cho rằng cậu ta chỉ đưa lên vậy để chứng minh tên mình quả thật nằm trên cùng thôi. Mà, lúc đó mình vẫn còn nghĩ cậu ta đang đùa vụ hẹn đi chơi vào ngày Valentine. Nên mình nghĩ mình sẽ hành cậu ta một chút.

“Được thôi,” mình bảo. “Chờng nào vậy?”

Bạn cố động viên dùng hai tay che mặt lại, nhưng mình vẫn có thể thấy da mặt cậu ấy đỏ lên.

Mình chả biết nữa, không có cậu ấy ở đó xem với thức mình, chắc mình chẳng gật đầu đi với Marcus nhanh như vậy. Nhưng lúc đó mình lỡ chơi rồi. Để cậu ấy có chuyện buồn ở buổi tập cố động.

Giờ thì đến lượt Marcus ngượng đỏ mặt. “Ồ... ừm... được thôi... vậy... quán Rosie thì sao? Cậu biết đấy, ăn kem.”

Điểm E-5. Tôi thấy ngôi sao đó trên tấm bản đồ lúc còn đang ngồi trên xe buýt. Tôi biết đại khái nó ở khu nào, chỉ không rõ là quán nào thôi. Nhưng đáng lý tôi phải đoán ra. Nơi có món kem ngon nhất cùng với những cái hamburger và khoai tây chiên ngon nhất khu này. Quán Rosie.

Những lời mình thốt ra lúc đó nghe khá mỉa mai. “Kem á?” Nhưng mình không có ý đó. Hẹn hò mà đi ăn kem thì thật là... dễ thương quá. Nên mình đã đồng ý gặp cậu ta ở đó sau giờ học. Và thế, tội mình cúp máy.

Cô bạn cố động viên đập hai tay xuống bàn. “Cậu nhất định phải để mình khoe chuyện này mới được đó.”

Mình đã bắt cậu ấy hứa không nói ai khác nghe cho đến ngày hôm sau, để phòng thôi.

“Được,” cậu ấy nói. Nhưng cậu ấy bắt mình hứa phải kể hết cho cậu ấy sau đó.

Trong số các cậu có thể có người biết bạn cố động viên mình nhắc đến này giờ này, nhưng mình không nói tên cậu ấy ra đâu. Cậu ấy đã rất tử tế và còn vui mừng cho mình nữa. Cậu ấy không làm gì sai cả.

Thật lòng đấy. Không có mỉa mai gì đâu. Đừng có cố suy diễn lời mình nói.

Trước đó, tôi tưởng mình biết cô bạn cố động viên là ai. Nhưng giờ, nhớ lại ngày cả đám bọn tôi biết chuyện của Hannah thì, tôi chắc chắn luôn. Jenny Kurtz. Chúng tôi có học chung tiết sinh học. Trước đó, tôi đã nghe tin rồi. Nhưng cậu ấy lúc đó mới biết chuyện, dao mở trong tay, một con giun đất bị xẻ dọc giữa thân và banh ra trước mặt cậu ấy. Cậu ấy đặt con dao mở xuống và lặng thinh một lúc, choáng váng. Rồi cậu ấy đứng dậy, đi thẳng ra khỏi phòng mà không qua bàn giáo viên xin phép.

Tôi cứ tìm cậu ấy cả ngày hôm đó, bấn khoăn mãi phản ứng của cậu ấy. Cũng như nhiều người khác, tôi không hề biết cậu ấy có quen Hannah Baker.

Mình có kế cho cô bạn cố động viên đó nghe về chuyện xảy ra ở quán Rosie không ấy hả? Không, thay vào đó, mình tránh mặt cậu ấy càng lâu càng tốt.

Và các cậu sắp sửa biết tại sao rồi.

Dĩ nhiên là, mình không thể tránh mặt cậu ấy mãi được. Đó là lý do tại sao, chỉ một lúc nữa thôi, cậu ấy sẽ lại xuất hiện trong những cuốn băng này... nhưng có tên đang hoang.

Giờ thứ làm tôi run c ãn cập không phải chỉ có mỗi gió lạnh nữa. Với mỗi mặt của mỗi cuốn băng, một ký ức cũ lại bị lật ngược hoàn toàn. Những gì tôi biết được về một người lại bị biến đổi thành ai đó tôi không quen.

Tôi chực phát khóc khi nhìn theo Jenny bước ra khỏi lớp tiết sinh học. Mỗi lần thấy được một phản ứng như vậy, với cậu ấy, với thầy Porter, tôi lại nhớ đến lúc chính tôi nghe được tin của Hannah. Lúc tôi thực sự đã khóc.

Trong khi lẽ ra tôi phải giận họ.

Vậy nếu mấy cậu muốn có trải nghiệm đầy đủ nhất với câu chuyện của Hannah, thì tự đến quán Rosie đi nhé.

Chúa ơi. Tôi thấy ghét cái việc không biết mình phải tin vào gì nữa. Tôi ghét cái việc không biết được đâu là thật đâu là giả.

Điểm E-5 trên bản đồ nhé. Hãy ngồi xuống mấy cái ghế ở quây. Chút nữa, mình sẽ nói tiếp sau khi đến quán và có chỗ ngồi rồi thì xem nên làm

gì. Nhưng trước hết, để mình kể một chút chuyện quá khứ của mình và quán Rosie đã.

Mình chưa bao giờ đến quán Rosie trước đó cả. Mình biết, nghe có vẻ điên thật. Ai cũng tới đó hết rồi. Chỗ đó là nơi để gặp mặt hẹn hò thì khá hay ho và cũng khá lạ. Mà như mình biết được thì, chưa có ai đến đó một mình cả. Và mỗi khi có người rủ mình, thì lại không này thì kia, mình đều bận. Họ hàng ở xa đến thăm gia đình. Bài tập nhiều quá. Lúc nào cũng có việc bận.

Đối với mình, quán Rosie luôn có vẻ gì đó bao xung quanh. Một bí ẩn. Trong những câu chuyện mình nghe được thì, dường như ở đó luôn luôn có chuyện xảy ra. Alex Standall, tuần đầu tiên đến thị trấn, đã có trận đấu đả đầu tiên trong đời bên ngoài cửa chính quán Rosie. Cậu ta kể mình và Jessica nghe cái lúc ba đứa mình còn tụ tập ở quán cà phê sân vườn Monet.

Có người kể tôi nghe vụ đó, còn khuyên tôi rằng không nên dây vào đứa mới đến thị trấn. Rằng Alex đánh đấm kinh lắm, mà cũng lì đòn không kém.

Một cô gái, mà mình sẽ không nhắc tên, đã có một trải nghiệm dưới áo lót ở quán Rosie trong lúc đang âu yếm hôn hít giữa những cái máy bắn bi.

Courtney Crimsen. Ai cũng biết chuyện đó. Và cũng chả phải nhỏ đó thèm giầu hay gì.

Với đủ chuyện như vậy, có vẻ như quán Rosie nhắm mắt làm ngơ mọi sự miễn sao việc kinh doanh buôn bán hamburger và kem vẫn thuận lợi là được. Nên mình đã muốn đi rồi, nhưng mình không định đến đó một mình để trông như một con ngố đầu.

Marcus Cooley đã cho mình cái có mình cần. Và cũng vừa ngay lúc mình rảnh.

Rảnh thì có, nhưng mình cũng không có ngu.

Mình cũng có một chút gọi là đê phòng Marcus. Hơi nghi ngờ. Nhưng không đến mức cảnh giác cậu ta như với những đứa cậu ta thường đi chung.

Những đứa như Alex Standall.

Sau khi tách khỏi cái nhóm mệt mỏi bực mình mau biến đi ở quán Monet, Alex bắt đầu chơi với Marcus. Và sau cái vụ danh sách “Ai ngon / Ai không” Alex bày ra, mình đã không còn tin cậu ta.

Vậy thì tại sao mình lại đi tin một đứa chơi chung với Alex?

Cậu không nên làm vậy.

Tại sao? Bởi vì đó chính xác là điều mình muốn cho bản thân. Mình muốn người khác tin mình, cho dù họ có nghe được gì đi nữa. Và hơn nữa, mình muốn họ biết mình. Chứ không phải ba cái thứ họ nghĩ họ biết về mình. Không, biết con người thật của mình kìa. Mình muốn họ không quan tâm đến mấy cái tin đồn đó. Muốn họ nhìn thấy mình bên ngoài những mối quan hệ trước đây, hoặc có thể là cả những mối quan hệ hiện tại mà họ không bằng lòng ấy. Và nếu mình muốn họ đôi với mình như vậy, thì mình phải làm điều tương tự cho họ đúng không?

Nên mình đã đến quán Rosie và ngồi ở quầy. Và khi mấy cậu đến đó, nếu có, thì đừng gọi món ngay.

Điện thoại trong túi tôi rung lên.

Cứ ngồi đó và chờ.

Và chờ một chút nữa.

Là mẹ gọi.

Tôi bắt máy, nhưng ngay cả những từ đơn giản nhất cũng nghẹn lại nơi cổ họng và tôi không nói được gì.

“Con ơi?” giọng mẹ dịu dàng. “Con có sao không?”

Tôi nhắm mắt lại tập trung, nói với giọng bình tĩnh, “Con không sao.” Nhưng mẹ có nghe ra không?

“Clay à, muộn rồi đó.” Mẹ ngưng. “Con đang ở đâu?”

“Con quên gọi về Con xin lỗi.”

“Không sao.” Mẹ nghe, nhưng mẹ không hỏi thêm. “Con có muốn mẹ đến đón không?”

Tôi không thể về nhà. Chưa về được. Suýt nữa tôi bảo mẹ rằng tôi cần phải ở lại cho đến khi tôi giúp Tony làm xong bài tập. Nhưng tôi sắp nghe xong hết cuộn băng này rồi và tôi chỉ còn một cuộn băng mang theo nữa thôi.

“Mẹ ơi? Mẹ giúp con một chuyện được không?” Không có tiếng trả lời.

“Con có để mấy cuộn băng trên cái bàn thợ.”

“Để làm bài tập của con đó hả?”

Khoan đã! Nhưng lỡ như mẹ nghe chúng thì sao? Lỡ như, mẹ muốn biết chúng là gì, mẹ bỏ băng vào dàn máy thì sao? Lỡ như đó là khúc Hannah đang nói về tôi thì sao?

“Mà thôi. Không có gì đâu mẹ,” tôi nói. “Để con về lấy.”

“Mẹ đem đến cho con cũng được.”

Tôi không trả lời. Không phải tôi lại ghen lời nữa, mà tôi chỉ không biết nên nói gì.

“Mẹ cũng có việc ra ngoài mà,” mẹ bảo. “Nhà hết bánh mì rồi mà mai mẹ định làm bánh mì kẹp thịt.”

Tôi khẽ thở hắt ra và mỉm cười. Mỗi khi tôi về trẻ mẹ sẽ làm một chiếc bánh mì kẹp thịt cho bữa trưa ở trường ngày hôm sau của tôi. Tôi luôn bảo mẹ không cần làm vậy, rằng về đến nhà tôi sẽ tự làm. Nhưng mẹ lại thích vậy. Mẹ nói làm vậy mẹ sẽ nhớ tới lúc tôi còn nhỏ và vẫn còn cần đến mẹ.

“Cứ nói mẹ nghe con ở đâu đi,” mẹ bảo.

Rướn người về phía trước trên băng ghế kim loại, tôi bật ra đi đầu đầu tiên tôi nghĩ đến. “Con đang ở quán Rosie.”

“Cái quán ăn đó sao? Con đang làm bài ở đó à?” Mẹ chờ tôi trả lời, nhưng tôi không biết nói gì. “Chỗ đó không cần sao?”

Đường phố vắng tanh. Không xe cộ. Không tiếng động. Không tiếng người qua lại nói chuyện. Mẹ biết là tôi đang nói dối.

“Chùng nào mẹ đi vậy?” tôi hỏi.

“Lấy mấy cuộn băng là mẹ đi ngay thôi.”

“Tuyệt.” Tôi bắt đầu bước đi. “Con gặp mẹ sau.”

Lắng nghe những cuộc trò chuyện xung quanh mấy cậu. Mọi người có đang thắc mắc tại sao mấy cậu lại ngồi đó một mình không? Giờ thì thử ngoái đầu ra sau nhìn xem. Có tiếng nói chuyện nào ngừng không? Mắt họ có nhìn chỗ khác không?

Mình xin lỗi nếu điều này nghe thảm hại quá, nhưng mấy cậu biết đó là

sự thật. Mấy cậu chưa bao giờ đi đến đó một mình, đúng không?

Đúng.

Đó là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt đấy. Và trong thâm tâm mấy cậu biết lý do mấy cậu chưa bao giờ đi đến đó một mình chính là vì những điều mình vừa nói xong. Nhưng nếu mấy cậu thật sự đi một mình đến đó và không gọi món nào hết, thì mọi người sẽ nghĩ về mấy cậu y như họ đã nghĩ về mình. Rằng mấy cậu đang chờ đợi một ai đó.

Nên hãy ngồi đó. Và cứ độ vài phút, ngó qua chiếc đồng hồ trên tường. Mấy cậu chờ càng lâu - và chuyện này là sự thật - thì kim đồng hồ càng chậm.

Hôm nay thì không. Khi tôi đến đó, tim tôi sẽ đập như đua trong lúc tôi nhìn kim đồng hồ càng lúc càng gần đến khi mẹ tôi bước qua cánh cửa.

Tôi bắt đầu chạy.

Hết mười lăm phút, mình cho phép mấy cậu gọi một ly sinh tố đấy. Bởi vì mười lăm phút là đã lỡ mười phút so với khoảng thời gian ngay cả một người chậm chạp nhất cũng có thể đi từ trường đến đó rồi.

Người nào đó... không đến.

Giờ, nếu mấy cậu muốn mình gợi ý món gì, thì gọi một ly sinh tố chuối và bơ đậu phộng là an toàn nhất.

Rồi cứ chờ tiếp, chờ lâu đến mấy cũng được để uống cho hết ly sinh tố. Nếu qua ba mươi phút rồi, thì cứ cầm muỗng xúc cho hết ly để ấn nút biến khỏi đó cho lẹ. Mình đã làm vậy đấy.

Mày là thằng khốn, Marcus. Mày cho Hannah leo cây ngay cả khi không ai ép mày hẹn Hannah đi nữa. Vụ đó là để gây quỹ cho hội trại cổ động thôi. Mày không muốn làm theo y như vậy thì thôi đi, mày đâu cần.

Phải chờ ba mươi phút cho một cuộc hẹn trong ngày Valentine đúng là dài đấy. Nhất là ngồi trong quán Rosie một mình. Việc chờ đợi cũng cho mấy câu khá nhiều thời gian để thắc mắc chuyện gì đã xảy ra. Người đó có quên không? Bởi vì cậu ta nói nghe cũng thành thật. Ý mình là, ngay cả cô bạn cố động viên cũng nghĩ vậy mà, đúng không?

Tôi tiếp tục chạy.

Bình tĩnh đi, Hannah. Mình cứ tự nhủ như vậy. Mà không tự chui đầu vào rọ để rồi mắc kẹt đầu. Bình tĩnh đi. Cậu đó đôi với mấy câu nghe có quen không? Chẳng phải đó là cách mình đã thuyết phục bản thân để khởi rút lại tờ khảo sát sao?

Được rồi, dừng đó. Những suy nghĩ đó là những gì chạy loạn trong đầu mình sau khi chờ Marcus xuất hiện hết ba mươi phút. Và điều đó hình như đã làm đầu óc mình không còn được bình tĩnh khi cuối cùng cậu ta cũng xuất hiện.

Tôi chạy chậm lại. Không phải vì tôi hết hơi hay chân tôi sắp mỏi rã ra. Tôi không mệt về thể chất. Nhưng tôi đuối quá rồi.

Nếu không phải thằng Marcus cho cậu ấy leo cây, vậy thì là chuyện gì?

Marcus ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình và xin lỗi. Mình bảo cậu ta là mình suýt nữa bỏ cuộc và đi về rồi. Cậu ta nhìn vào ly sinh tố sạch trơn của mình và xin lỗi lần nữa. Nhưng trong đầu cậu ta, cậu ta đâu đến trễ. Cậu ta không chắc mình sẽ đến.

Và mình cũng không trách cậu ta. Có vẻ như, cậu ta đã nghĩ hai đứa chỉ đùa nhau chuyện hẹn hò thôi. Hoặc cậu ta cho đó là đùa thật. Nhưng trên đường về nhà, cậu ta dừng lại, suy nghĩ lại, và quyết định cứ đi đến quán Rosie cho chắc.

Và đó là lý do sao cậu lại có mặt trong cuộn băng này đây, Marcus. Cậu đã quay lại để cho chắc. Phòng khi, tôi, Hannah Baker - Cô Nàng Tai Tiếng - đang đợi cậu.

Và buồn thay, tôi đã đợi cậu thật. Lúc đó, tôi đã nghĩ cuộc hẹn có thể sẽ vui vẻ.

Lúc đó, tôi đã thật ngu ngốc.

Quán Rosie kia rồi. Bên kia phố. Ở đằng xa, cuối bãi đậu xe.

Mấy cậu biết đấy, khi Marcus bước vào quán Rosie, cậu ta không phải ở một mình. Không, Marcus tính hết rồi mới bước vào quán Rosie. Một phần kế hoạch đó là cậu ta sẽ chuyển chỗ hai đĩa đang ngồi ở quầy đến một bàn gần phía sau. Gần mấy chiếc máy bán bi. Với mình ngồi phía trong.

Mình, bị kẹp giữa cậu ta... Và bức tường.

Bãi đậu xe gần như trống trơn. Chỉ có vài xe đậu trước mặt tiền quán Rosie, nhưng xe của mẹ không nằm trong số đó. Nên tôi dừng lại.

Nếu mấy cậu muốn, nếu mấy cậu đang ở quán Rosie lúc này, hãy ngồi ở quầy đi. Ngồi đó thoải mái hơn. Tin mình đi.

Tôi đứng trên vỉa hè, hít vào thật sâu, thở ra thật mạnh. Ánh đèn dừng bước hình bàn tay đỏ chớp chớp ở ngã tư bên kia phố.

Mình không biết cậu ta đã tính được mấy phần trong cái kế hoạch đó. Có thể cậu ta đến chỉ với một kết thúc. Một mục tiêu. Và như mình có kẻ, Marcus cũng vui tính. Thế nên hai đĩa, ngồi ở một bàn quay lưng lại với cả quán, cười giỡn. Đến một lúc Marcus làm mình cười nhiều đến mức bụng mình đau quặn. Mình cúi tới trước, tì trán mình lên vai cậu ta, nài nỉ cậu ta thôi đi.

Đèn báo hiệu tiếp tục chớp, giục tôi quyết định. Hối tôi hãy nhanh lên. Tôi vẫn còn thời gian chạy qua bên kia phố, nhảy lên vỉa hè, và chạy bộ qua bãi đậu xe vào quán Rosie.

Nhưng tôi không làm vậy.

Và đó là lúc tay cậu ta chạm vào đầu gối mình. Đó là lúc mình biết được.

Dừng chớp. Bây giờ nó sáng hẳn, đỏ rực.

Và tôi quay đầu. Tôi không vào trong đó được. Chưa được.

Tôi ngừng cười. Gân như là ngưng thở. Nhưng tôi vẫn để trán mình tì lên vai cậu, Marcus. Tay cậu ở đó, trên đầu gối tôi. Bất thành linh. Y như lúc tôi bị động chạm trong cửa hàng rượu đó.

“Cậu đang làm gì vậy?” tôi khẽ hỏi.

“Cậu có muốn mình dịch chuyển nó không?” cậu hỏi.

Tôi không trả lời.

Tôi ấn tay lên bụng. Đi ầu này thật quá mức. Quá sức chịu đựng.

Tôi sẽ đi đến quán Rosie. Một chút nữa thôi. Và mong là, tôi sẽ tới đó trước khi mẹ đến.

Nhưng trước đó, tôi đến rạp chiếu phim nơi tôi và Hannah làm việc cùng nhau một mùa hè. Một nơi cậu ấy từng an toàn: rạp Crestmont.

Và tôi cũng không nhích xa ra khỏi cậu.

Như thể cậu và bờ vai cậu không còn dính với nhau nữa vậy. Bờ vai cậu chỉ là cái gờ để tôi tựa đầu vào trong lúc suy nghĩ. Và tôi không thể nhìn chỗ khác trong lúc những đầu ngón tay cậu mơn trớn đầu gối tôi... Và từ từ dịch lên trên.

“Sao cậu lại làm vậy?” tôi hỏi.

Nó chỉ cách đây khoảng một dãy nhà, và có thể nó không phải một ngôi sao đỏ trên tấm bản đồ của cậu ấy, nhưng đáng lẽ nó phải được đánh dấu.

Đối với tôi chỗ đó là một ngôi sao đỏ.

Vai của cậu xoay đi và tôi ngẩng đầu lên, nhưng giờ thì cánh tay của cậu lại ở đằng sau lưng tôi và kéo tôi sát lại. Tay còn lại của cậu đang sờ chân tôi. Chỗ bắp đùi của tôi.

Tôi đã ngoái lại đằng sau nhìn những bàn khác, nhìn ra phía quây, cố bắt ánh mắt ai đó. Và có một vài người liếc qua, nhưng họ đều quay mặt đi.

Bên dưới bàn, những ngón tay tôi đang cố cạy những ngón tay cậu ra. Nói nắm tay cậu ra. Đẩy cậu ra. Và tôi không muốn la lên - chuyện chưa đến mức đó - nhưng hai mắt tôi lúc đó đang cầu cứu đấy.

Tôi dúm hai tay mình vào hai bên túi, nắm lại thành đấm. Tôi muốn động tay vào tường hay đấm nát một ô kính cửa sổ. Trước đây tôi chưa đánh ai hay cái gì, vậy mà chỉ mới tối nay, tôi đã muốn đập thẳng Marcus bằng cục đá đó rồi.

Nhưng mọi người quay mặt đi. Không ai hỏi xem có vấn đề gì không.

Tại sao vậy? Họ đang tỏ ra lịch sự hay sao?

Phải vậy không, Zach? Lúc đó anh chỉ đang cư xử lịch sự thôi sao?

Zach? Lại nữa? Ở cuộn băng đầu thì anh ta cùng với thằng Justin trượt té xuống bãi cỏ nhà Hannah. Sau đó thì chen ngang vào lúc tôi và Hannah đang nói chuyện ở buổi tiệc chia tay Kat.

Tôi ghét cái trò này. Tôi không muốn biết mọi người có liên hệ gì với nhau nữa.

“Thôi đi,” tôi bảo. Và tôi biết là cậu nghe thấy bởi, lúc tôi nhìn ra sau

ghế thì, miệng tôi cách lỗ tai cậu chỉ có vài phân thôi. “Thôi đi.”

Rạp Crestmont. Tôi vòng qua một góc phố và, chỉ chưa tới nửa dãy nhà, nó đã r ồi. Một trong những tụ điểm trong thị trấn. Rạp chiếu phim cuối cùng còn giữ phong cách Art Deco của bang.

“Đừng lo,” cậu nói. Và có lẽ cậu biết cậu không có nhiều thời gian nên bàn tay của cậu ngay lập tức trượt dọc đùi tôi. Thăng lên trên luôn.

Nên tôi đã dùng cả hai tay đẩy mạnh vào một bên người cậu, làm cậu té xuống sàn.

Mà, cảnh tượng khi ai đó bị té khỏi bàn khá là mắc cở rồi đấy. Tự nhiên vậy thôi. Nên hẳn mọi người sẽ cười rộ lên. Trừ phi, dĩ nhiên, họ biết đó không phải tai nạn. Vậy là họ đã biết ở cái bàn đó có chuyện, họ chỉ không buồn giúp thôi.

Cảm ơn nhé.

Mái cong phía trước rạp phim nhô ra trên vỉa hè. Cái bảng hiệu rực rỡ hướng thẳng lên trời như một chiếc lông chim công có điện. Mỗi ký tự trên bảng hiệu thay nhau chớp tắt, C-R-E-S-T-M-O-N-T, như một ô chữ dần dần được những ký tự bằng đèn neon lấp đầy.

Dù gì đi nữa, cậu cũng bỏ đi. Cậu không xông thẳng ra ngoài. Cậu chỉ nói tôi chim chuột cho đã rồi lại làm trò như vậy, lớn đến mức để ai cũng nghe thấy, rồi bước ra ngoài.

Vậy giờ, cùng trở lại nào. Trở lại với mình, người đã ngồi chờ ở quầy một lúc, chuẩn bị đi về. Mình, người đã nghĩ rằng Marcus không đến bởi vì cậu ta đơn thuần là không quan tâm. Và giờ thì mình sẽ kể các cậu nghe lúc đó mình đã nghĩ gì. Bởi giờ kể ra, nghe nó còn đúng hơn nữa.

Tôi bước đến rạp Crestmont. Những cửa hiệu khác tôi đi ngang qua

ban đêm đầu đóng cửa. Một bức tường kín những ô cửa sổ tối đen. Nhưng rồi trên cùng vĩa hè đó một khoảng trống hình tam giác cắt vào trong, mặt tường và sàn nhà bằng đá có hoa văn cùng màu với bảng hiệu neon, dẫn vào tiền sảnh. Và ở giữa cái tam giác đó là buồng bán vé. Như một cái bốt ở trạm thu phí, ba mặt là cửa sổ và một cánh cửa ra vào đằng sau.

Đó là nơi tôi làm việc vào phần lớn các buổi tối.

Trong một thời gian rất dài, gần như tính từ ngày đầu tiên đi học tới giờ, có vẻ như chỉ có tôi là đứa duy nhất biết nghĩ cho tôi.

Mày dành hết tâm tư tình cảm cho nụ hôn đầu đời đó... để rồi bị chính nụ hôn đó đập trở lại vào mặt.

Có hai người bạn mày thật lòng tin tưởng để rồi bị chính hai đứa nó trở mặt.

Bị một trong hai đứa nó lợi dụng để chơi lại đứa kia, rồi lại bị đứa kia gán cho cái mác phản bội.

Mấy người nghe kịp không? Tôi kể nhanh quá không?

Cố mà theo nhé!

Để thằng nào đó cướp đi hết bất kỳ cảm giác riêng tư hay an toàn nào mà có lẽ bản thân mày vẫn còn sở hữu. Xong rồi để một đứa khác lợi dụng lúc mày yếu lòng đó để thỏa mãn cái sự tò mò bệnh hoạn của nó.

Cậu ấy ngưng. Nói chậm lại một chút.

Để rồi nhận ra mày đang chuyện bé xé ra to. Nhận ra bản thân đã trở nên cay cú tới mức nào. Ừ thì, giống như sống trong cái thị trấn này mày không thể nào bình yên được vậy. Giống như mỗi lần có đứa chìa tay ra đỡ mày dậy, thì tụi nó lại buông và để mày trượt sâu xuống nữa. Nhưng mày đừng có tiêu cực vậy nữa, Hannah à, tập tin những người xung

quanh đi.

Nên tôi đã tin. Một lần nữa.

Rạp đang chiếu suất phim cuối của đêm nay, nên buổi bán vé không có người. Tôi đứng trên mặt sàn lát đá cẩm thạch có họa tiết gọn xoắn, xung quanh là áp phích của những bộ phim sắp chiếu.

Nơi này, rạp chiếu phim này, từng là cơ hội tôi có để chìa tay ra với Hannah.

Tôi đã có cơ hội nhưng lại để nó vượt mất.

Và rồi... thì... vài suy nghĩ bắt đầu mập mờ nảy ra. Liệu tôi có cơ hội nào làm chủ đời mình không? Hay lúc nào tôi cũng sẽ bị xô đẩy bởi những người tôi tin tưởng?

Mình ghét việc cậu đã làm, Hannah à.

Liệu tôi có cơ hội nào làm chủ cuộc đời của mình không?

Mình ghét cậu làm thế, cậu không nhất thiết phải làm thế.

Ngày hôm sau tôi đã quyết định một chuyện. Tôi quyết định tìm hiểu xem mọi người ở trường sẽ có thái độ như thế nào nếu một học sinh trong trường không bao giờ đi học nữa.

Như lời bài hát, “Em đã biến mất, Em đã đi rồi, Ôi dấu yêu này, Valentine.”

Tôi dựa lưng vào một tấm áp phích được lờng sau một khung nhựa và nhắm mắt lại.

Tôi đang lắng nghe một người tuyên bố bỏ cuộc. Một người tôi từng quen. Một người tôi từng thích.

Tôi đang nghe. Nhưng, đã quá muộn rồi.

Tim tôi đập thình thịch và tôi không đứng yên được. Tôi băng qua mặt sàn lát đá cẩm thạch đến buồng bán vé. Có một tấm bảng nhỏ treo bằng sợi xích và một cái núm hít bé tí. ĐÓNG CỬA - HẸN GẶP LẠI BẠN NGÀY MAI! Từ ngoài nhìn vào thì trông không có vẻ quá chật chội. Nhưng bên trong đó cảm giác như trong một cái chậu cá vậy.

Tương tác duy nhất của tôi với người khác là khi người ta đẩy tờ tiền qua khe cửa kính và tôi đưa vé lại cho họ. Hoặc khi có người làm cùng ca mở cửa bước vào qua cánh cửa sau.

Ngoài việc đó, nếu không bán vé, thì tôi đọc sách. Hoặc nhìn chăm chăm ra bên ngoài cái chậu cá này, nhìn vào sảnh, ngắm Hannah. Và có những đêm tệ hơn. Có những đêm tôi đã canh chừng để chắc rằng cậu ấy rười bөр lên bấp rang đầy đủ hết. Giờ nhìn lại tôi thấy mình thật ngớ ngẩn, và bị ám ảnh nữa, nhưng quả tôi đã làm vậy đấy.

Như cái đêm Bryce Walker đến đây. Anh ta đến rạp cùng cô bạn gái ở thời-điểm-đó và đòi tôi tính tiền vé cô nàng với giá vé cho khán giả dưới mười hai tuổi.

“Đằng nào thì ẻm cũng có xem phim đâu,” anh ta nói. “Cậu hiểu ý anh mà, Clay?” R ồi cười lớn.

Tôi không quen cô bạn gái. Có thể nhỏ đó học trường khác. Tôi chỉ chắc chắn một đi ều, nhỏ không nghĩ câu đùa đó vui chút nào. Cô bạn gái đặt túi xách của mình lên mặt qu ầy. “Em tự trả tiền vé cho mình vậy.”

Bryce đẩy cái túi xách sang bên r ồi trả đủ tiền vé. “Thư giãn đi nào,” anh ta bảo nhỏ. “Anh giỡn thôi mà.”

Được cỡ nửa phim, trong khi tôi bán vé cho suất phim tiếp theo, cô

bạn gái đó xông ra khỏi rạp, một tay nắm cổ tay còn lại. Có thể đang khóc. Còn mặt Bryce thì chẳng thấy đâu.

Tôi cứ tiếp tục canh chừng ti ền sảnh, chờ anh ta xuất hiện. Nhưng Bryce không hề bước ra. Anh ta ng ồi lại xem cho hết bộ phim mình đã bỏ ti ền mua vé.

Nhưng khi phim chiếu hết, anh ta đứng tựa vào quầy bán bắp nước, nói chuyện với Hannah không ngừng trong lúc những người khác rời rạp. Và anh ta còn nán lại đến lúc những khách xem suất tiếp theo vào. Hannah phục vụ nước, đưa kẹo, thối lại ti ền, và cười với Bryce. Mở miệng cười trước bất cứ đi ều gì anh ta nói.

Suốt lúc đó, tôi đã muốn lật tấm bảng ĐÓNG CỬA lên. Tôi đã muốn tiến vào sảnh và bảo anh ta về đi. Hết phim rồi và anh ta không có việc gì ở đây nữa.

Nhưng đó là việc của Hannah. Đáng lẽ cậu ấy nên bảo Bryce về. Không, đáng lẽ cậu ấy phải đuổi anh ta về mới đúng.

Sau khi bán cái vé cuối cùng của mình và lật tấm bảng lại, tôi bước ra khỏi buồng bán vé, khóa cửa lại, rồi đi vào sảnh. Để giúp Hannah dọn dẹp. Để hỏi chuyện của Bryce.

“Cậu nghĩ sao cô gái đó lại chạy ra như vậy?” tôi hỏi.

Hannah dùng lau quầy và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Mình biết anh ta người thế nào, Clay à. Mình biết anh ta ra sao. Tin mình đi.”

“Mình biết,” tôi nói. Tôi nhìn xuống và lấy mũi giày cọ vào vết dơ trên thảm lót sàn. “Mình chỉ thắc mắc là, nếu vậy, sao cậu cứ nói chuyện với anh ta?”

Cậu ấy không trả lời. Không phải ngay lập tức.

Nhưng tôi không thể nhìn lên mặt đối mặt với cậu ấy. Tôi không muốn nhìn thấy vẻ thất vọng hay tức giận trong mắt cậu ấy. Tôi không muốn nhìn thấy những cảm xúc đó hướng thẳng vào mình.

Và rồi, cậu ấy nói những lời mà suốt đêm hôm đó tôi cứ nghĩ mãi: “Cậu không cần phải lo cho mình đâu, Clay.” Nhưng mình đã lo, Hannah à. Và mình đã muốn vậy. Mình đã có thể giúp cậu. Nhưng khi mình cố giúp, cậu lại đẩy mình ra.

Tôi gần như có thể nghe được giọng Hannah nói ra giúp những suy nghĩ tiếp theo của mình. “Vậy tại sao cậu không cố hơn nữa?”

CUỐN BĂNG SỐ 4: MẶT

Trên đường ngược về, đèn báo hiệu cho người đi bộ nhấp nháy, nhưng tôi vẫn chạy băng qua đường. Bãi đậu xe giờ còn ít xe hơn ban nãy. Nhưng xe của mẹ thì vẫn không thấy.

Cách vài căn nữa là đến quán Rosie, tôi thôi chạy. Dựa lưng vào cửa sổ một cửa hàng thú cưng, tôi cố gắng lấy lại nhịp thở. Rồi tôi cúi người xuống, hai tay chống lên đầu gối, mong là cả người bình thường lại trước khi mẹ đến.

Thua rồi. Bởi dù hai chân tôi có nghỉ, đầu tôi lại không. Tôi để thân mình trượt xuống mặt kính lạnh, đầu gối co lên, cố hết sức kìm nước mắt lại.

Nhưng không còn nhiều thì giờ nữa. Mẹ sắp đến rồi.

Hít một hơi thật đầy, tôi gượng người đứng dậy, bước đến quán Rosie, và kéo cánh cửa ra.

Luồng hơi ấm tràn ra ngoài, nghe mùi như trộn lẫn giữa dầu mỡ hamburger và đường. Bên trong quán, ba trên năm bàn ăn sát tường đã có người. Một bàn có đôi trai gái ng ỡ uống sinh tố và nhai bắp rang mua ở rạp Crestmont. Hai bàn còn lại là học sinh ng ỡ học. Sách giáo khoa la liệt trên mặt bàn, chỉ còn đủ chỗ để đồ uống và hai, ba đĩa khoai tây chiên. May thay, cái bàn ở đằng xa nhất đã có người. Nên tôi không còn phải cân nhắc xem mình có nên ng ỡ ở đó hay không nữa.

Một trong những cái máy bán bi có dán tấm bảng đề nguệch ngoạc dòng chữ Máy Hư. Một đàn anh lớp mười hai tôi thấy quen mặt đứng chơi

ở máy bên cạnh.

Như Hannah gợi ý, tôi đến ng ửi trước cái qu ầy lúc này vắng hoe.

Đằng sau qu ầy, một người đàn ông vận tạp dề trắng đang sắp xếp muống nĩa màu bạc vào hai thùng nhựa. Ông ta gật đầu với tôi. “Xem xong thì cứ gọi món nhé.”

Tôi rút tờ thực đơn kẹp giữa hai hộp đựng khăn giấy màu bạc. Mặt trước tờ thực đơn kể một câu chuyện dài về quán Rosie, với những tấm ảnh đen trắng trải bốn thập kỷ. Tôi lật ra sau, nhưng không món gì trong thực đơn tôi thấy thèm. Bây giờ thì không.

Mười lăm phút. Hannah đã nói hãy chờ mười lăm phút. Mười lăm phút đã r ồi mới nên gọi món.

Lúc mẹ gọi, có chuyện không ổn. Không ổn ở tôi, và tôi biết mẹ nghe được trong giọng tôi. Nhưng trên đường tới đây, mẹ có mở số băng lên nghe để biết tại sao không?

Tôi đúng là ngu. Đáng lẽ tôi nên nói để tôi tự về lấy. Nhưng tôi đã không làm vậy, nên giờ tôi phải chờ mới biết được.

Anh chàng lúc nãy ng ửi nhai bắp rang hỏi chìa khóa cửa phòng vệ sinh. Người đàn ông đứng sau qu ầy trở lên tường. Hai chiếc chìa khóa treo trên mấy cái móc đ ồng. Một chìa có móc khóa nhựa hình con chó màu xanh. Chìa còn lại thì có hình con voi màu h ồng. Cậu ta c ần chìa con chó màu xanh r ồi bước ra sau.

Sau khi cất hết những cái thùng nhựa xuống bên dưới qu ầy, người đàn ông vận tạp dề mở nắp của một tá các lọ tiêu với muối, không để ý đến tôi. Mà chẳng sao hết.

“Con gọi gì chưa?”

Tôi quay người lại. Mẹ ngồi trên chiếc ghế kế bên tôi và rút tờ thực đơn ra. Bên cạnh mẹ, đặt trên quỳ, là cái hộp giày của Hannah.

“Mẹ ngồi lại luôn ạ?” tôi hỏi.

Nếu mẹ ngồi lại, tôi nói chuyện với mẹ cũng được. Tôi không ngại. Để đầu óc tôi đừng suy nghĩ một lát cũng tốt. Nghỉ giải lao một lát.

Mẹ nhìn vào mắt tôi và mỉm cười. Rồi mẹ đặt một tay lên bụng và nặn nụ cười ấy thành khuôn mặt nhăn nhó. “Mẹ nghĩ chắc không đâu.”

“Mẹ có béo đâu mà.”

Mẹ đẩy cái hộp chứa đồng băng qua chỗ tôi. “Bạn con đâu? Không phải con đang làm bài với ai sao?”

Phải rồi. Bài tập. “Giờ cậu ấy bận rồi, à, cậu ấy đang trong nhà vệ sinh.”

Mắt mẹ nhìn ra sau tôi, qua vai tôi, chỉ cỡ một giây.

Và có thể tôi sai, nhưng tôi nghĩ mẹ nhìn xem cả hai chiếc chìa khóa có đang treo trên tường hay không.

Tạ ơn Chúa là không.

“Con có đem đủ tiền không?” mẹ hỏi.

“Làm gì mẹ?”

“Gọi đồ ăn chứ gì nữa.” Mẹ đặt tờ thực đơn của mẹ lại chỗ cũ rồi gõ đầu móng tay lên tờ thực đơn của tôi. “Không thử qua sô cô la mạch nha thì phí lắm đó.”

“Mẹ ăn ở đây rồi à?” Tôi hơi ngạc nhiên. Tôi chưa bao giờ thấy người lớn nào ngồi trong quán Rosie cả.

Mẹ cười. Rồi mẹ đặt một tay lên đầu tôi và dùng ngón tay cái xoa dịu những nếp nhăn trên trán tôi. “Nhìn con ngạc nhiên vậy, Clay. Chỗ này có

ở đây lâu lắm rồi.” Mẹ rút ra tờ mười đô la và đặt nó lên trên hộp giày. “Con muốn ăn gì thì gọi, nhưng nhớ uống cho mẹ một ly sô cô la mạch nha nhé.”

Lúc mẹ đứng dậy, cánh cửa nhà vệ sinh ken két mở ra. Tôi quay đầu lại nhìn anh chàng kia treo chiếc chìa khóa con chó lại chỗ cũ. Cậu ta xin lỗi cô bạn gái vì làm cô ấy chờ lâu và hôn lên trán cô rồi mới xuống.

“Clay?” mẹ gọi tôi.

Trước khi quay lại, tôi nhắm mắt một lúc, và thở ra. “Sao mẹ?”

Mẹ nặn ra một nụ cười. “Đừng về muộn quá nha con.” Nhưng đó là một nụ cười chua xót.

Còn bốn cuộn băng nữa. Bảy câu chuyện. Vậy nhưng, tên tôi nằm ở đâu?

Tôi nhìn vào mắt mẹ. “Chắc phải một lúc nữa đó mẹ.” Rồi tôi nhìn xuống. Nhìn tờ thực đơn. “Bài tập ấy mà.”

Mẹ không nói gì, nhưng từ khóe mắt của mình tôi có thể thấy mẹ đứng đó. Mẹ giơ một tay lên. Tôi nhắm mắt lại và cảm nhận những đầu ngón tay mẹ chạm vào đỉnh đầu của mình rồi trượt xuống sau gáy.

“Nhớ cẩn thận đó,” mẹ nói.

Tôi gật đầu.

Và mẹ rời đi.

Tôi mở nắp hộp giày và lật tấm gói bong bóng ra. Những cuộn băng vẫn chưa bị động vào.

Môn học được mọi người ưa thích là... OK, môn học bắt buộc được

mọi người ưa thích là... môn Giao tiếp cộng đồng. Nó kiểu như môn học tự chọn bắt buộc vậy. Mọi người ai cũng đăng ký học dù nó không phải môn bắt buộc bởi vì lấy điểm A môn này quá dễ.

Và hầu như lúc nào lớp cũng vui. Tôi đăng ký chỉ vì vậy thôi.

Rất ít bài tập, và còn được cộng thêm điểm nếu hăng hái xung phong trong lớp. Ý mình là, thầy cô động viên bạn nói chuyện trong lớp. Còn gì để bất mãn nữa?

Tôi vói tay xuống lấy cái ba lô của mình và đặt nó lên chiếc ghế mới này mẹ vừa ng ồi.

Sau khi thấy bản thân càng lúc càng giống như một đứa bị ruồng bỏ, tiết Giao tiếp cộng đồng đã là nơi trú ẩn toàn của mình ở trường. Mỗi khi mình bước vào lớp đó, mình có cảm giác như muốn dang hai cánh tay ra và la lên, “Mệt mỏi bực mình mau biến đi!”

Tôi gói ba cuộn băng đã nghe vào trong lớp bọc bong bóng và đặt chúng lại vào chiếc hộp giày. Hoàn thành. Xong.

Mỗi ngày một tiết, khoảng thời gian mấy cậu không được phép động chạm mình hay khúc khích sau lưng mình bất kể tin đồn mới nhất có là gì đi nữa. Cô Bradley không thích có người khúc khích trong giờ.

Tôi mở khóa kéo ngăn lớn nhất ở ba lô r ồi xếp hộp giày của Hannah vào trong.

Đó là luật thứ nhất, ngày thứ nhất. Nếu có ai khúc khích cười nhạo điều gì người khác nói, thì đứa đó nợ cô Bradley một thanh kẹo Snicker. Và nếu cười nhạo quá sức thô thiển, thì sẽ là thanh Snicker cỡ bự.

Trên qu ầy, đặt kế bên chiếc Walkman và ly sô cô la mạch nha tôi gọi uống theo ý mẹ, là ba cuộn băng kế tiếp.

Và mọi người đều tuân thủ nộp phạt mà không chống đối gì. Đó là kiểu tôn trọng mọi người dành cho cô Bradley. Không ai lên tiếng bảo cô Bradley trù dập họ, bởi vì cô Bradley chẳng bao giờ làm vậy. Và nếu cô nói bạn có khúc khích, thì đó đúng là sự thật. Và bạn cũng biết vậy. Ngày hôm sau, sẽ có một thanh kẹo Snicker đặt sẵn trên bàn cô Bradley.

Và nếu không thì sao? Mình không biết nữa.

Lúc nào trên bàn cũng có cả.

Tôi gom hai cuộn băng kế tiếp, sơn móng tay màu xanh đánh dấu chúng số chín và mười, mười một và mười hai, rồi cất chúng vào trong túi áo khoác.

Cô Bradley từng nói Giao tiếp cộng đồng là môn cô thích dạy nhất - hay theo lời cô: đứng lớp. Mỗi ngày, cả lớp được giao đọc những số liệu hay những ví dụ thực tế trên thế giới. Sau đó thì cả lớp thảo luận.

Cuộn băng cuối cùng, cuộn băng thứ bảy, có đề số mười ba ở một mặt, mặt còn lại để không. Tôi đút cuộn băng vào túi sau quần jean.

Bắt nạt. Ma túy. Hình tượng bản thân. Những mối quan hệ. Vấn đề gì trong giờ Giao tiếp cộng đồng mọi người cũng đều có thể nói thoải mái. Chuyện đó, dĩ nhiên làm nhiều thầy cô khác không vui. Những thầy cô đó nói làm vậy tốn thời gian. Họ muốn dạy chúng mình biết những dữ kiện cứng nhắc khô khan. Họ hiểu được những dữ kiện đó.

Những ánh đèn pha rọi vào cửa sổ trước quán và tôi nheo mắt lại lúc chúng chạy qua.

Những giáo viên đó muốn dạy chúng mình ý nghĩa của ẩn X có liên quan đến số pi như thế nào, chứ không muốn giúp chúng mình hiểu về bản thân hay hiểu nhau rõ hơn. Họ muốn chúng mình biết được Đại hiến

chương được ký vào năm nào - mà kệ thầy nó là gì - chứ không muốn bàn về việc phòng tránh thai.

Chúng tôi có giờ Giáo dục giới tính, nhưng môn đó chả khác gì một trò đùa.

Bởi vậy mỗi năm, cứ đến buổi họp kinh phí, môn Giao tiếp cộng đồng lại bị lên thớt. Và mỗi năm, cô Bradley và những giáo viên khác lại nêu tên một loạt học sinh lên trước hội đồng trường với những ví dụ về việc chúng mình đã thu được lợi ích gì từ môn học đó.

Được rồi, nói tốt cho cô Bradley chắc mình nói mãi không hết. Nhưng đã có chuyện xảy ra trong lớp, đúng không? Nếu không, mắc gì mấy cậu phải ngồi nghe mình kể chuyện môn đó chứ?

Sang năm, sau sự cố nho nhỏ của mình, mình mong là môn Giao tiếp cộng đồng vẫn được tiếp tục dạy.

Mình biết, mình biết. Mấy cậu nghĩ mình sẽ nói gì khác, đúng không? Mấy cậu tưởng mình sẽ bảo là nếu cái môn đó có liên quan đến quyết định của mình, thì nên cắt bỏ nó đi. Nhưng không, môn đó không nên bị bỏ ra khỏi chương trình.

Không ai ở trường biết được mình sắp kể mấy cậu nghe chuyện gì đâu. Và cũng không phải bản thân giờ học đó có liên quan gì. Ngay cả khi mình không chọn học môn Giao tiếp cộng đồng đi nữa, kết quả chắc cũng tương tự thôi.

Hay là không.

Mình đoán vấn đề nằm ở chỗ đó. Không ai biết chắc được tác động của họ đối với đời sống của người khác lớn tới mức nào. Thường là chúng ta không biết. Nhưng chúng ta vẫn xử sự y như vậy.

Mẹ nói đúng. Ly sô cô la mạch nha ngon tuyệt. Một sự pha trộn hoàn hảo của kem và sô cô la mạch nha.

Và tôi thật khốn nạn khi nghĩ đây thường thức nó.

Ở phía sau cửa phòng cô Bradley có một giá sách bằng khung kim loại. Cái loại có chân chống mình có thể xoay được ấy. Cái loại giữ những cuốn tiểu thuyết bìa mềm trong siêu thị ấy. Chỉ có điều cái giá này không bao giờ để sách cả. Thay vào đó, vào đầu năm học, mỗi học sinh được nhận một túi giấy đựng đồ ăn trưa để trang trí lên đó bằng bút màu sáp với đề can và con dấu. Rồi chúng mình mở túi ra, dính lên cái giá bằng băng keo.

Cô Bradley biết mọi người có những lúc không dễ nói ra những lời lẽ tử tế với nhau, nên cô đã nghĩ ra một cách giúp chúng ta giấu mặt mà vẫn có thể nói ra những gì chúng ta cảm thấy.

Bạn có cảm thấy ngưỡng mộ cách cậu gì đó nói chuyện cởi mở về gia đình của cậu ấy không? Thả một tờ giấy vào túi của cậu ấy để nói cậu ấy biết nhé.

Bạn có hiểu được cảm giác của cô bạn gì đó nói về chuyện không qua được môn Lịch sử không? Để cho cậu ấy một tờ giấy đi. Kể cho cậu ấy rằng kỳ kiểm tra sắp tới đây bạn sẽ nghĩ về cậu ấy.

Bạn có thích màn trình diễn của cậu ấy trong vở kịch ở trường không?

Bạn có thích kiểu tóc mới của cô bạn ấy không?

Hannah đã cắt tóc. Trong tấm hình để ở quán Monet, tóc Hannah để dài. Tôi luôn hình dung cậu ấy tóc dài như vậy. Ngay cả bây giờ. Nhưng tóc cậu ấy vào những ngày cuối cùng thì không.

Nếu có thể, hãy nói trực tiếp với họ. Nếu không, để lại cho họ một tờ

giấy và họ cũng sẽ cảm nhận hết như được nghe trực tiếp từ cậu. Và theo như tới giờ mình biết thì, chưa có ai từng để lại một tờ giấy có ý đả kích hay châm chọc vào túi của người khác cả. Chúng mình rất quý cô Bradley nên không ai làm vậy hết.

Vậy thì, Zach Dempsey, lý do của anh là gì?

Hả? Cái gì vậy?

Ôi Chúa ơi. Tôi nhìn lên thì thấy Tony đang đứng cạnh mình, ngón tay cậu ấy đang để trên nút Pause.

“Phải cái Walkman của mình không vậy?”

Tôi không nói gì, bởi vì tôi không thể đọc được biểu cảm trên gương mặt cậu. Đó không phải bức tức, dù tôi đã thó cái Walkman của cậu ấy.

Bối rối? Có thể. Nhưng nếu là vậy, thì còn gì đó hơn thế nữa. Đó là cái vẻ mặt lúc tôi giúp cậu sửa xe. Khi cậu nhìn tôi thay vì rọi đèn cho bố cậu.

Lo lắng. Quan tâm.

Tôi tháo cái tai nghe ra, thả nó xuống cổ mình. Cái Walkman. Phải rồi, cậu hỏi về cái Walkman. “Đúng nó đó. Nó nằm trong xe cậu. Mình thấy lúc đang giúp cậu sửa xe. Lúc này. Hình như mình có hỏi mượn rồi mà nhỉ.”

Tôi đúng là một thằng ngu.

Cậu đặt một bàn tay lên mặt quỳ và ngẩng lên chiếc ghế bên cạnh tôi. “Xin lỗi nhé, Clay,” cậu nói. Cậu nhìn vào mắt tôi. Tony có biết tôi nói dối tặc lặc không? “Nhiều lúc mình hơi ức chế với ba mình. Mình chắc là cậu có hỏi mượn mà mình quên mất.”

Ánh mắt cậu hạ xuống cặp tai nghe màu vàng vòng quanh cổ tôi, rồi nhìn theo sợi dây dài đi đến cuộn băng đặt trên mặt quầy. Tôi cầu mong cậu đừng hỏi tôi đang nghe gì.

Tony và mẹ, hôm nay tôi nói dối khá nhiều rồi. Và nếu cậu hỏi, tôi lại phải nói dối nữa.

“Xài xong trả mình là được,” cậu nói. Cậu đứng dậy, đặt một tay lên vai tôi. “Cậu cần nghe bao lâu cũng được.”

“Cảm ơn cậu.”

“Không cần gấp đâu,” cậu nói. Cần một tờ thực đơn kẹp giữa hai hộp khăn giấy, rồi bước đến cái bàn trống đằng sau tôi, ngồi xuống.

Đừng lo, Zach à. Anh chưa bao giờ để lại bất kỳ thứ gì ác ý vào túi em hết. Em biết mà. Nhưng điều anh làm, còn tệ hơn nữa.

Theo những gì tôi biết, thì Zach là anh chàng tốt. Anh ta tính ngại ngùng nhút nhát đến mức chẳng ai buồn to nhỏ sau lưng.

Và cũng như tôi, anh ta thích Hannah.

Nhưng đầu tiên, tua ngược về trước vài tuần nào mọi người. Quay ngược về đến... quán Rosie.

Dạ dày tôi thắt lại, như vừa thực hiện xong chuỗi động tác đứng lên ngồi xuống vậy. Tôi nhắm mắt và tập trung ổn định cơ thể lại. Nhưng cơ thể tôi không ổn cả mấy tiếng rồi. Ngay cả hai bên mí mắt tôi cũng thấy ấm. Như là cả cơ thể tôi đang chống lại một căn bệnh vậy.

Mình cứ ngồi đó thôi, ở cái bàn chỗ Marcus bỏ mình lại, nhìn vào cốc sinh tố hết sạch. Bên ghế cậu ta ngồi hẳn vẫn còn ấm bởi cậu ta vừa rời đi

chừng một phút thôi. Ngay lúc đó Zach bước đến.

Và anh ta ngồi xuống.

Tôi mở mắt nhìn hàng ghế trống ở phía bên này của quầy. Một trong những cái ghế này đây, có thể là chiếc này, Hannah đã ngồi xuống khi cậu ấy vừa đến đây. Một mình. Nhưng rồi Marcus đến và đưa cậu ấy ra bàn riêng ngồi.

Ánh nhìn của tôi từ quầy chuyển sang những chiếc máy bán bi ở đằng xa cuối quán ăn, rồi sang bàn mà Hannah và thằng Marcus đã ngồi. Trống không.

Mình giả vờ không để ý thấy anh ta. Không phải mình thù ghét gì anh ta, mà bởi vì lúc đó con tim và lòng tin của mình đang suy sụp. Và sự suy sụp đó đã để lại một khoảng trống nơi lồng ngực mình. Như thể mọi dây thần kinh trong cơ thể mình đang dần kiệt quệ héo úa, chúng dần rút đi khỏi những ngón tay và ngón chân mình. Rút về và biến mất.

Hai mắt tôi nóng như thiêu. Tôi vói tới và trượt một tay xuống ly đá xay đông lạnh. Những giọt nước lạnh như băng bám trên da tôi và tôi lấy mấy ngón tay ướt đó quệt qua hai mí mắt mình.

Mình ngồi đó. Và mình nghĩ. Và mình càng suy nghĩ, nỗi từng sự kiện trong đời mình lại, thì con tim mình lại càng suy sụp.

Zach đã khá tử tế. Anh ta để mình lờ anh ta đi đến mức chuyện đó gần như lờ bịch. Mình biết anh ta ở đó, dĩ nhiên. Anh ta gần như chỉ nhìn chăm chăm vào mình. Và cuối cùng, anh ta háng giọng, một cách đầy cường điệu.

Mình giơ tay để lên bàn và chạm vào phần đế ly nước của mình. Đó là dấu hiệu duy nhất mình để anh ta biết là mình vẫn đang lắng nghe.

Tôi kéo ly nước lại gần và từ từ khuấy cái muỗng theo từng vòng, đánh tan ra những gì còn dưới đáy ly.

Anh ta hỏi mình có ổn không, và mình đã cố ép bản thân gật đầu. Nhưng hai mắt mình vẫn nhìn chăm chăm vào ly - xuyên qua cái ly - nhìn chăm chăm vào chiếc muỗng. Và mình cứ suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, phải cái cảm giác muốn nổi điên là thế này không?

“Anh rất tiếc,” anh ta nói. “Vì bất kỳ chuyện gì mới xảy ra ban nãy.”

Mình cảm thấy đầu mình tiếp tục gật như thể nó được gắn với những cái lò xo dày nặng, nhưng mình không thể lên tiếng bảo rằng mình rất cảm kích với những lời đó của anh ta.

Anh ta hỏi mình có muốn uống thêm một ly sinh tố không, nhưng mình không đáp lại. Khi đó mình không nói được hay sao? Hay chỉ là không muốn nói? Mình không biết nữa. Một phần trong mình đã nghĩ anh ta đang lừa mình - sẵn sàng lợi dụng chuyện mình lúc đó đang một mình để hỏi hện mình. Và cũng không phải mình hoàn toàn nghĩ chuyện đó là thật, nhưng sao mình phải tin anh ta?

Cô phục vụ đặt hóa đơn của mình xuống và cầm cái ly đi. Cũng không lâu sau, khi không thấy mình đáp lại gì, Zach đã để lại vài đô la trên bàn và trở về ngồi với bạn bè anh ta.

Tôi cứ khuấy ly mạch nha của mình. Trong ly cũng chẳng còn lại gì, nhưng tôi không muốn người ta dọn ly đi. Cái ly cho tôi có để ng ồi đây. Để ở lại đây.

Hai mắt mình bắt đầu ngấn nước, nhưng mình không thể rời mắt khỏi cái vệt nước hình tròn nhỏ nơi từng đặt ly nước. Nếu mình thậm chí cố phát ra một từ nào, hẳn mình sẽ không kiềm chế được nữa.

Hay lúc đó mình vốn đã không còn kiên chế được nữa rồi?

Tôi tiếp tục khuấy.

Mình có thể kể các cậu nghe điều này, ở cái bàn đó, những suy nghĩ tôi tệ nhất có thể có đã nảy lên trong đầu mình. Đó là nơi đầu tiên mình suy nghĩ đến... cân nhắc đến... một từ mà ngay cả giờ mình vẫn không thể nói ra.

Tôi biết là anh đã cố đến cứu tôi, Zach à. Nhưng cả hai chúng ta đều biết đó không phải lý do anh có tên trong cuộn băng này. Nên tôi muốn hỏi anh trước khi mình tiếp tục câu chuyện. Khi anh cố gắng cứu giúp một người và nhận ra rằng mình không thể với được đến họ, tại sao anh lại đập đổ hết công sức đó vào mặt họ vậy?

Cho đến khi anh nhận được số băng này, Zach, trong cái khoảng thời gian dù là bao ngày hay bao tuần hay bao lâu đi nữa đó, anh hẳn đã nghĩ sẽ không ai biết được chuyện gì đã xảy ra.

Tôi gục mặt mình vào hai tay. Ở cái trường này còn có thể chứa bao nhiêu bí mật nữa đây?

Chắc là anh thấy bụng dạ cồn cào lắm khi nghe được tôi đã làm gì. Nhưng thời gian càng trôi qua, anh càng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Bởi vì mỗi ngày trôi qua, bí mật của anh càng có khả năng sẽ xuống mồ cùng tôi. Không ai biết. Sẽ không ai tìm ra được.

Nhưng bây giờ chúng tôi sẽ biết. Và dạ dày tôi lại đau hơn trước một chút.

Cho tôi hỏi anh nhé, Zach, anh đã nghĩ tôi từ chối anh ở quán ở Rosie à? Ý tôi là, anh chưa từng thực sự hỏi hẹn hò tôi cả, vậy tôi đâu thể từ chối anh đúng nghĩa được, phải không? Vậy thì là gì? Xấu hổ à?

Để tôi đoán nhé. Anh bảo bạn bè xem anh tán tỉnh tôi... Và rồi tôi chẳng may may phản ứng gì.

Hay lúc đó là anh bị thách? Họ đã thách anh tới hỏi hẹn hò tôi à?

Người ta đúng là có bày cái trò đó. Đạo trước còn có người thách tôi mở lời hẹn hò với Hannah nữa. Cậu ta cùng làm việc ở rạp Crestmont với tôi và Hannah. Cậu ta biết tôi có ý với Hannah và biết luôn chuyện tôi sẽ không bao giờ dám mở miệng đề nghị hẹn hò Hannah cả. Cậu ta cũng biết luôn suốt mấy tháng trước đó, Hannah ít khi nói chuyện với ai, nên cái trò thách thức đó còn nhân hai độ khó.

Khi tôi choàng tỉnh khỏi cơn mê mụ, và trước khi về, tôi đã nghe anh và đám bạn nói chuyện. Họ chọc anh vì không chốt được cuộc hẹn hò mà anh đã tuyên bố là ăn chắc.

Nhưng tôi cũng có lời khen anh đấy, Zach. Anh đã có thể về chỗ và nói với đám bạn là, “Con Hannah dị vãi. Coi nó kìa. Ngồi ở đó mà mơ màng.”

Thay vào đó, anh lấy thân mình ra đỡ mấy lời chòng ghẹo đó.

Nhưng chắc tại máu anh lâu sôi nhỉ, càng nghĩ tới sự thờ ơ của tôi thì anh càng thêm tức - càng coi đó là tư thù. Và anh đã lựa cái cách trẻ con nhất để chơi lại tôi.

Anh đi thó hết những tờ giấy động viên trong túi của tôi.

Thật thảm hại.

Vậy làm sao tôi biết được? Đơn giản thôi, thiệt luôn. Mọi người ai cũng nhận được những tờ giấy động viên hết, trừ tôi. Tất cả mọi người luôn! Thậm chí cho cả những việc thật sự vô cùng nhỏ nhặt. Mỗi lần có ai chỉ mới cắt tóc thôi thì họ cũng nhận được cả đống những mẫu giấy động

viên. Và có nhiều người trong tiết đó tôi xem như bạn bè, chắc chắn họ sẽ bỏ gì đó vào túi của tôi sau khi tôi cắt gần trụi mái tóc trên đầu mình.

Khi Hannah đi ngang qua tôi ở hành lang lần đầu tiên với mái tóc được cắt ngắn sát rạt, tôi không thể không há hốc mồm. Và cậu ấy nhìn đi chỗ khác. Theo thói quen, cậu ấy vén những lọn tóc trước mặt ra sau hai bên tai. Nhưng chúng quá ngắn và cứ rớt lại về phía trước.

Nói mới nhớ, mình đã cắt tóc ngay chính cái ngày mình và Marcus Cooley hẹn gặp nhau ở quán Rosie.

Chà! Là thật đấy. Tất cả những dấu hiệu cảnh báo người ta dặn tụi mình để ý đều đúng hết. Mình đã đi thẳng từ quán Rosie đến chỗ cắt tóc. Mình cần một sự thay đổi, y như họ nói, nên mình đã thay đổi bề ngoài. Thứ duy nhất mình còn có thể kiểm soát được.

Thật tuyệt vời.

Cậu ấy ngừng. Im lặng. Chỉ còn tiếng nhiễu, rất nhỏ, trong chiếc tai nghe.

Mình chắc là nhà trường đã mời các nhà tâm lý học chất theo người đây những tờ thông tin, chỉ cho mấy cậu biết nên chú ý gì ở những học sinh có thể đang nghĩ đến việc...

Lại ngưng lần nữa.

Không. Như mình nói khi nãy, mình không nói từ đó ra được.

Tự tử. Một từ kinh tởm làm sao.

Ngày hôm sau, khi thấy túi của mình trống không, mình đã biết là có chuyện gì đó. Ít nhất thì, mình đã nghĩ là có chuyện gì đó. Những tháng đầu tiên của môn học này mình nhận được có lẽ bốn hay năm mảnh giấy. Nhưng đột nhiên, sau kiểu tóc báo hiệu của mình thì... không có gì.

Nên sau khi cắt tóc, mình đã chờ một tuần.

Rồi hai tuần.

Rồi ba tuần.

Không có gì.

Tôi đẩy ly của mình qua bên kia quầy và nhìn người đàn ông đứng sau quầy tính tiền. “Anh dọn cái ly này được không?”

Đã đến lúc tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Nên mình đã tự viết cho mình một mẫu giấy.

Ông ta trừng mắt nhìn ngược lại tôi trong khi đang đếm tiền thôi. Cô gái đứng ở cùng phía với tôi ở quầy tính tiền cũng nhìn tôi. Cô ấy chạm vào hai bên lỗ tai của cô ấy. Cái tai nghe. Tôi đang nói quá lớn tiếng.

“Xin lỗi,” tôi khẽ nói. Hoặc có lẽ hai chữ đó còn chẳng phát ra thành tiếng nữa.

“Hannah à,” tờ giấy viết. “Mình thích kiểu tóc mới của cậu đấy. Xin lỗi vì đã không nói cậu nghe sớm hơn.” Và để cho chắc, mình còn vẽ thêm vào một gương mặt cười màu tím.

Để tránh nỗi xấu hổ kinh khủng khi bị bắt quả tang tự gửi giấy cho chính bản thân, mình cũng viết một tờ giấy khác bỏ vào cái túi kẻ bên mình. Và sau tiết học, mình bước đến giá sách treo những cái túi giấy và làm bộ bỏ một tờ giấy vào cái túi giấy kia. Rồi mình đưa tay dò dẫm bên trong túi giấy của mình, giả vờ như đang xem coi có tờ giấy nào trong đó không. Và mình nói “giả vờ” là vì mình đã biết trong đó trống không rồi.

Và ngày hôm sau? Trong túi giấy của mình không có gì. Tờ giấy đó của mình đã biến mất.

Có lẽ chuyện đó đôi với anh không phải chuyện gì to tát, Zach. Nhưng

giờ thì, tôi mong là anh hiểu. Thế giới của tôi lúc đó đang sụp đổ. Tôi cần những tờ giấy đó. Tôi cần bất kỳ tia hy vọng nào mà những tờ giấy đó có thể mang lại cho tôi.

Và anh? Anh đã lấy đi tia hy vọng đó. Anh đã quyết định tôi không đáng nhận chúng.

Càng nghe những cuộn băng này, tôi càng cảm thấy tôi biết cậu ấy. Không phải Hannah của mấy năm trước, mà là Hannah của mấy tháng trước. Đó mới là Hannah tôi bắt đầu biết.

Hannah ở những ngày cuối.

Lần cuối cùng tôi thấy mình ở gần đến mức này với một người, một người đang chết dần, là cái đêm có buổi tiệc đó. Cái buổi tối tôi nhìn thấy hai chiếc xe đụng nhau ở một ngã tư tối tăm.

Khi đó, cũng như bây giờ, tôi đã không biết rằng họ đang hấp hối.

Khi đó, cũng như bây giờ, có khá nhiều người xung quanh. Nhưng họ làm gì được cơ chứ? Những người đứng xung quanh chiếc xe, cố gắng xoa dịu tài xế, chờ xe cấp cứu đến, họ có thể làm được gì sao?

Hay những người đã đi ngang qua Hannah ở hành lang, hay những người ngồi cạnh cậu ấy trong lớp, họ đã có thể làm được gì?

Có lẽ ngay từ khi đó, cũng như bây giờ, đã quá trễ rồi.

Vậy Zach, anh đã lấy bao nhiêu tờ giấy rồi? Có bao nhiêu tờ giấy tôi sẽ chẳng bao giờ được đọc vậy? Rồi anh có đọc chúng không? Tôi mong là có. Ít ra cũng có ai đó nên biết những gì người khác nghĩ về tôi.

Tôi liếc ra phía sau vai mình. Tony vẫn còn ngồi đó, đang nhai một miếng khoai tây chiên và xịt thêm tương cà vào bánh hamburger.

Mình phải thừa nhận, mình không mở lòng nhiều những lúc thảo luận

lớp. Nhưng khi mình lên tiếng, liệu có ai cảm ơn mình bằng việc bỏ một tờ vào túi giấy của mình không? Biết được điều đó sẽ làm mình cảm thấy dễ chịu lắm. Nói thật thì, điều đó có lẽ sẽ còn động viên mình mở lòng nhiều hơn nữa.

Chuyện này không công bằng. Nếu Zach biết Hannah đang gặp những khó khăn gì, tôi chắc anh ta sẽ không đòi nào lấy đi mấy tờ giấy động viên của Hannah.

Cái ngày tờ giấy chính tay mình ghi biến mất, mình đứng bên ngoài cửa lớp học và bắt chuyện với một người mình chưa bao giờ nói chuyện trước đây. Cứ độ vài giây mình lại nhìn qua vai cậu ấy, nhìn những bạn khác kiểm tra túi giấy của họ.

Điều đó đúng là vui lắm đấy, Zach à.

Và lúc đó tôi bắt quả tang anh. Bằng một ngón tay, anh chạm vào mép cái túi giấy của tôi và hé nó ra vừa đủ để ngó vào trong.

Không có gì.

Nên anh đã tiến thẳng ra cửa mà không buồn xem túi của chính anh có gì, một việc mà tôi thấy rất thú vị.

Người đàn ông đứng đằng sau quầy dọn ly của tôi và lau quầy bằng miếng giẻ bẩn chỉ chút vết sô cô la.

Dĩ nhiên, điều đó chẳng chứng minh được gì cả. Có lẽ anh chỉ thích xem ai có giấy và ai thì không... nhưng với sự quan tâm đặc biệt dành cho tôi.

Nên ngày hôm sau, tôi đã đi đến phòng cô Bradley trong giờ ăn trưa. Tôi tháo cái túi giấy của mình xuống khỏi giá và lại dán nó lên bằng một miếng băng keo nhỏ xíu. Bên trong, tôi đặt một tờ giấy được gấp lại làm hai.

Và lần nữa, khi hết tiết, tôi chờ bên ngoài và canh chừng. Nhưng lần này tôi chẳng nói chuyện với ai cả. Tôi chỉ đứng canh mà thôi.

Sự sắp đặt hoàn hảo.

Anh chạm vào mép cái túi giấy của tôi, nhìn thấy tờ giấy, và thò tay vào. Cái túi rơi xuống sàn và mặt anh đổ lạng lên. Nhưng anh cũng cúi xuống lượm nó lên lại. Và phản ứng của tôi? Không thể tin được. Ý tôi là, tôi đã chứng kiến. Thậm chí, tôi còn đoán trước như vậy. Nhưng tôi vẫn không thể tin được.

Tuy kế hoạch ban đầu thúc giục tôi đối mặt với anh ngay lúc đó, ngay tại chỗ, nhưng tôi đã nép sang bên - tránh khỏi cửa ra vào.

Trong lúc vội, anh đi ra và rẽ... Và mặt đối mặt. Anh và tôi. Hai mắt tôi nhói lên khi trừng trừng nhìn anh. Rồi tôi đưa mắt đi chỗ khác và cúi đầu xuống. Còn anh tiếp tục đi.

Cậu ấy không muốn anh ta giải thích. Không có lời giải thích nào cả. Chính mắt cậu ấy trông thấy.

Khi anh đi hết nửa hành lang, chân vẫn bước thoăn thoắt, tôi đã thấy anh cúi xuống như đang đọc cái gì đó. Tờ giấy của tôi? Đúng vậy.

Anh đã quay đầu lại, chỉ một thoáng chốc, để xem tôi có nhìn không. Và lúc đó, tôi đã sợ. Liệu anh có đến đối mặt với tôi và xin lỗi tôi? Hay hét vào mặt tôi?

Câu trả lời là? Cả hai đều sai. Anh chỉ quay mặt bước tiếp, càng lúc càng gần đến cánh cửa dẫn ra bên ngoài, càng gần đến lối thoát của anh.

Và trong lúc tôi đứng đó ở hành lang - một mình - cố gắng hiểu xem chuyện gì vừa xảy ra và tại sao lại như vậy, tôi đã nhận ra được sự thật là: Tôi không đáng nhận được một lời giải thích - ngay cả một phản ứng

cũng không. Trong mắt anh thì không, Zach.

Cậu ấy dừng.

Nói cho mấy cậu còn lại biết, tờ giấy đó mình đã để đích danh người nhận là Zach. Có lẽ bây giờ anh ta sẽ xem nó như lời nói đầu cho những cuộn băng này. Bởi vì trong đó, mình đã thú nhận với anh ta là cuộc đời mình đang ở cái ngưỡng mà mình thực sự phải sống nhờ bất kỳ lời động viên từ bất kỳ ai nhắn nhủ tới mình. Những lời động viên... mà anh ta đã lấy cắp.

Tôi cắn đầu ngón tay cái, kiềng chế bản thân không quay đầu lại nhìn Tony. Cậu có thắc mắc tôi đang nghe cái gì không? Cậu có quan tâm không?

Nhưng mình không thể chịu đựng được nữa. Mấy cậu thấy đấy, Zach không phải đứa duy nhất lâu sôi máu.

Mình đã hét lên sau lưng anh ta, “Tại sao hả?”

Ở hành lang, vẫn còn vài người đang đi đến lớp kế tiếp. Tất cả họ đều nhảy dựng lên. Nhưng chỉ có một trong số họ dừng lại. Và anh ta đứng đó, đối mặt với mình, vò tờ giấy của mình nhét vào túi sau.

Mình đã hét đi hét lại câu đó. Những giọt nước mắt, cuối cùng cũng chảy ra, lăn xuống mặt mình. “Tại sao hả? Tại sao hả, Zach?”

Tôi từng nghe chuyện đó. Tự nhiên Hannah lên cơn mà không có lý do rõ ràng, tự làm xấu hổ bản thân mình trước mặt rất nhiều người.

Nhưng họ sai rồi. Chuyện có lý do hết.

Nên bây giờ, chúng ta cùng tâm sự nhé. Trên tinh thần mở lòng - phơi bày hết mọi chuyện - để mình nói cho các cậu nghe chuyện này: Bố mẹ mình yêu thương mình. Mình biết họ yêu thương mình. Nhưng dạo gần

đây cũng có nhiều chuyện khó khăn. Chuyện xảy ra cũng chừng một năm. Kể từ khi cái-mấy-bạn-ai-cũng-biết được khai trương ở thị trấn.

Tôi nhớ vụ đó. Bố mẹ Hannah đêm nào cũng có mặt trên thời sự, cảnh báo rằng nếu một trung tâm mua sắm lớn được xây lên, nó sẽ khiến những cửa hàng ở trung tâm không còn làm ăn được nữa. Họ nói sẽ chẳng còn ai muốn mua sắm ở đó nữa.

Khi chuyện đó xảy ra, bố mẹ mình đã trở nên xa cách. Bỗng nhiên có rất nhiều chuyện để hai người phải nghĩ đến. Áp lực mưu sinh rất lớn. Ý mình là, bố mẹ cũng có nói chuyện với mình, nhưng không như trước.

Khi mình cắt tóc, mẹ còn không mảy may để ý nữa.

Và với những gì mình biết lúc đó - cảm ơn anh, Zach - ở trường cũng chẳng có ai để ý hết.

Mình có mà.

Ở cuối lớp chúng mình, cô Bradley cũng có treo một cái túi giấy. Nó được treo cùng với túi giấy của cả lớp trên cái giá sách xoay được ấy. Chúng mình có thể thả những tờ giấy vào đó - và cô Bradley cũng động viên việc đó - để góp ý cho cô về việc giảng dạy. Phê bình hay gì cũng được. Cô cũng muốn tui mình đề nghị những chủ đề thảo luận trong những tiết học sắp tới.

Nên mình đã làm vậy. Mình đã viết gửi cô Bradley một tờ giấy ghi: “Tự tử. Đó là việc gần đây em đang nghĩ đến. Cũng không phải quá nghiêm túc gì, nhưng gần đây em đang nghĩ đến chuyện đó.”

Chính tờ giấy đó đây. Từng chữ một. Và mình nhớ rõ từng chữ một bởi vì mình đã viết đi viết lại nó cả chục lần trước khi thả vào chiếc túi giấy đó. Mình cứ viết, rồi viết, rồi lại viết, vò nát nó, vứt đi.

Nhưng tại sao ngay từ đầu mình lại đi viết tờ giấy đó? Mình đã tự hỏi bản thân mỗi lần ghi lại những từ ngữ đó lên một tờ giấy mới. Tại sao mình lại đang ghi tờ giấy này? Nói vậy là xạo. Mình đâu có đang nghĩ về nó. Cũng không hẳn. Không tới mức chi tiết. Cứ mỗi khi suy nghĩ đó ập đến thì mình lại cố xua nó đi.

Nhưng mình đã xua tan cái suy nghĩ đó đi nhiều lần rồi.

Và nó là một chủ đề chúng mình chưa bao giờ thảo luận trong lớp. Nhưng mình chắc có những người khác ngoài mình từng nghĩ về chuyện đó rồi, đúng không? Vậy tại sao không thảo luận nhóm về chuyện đó.

Hay là trong thâm tâm, có lẽ còn điều gì đó nữa. Có lẽ mình đã muốn ai đó tìm ra người đã viết tờ giấy và bí mật đến cứu mình.

Có lẽ thế. Mình không biết nữa. Nhưng mình đã cẩn thận không bao giờ để lộ bản thân.

Đổi kiểu tóc. Đá ánh mắt đi chỗ khác trên hành lang. Cậu đã cẩn thận đấy, nhưng vẫn có những dấu hiệu nhận biết. Những dấu hiệu nhỏ thôi. Nhưng có đấy.

Và rồi, tự nhiên, cậu đã vực dậy được.

Ngoại trừ việc tôi đã để anh biết đấy, Zach. Anh biết tôi đã viết tờ giấy kia trong túi của cô Bradley. Anh phải biết. Cô Bradley lấy tờ giấy ra và đọc vào cái ngày sau hôm tôi bắt quả tang anh. Cái ngày sau khi tôi đã khóc lóc ngoài hành lang.

Vài ngày trước khi cậu ấy nốc đồng thuốc, Hannah đã lại cư xử như xưa. Cậu ấy chào mọi người ngoài hành lang. Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt chúng tôi. Trông rất dữ dội bởi vì cũng phải mấy tháng rồi mọi người mới thấy cậu ấy cư xử như vậy. Như một Hannah thật sự.

Nhưng anh đã không làm gì cả, Zach. Ngay cả sau khi cô Bradley khơi chuyện đó lên, anh vẫn không chìa tay ra với tôi.

Trông rất dữ dội, bởi vì đúng là vậy.

Vậy mình muốn gì từ mọi người trong lớp? Chủ yếu là, mình muốn nghe mọi người nói gì. Những suy nghĩ của mọi người. Những cảm xúc của họ.

Và ôi, họ nói quá trời luôn.

Có một người đã nói khó mà giúp được anh ấy nếu không biết lý do tại sao anh ấy muốn tự kết liễu đời mình.

Và ừ, mình đã kiềm chế để không lên tiếng, “Hay cô ấy. Cũng có thể là một cô gái chứ.”

Rồi mọi người bắt đầu nói vào.

“Nếu bạn đó buồn vì không có ai chơi, tụi em có thể rủ bạn đó ăn trưa chung.”

“Còn nếu là chuyện điểm số, tụi em có thể phụ đạo cho.”

“Nếu đó là chuyện nhà, có lẽ tụi mình... sao ta... đưa bạn ấy đến chỗ tư vấn hoặc sao đó.”

Nhưng mấy câu họ nói - câu nào cũng vậy! - đều mang hơi hướm khó chịu.

Và rồi có một cô gái, kệ tên cô ta đi, đã nói điều mà mọi người vẫn đang nghĩ. “Hình như đĩa viết tờ giấy này chỉ muốn được để ý thôi. Nếu bạn đó suy nghĩ thật vậy, bạn đó đã xưng tên ra rồi.”

Chúa ơi. Không có cách nào cho Hannah mở lòng trong cái lớp đó cả.

Tôi không thể tin được.

Trước đây, cô Bradley đã có nhiều mẫu giấy được bỏ vào túi giấy của

cô đề nghị những chủ đề thảo luận nhóm về việc phá thai, bạo hành gia đình, bắt cá hai tay - với bạn trai, bạn gái - hay là gian lận bài kiểm tra rồi. Không ai muốn biết ai đã viết về những chủ đề đó hết. Nhưng chả biết tại sao, không ai muốn thảo luận về chuyện tự sát mà không có tên họ rõ ràng.

Chừng mười phút sau, cô Bradley nêu ra những số liệu - số liệu tại địa phương - làm cả lớp ngạc nhiên. Bởi vì chúng mình vẫn còn là trẻ vị thành niên, cô nói, nên nếu là những vụ tự tử không xảy ra ở nơi công cộng có nhân chứng, thì người ta sẽ không phát lên tin tức. Và không bố mẹ nào muốn người khác biết con của họ, những đứa con máu mủ họ đã nuôi nấng, tự tước đi mạng sống của chính bản thân chúng. Nên mọi người thường được cho biết đó là một vụ tai nạn. Và mặt trái của việc đó là không ai biết những con người xung quanh họ đang gặp phải chuyện gì.

Dù có nói vậy, cả lớp vẫn không thảo luận sâu về vấn đề này.

Mấy người đó tò mò, hay họ thật sự nghĩ cách giúp đỡ hiệu quả nhất đòi hỏi phải biết được cụ thể người đó là ai? Mình không chắc nữa. Chắc cả hai mỗi thứ một chút.

Trong tiết đầu tiên, tiết của thầy Porter, tôi ngắm nhìn cậu ấy rất nhiều. Nếu chủ đề tự tử được nêu lên, có lẽ bốn mắt chúng tôi đã gặp nhau và tôi có lẽ đã nhìn ra được.

Và thật tình, mình cũng không biết cả lớp có thể nói gì mới lung lay được mình nữa. Bởi có thể mình lúc đó đang ích kỷ. Có thể mình chỉ đang tìm kiếm sự chú ý của người khác. Có thể mình chỉ muốn nghe người khác nói về mình và vấn đề của mình.

Dựa trên những gì cậu ấy đã kể tôi nghe ở buổi tiệc đó, cậu ấy có lẽ đã muốn tôi thấy đi đâu đó. Cậu ấy có lẽ đã nhìn thẳng vào mắt tôi, mong tôi

thấy được đi đâu đó.

Hay có thể mình muốn ai đó chỉ tay về phía mình và nói, “Hannah. Cậu đang tính chuyện tự tử hả? Đừng mà, Hannah. Năn nỉ cậu đấy?”

Nhưng trong thâm tâm, sự thật là người duy nhất nói điều đó chỉ có mình mà thôi. Sâu tận đáy lòng, đó là lời của mình.

Vào cuối giờ, cô Bradley phát ra những tờ rơi có ghi Những dấu hiệu cảnh báo của một người có ý định tự tử. Mấy cậu đoán thử xem năm dấu hiệu đầu tiên là gì?

“Thay đổi đột ngột vẻ bề ngoài.”

Mình kéo mái tóc mới cắt ngắn của mình.

Hà. Ai biết được mình lại dễ đoán vậy?

Tôi cọ cảm lên vai, thoáng thấy Tony, vẫn ngồi ở bàn của cậu. Cậu đã ăn xong cái bánh hamburger, và cả phần lớn đống khoai tây chiên nữa. Cậu ngồi đó, hoàn toàn không biết tôi đang trải qua chuyện gì.

Tôi mở nắp chiếc Walkman, lấy cuộn băng số bốn ra, và lật mặt băng lại.

CUỐN BẢNG SỐ 4: MẶT B

Mấy cậu có muốn nghe được suy nghĩ của người khác không?

Dĩ nhiên là có. Ai được hỏi đều trả lời là có cả, cho đến khi họ nghĩ đang hoang về chuyện đó.

Ví dụ, sẽ như thế nào nếu người khác nghe thấy những suy nghĩ của bạn? Sẽ ra sao nếu họ nghe được những suy nghĩ của bạn... ngay lúc này?

Họ sẽ nghe thấy sự bối rối. Nổi uất ức. Cả một chút phần nộ trong đó. Họ sẽ nghe được những lời nói của một cô gái đã chết đang chạy trong đầu tôi. Một cô gái, vì một lý do nào đó, oán trách tôi vì đã khiến cậu ấy tự tử.

Đôi lúc chúng ta có những suy nghĩ mà thậm chí chúng ta cũng không hiểu. Những suy nghĩ thậm chí không đúng sự thật - không phải những gì chúng ta thật sự cảm thấy - nhưng chúng vẫn lướt qua trong đầu chúng ta bởi vì nghĩ về chúng thật thú vị.

Tôi chỉnh cái hộp khăn giấy trước mặt mình cho đến khi bàn Tony được phản chiếu lên lớp kim loại màu bạc đã được đánh bóng đó. Cậu ngả người ra sau lấy khăn giấy lau tay.

Nếu có thể nghe thấy suy nghĩ của người khác, bạn hẳn sẽ thấy những điều đúng sự thật cũng như những điều hoàn toàn ngẫu nhiên. Và hẳn bạn sẽ không phân biệt được cái nào là cái nào. Những suy nghĩ đó sẽ làm bạn phát điên. Cái gì đúng? Cái gì sai? Cả triệu ý nghĩ, nhưng chúng có nghĩa

là gì?

Tôi không biết Tony đang nghĩ gì. Và cậu cũng không biết tôi đang nghĩ gì. Cậu không biết cái giọng nói trong đầu tôi, giọng nói phát ra từ chiếc Walkman của cậu, thuộc về Hannah Baker.

Đó là điểm mình thích về thơ. Càng trừu tượng, càng hay. Khi mà bạn không chắc nhà thơ đang nói về cái gì. Bạn có thể đoán ra được, nhưng bạn không thể chắc chắn. Không phải một trăm phần trăm. Mỗi từ, được chọn một cách cẩn thận, có thể có cả triệu ý nghĩa khác nhau. Nó có phải thứ thay thế - một biểu tượng - cho một ý tưởng khác không? Nó có nằm trong một phép ẩn dụ lớn hơn, sâu hơn không?

Đây là người thứ tám rồi, Hannah. Nếu cuộn băng này nói về thơ, vậy nó không nói về mình. Và chỉ còn năm người nữa thôi.

Mình ghét thơ cho đến khi có người chỉ mình cách cảm được giá trị của nó. Anh ta bảo mình nên xem thơ như trò chơi giải đố. Trách nhiệm của người đọc là giải những mật mã, hay những câu chữ, dựa vào mọi thứ họ biết về cuộc đời và cảm xúc.

Có phải tác giả sử dụng màu đỏ để biểu tượng hóa máu? Hay phần nộ? Dục vọng? Hay chiếc xe cút kít chở hàng đơn thuần màu đỏ bởi vì màu đỏ nghe hay hơn màu đen?

Tôi nhớ chuyện đó. Ở tiết Anh văn. Có một cuộc thảo luận lớn về ý nghĩa của màu đỏ. Kết thúc buổi thảo luận tôi cũng không biết chúng tôi đã quyết định đó là gì.

Người đã dạy mình cảm được giá trị của thơ ca cũng chính là người đã dạy cho mình biết giá trị trong việc viết ra chúng. Và thực tình, không có cách nào để khám phá cảm xúc của mấy cậu tuyệt hơn là dùng thơ cả.

Hoặc là băng cát sét.

Nếu đang tức giận, bạn không cần phải viết một bài thơ về chuyện giải quyết nguyên nhân của cơn bức tức. Nhưng bài thơ đó cần là một bài thơ giận dữ. Nên hãy làm đi... viết một bài thơ. Mình biết ít nhiều mấy cậu cũng có một chút bức tức gì đó đối với mình.

Và khi mấy cậu viết xong bài thơ đó, hãy phân tích nó ra như thể mấy cậu vừa mới tìm thấy nó trong một cuốn sách và hoàn toàn không biết gì về tác giả đã viết ra nó. Kết quả đạt được có thể rất bất ngờ... Và đáng sợ nữa. Nhưng sẽ luôn rẻ hơn là tìm gặp một nhà trị liệu tâm lý.

Mình đã thử một thời gian đấy. Làm thơ, không phải đi trị liệu tâm lý.

Có lẽ một nhà trị liệu tâm lý đã tốt hơn đấy, Hannah.

Mình mua một cuốn sổ gáy xoắn để lưu lại hết tất cả những bài thơ của mình vào một chỗ. Độ hai, ba ngày một tuần, sau khi tan học, mình sẽ lại đến quán cà phê Monet và viết một hay hai bài thơ.

Mấy bài thơ mình tập viết lúc đầu hơi buồn một chút. Không tinh tế hay sâu sắc lắm. Khá dễ hiểu. Nhưng dù sao, một số bài thơ đọc lên nghe cũng khá ổn. Ít ra là, mình nghĩ chúng cũng ổn.

Rồi, cũng không phải cố nhớ gì, nhưng mình đã thuộc được bài thơ đầu tiên trong cuốn sổ đó. Và dẫn cho mình có cố đến mấy, tới tận hôm nay mình dường như cũng không quên được nó. Nên bài thơ đó đây, để các cậu cảm nhận... hay giải trí.

*Nếu tình em là biển cả,
Thế gian sẽ chẳng còn đất liền.
Nếu tình em là sa mạc,
Anh sẽ chỉ thấy toàn cát thôi.*

*Nếu tình em là vì sao...
Đêm khuya sẽ ngập tràn ánh sáng.
Và nếu tình em mọc cánh,
Em sẽ bay đi khắp mọi miền.*

Cười đi. Cứ thoải mái. Nhưng mấy cậu biết thế nào mấy cậu cũng sẽ mua nó nếu thấy nó được in lên mấy cái thiệp.

Đột nhiên trong lòng ngực tôi chợt nhói lên.

Chỉ cần biết rồi mình sẽ đến quán Monet để làm thơ cũng đủ làm những ngày tháng đó của mình dễ thở hơn một chút. Với những chuyện mắc cười, chấn động hay thậm chí đau lòng có thể xảy đến, mình sẽ nghĩ: Rồi nó sẽ thành một bài thơ tuyệt vời đây.

Sau lưng, tôi thấy Tony đi ra ngoài qua cửa trước. Lạ thật.

Tại sao cậu không lại tạm biệt một tiếng?

Đôi với mình, có lẽ, những cuộn băng này là một dạng trị liệu bằng thơ.

Qua cửa sổ trước, tôi nhìn Tony bước vào xe.

Trong lúc mình kể những câu chuyện này cho các cậu nghe, mình cũng khám phá được một số điều nhất định. Những điều về bản thân mình, ừ, nhưng cũng về các cậu nữa. Về tất cả các cậu.

Cậu mở đèn pha lên.

Và càng về cuối, mình càng khám phá ra nhiều mối liên hệ. Những mối liên hệ sâu bên dưới. Một số mình đã kể cho các cậu rồi, bắt từ câu chuyện này sang câu chuyện khác. Trong khi một số khác, mình vẫn chưa kể ra.

Chiếc Mustang rung lên lúc Tony nổ máy. Rồi từ từ, chiếc xe của cậu lùì xa.

Có lẽ thậm chí mấy cậu cũng đã phát hiện ra một số mối liên hệ mà mình còn chưa biết. Có lẽ các cậu đi trước nhà thơ một bước rồi.

Không, Hannah. Mình g ần như chẳng đuổì kịp nữa là.

Và khi mình nói những lời cuối cùng ra... ừ thì, chắc hẳn không phải những lời cuối cùng của mình, mà là những lời cuối cùng của mình trong những cuộn băng này... Chúng sẽ trở thành một khối cảm xúc bằng từ ngữ đơn nén, liên kết chặt chẽ với nhau.

Nói cách khác, là một bài thơ.

Nhìn xe Tony qua cửa sổ giống như đang xem bộ phim, chiếc Mustang từ từ lùì ra khỏi màn ảnh. Nhưng ánh đèn pha thì lại không dụ d ần đi, nếu cậu tiếp tục lùì xe và quay đ ầu xe đi thì nó phải từ từ dụ xuống chứ. Đ ằng này, ánh đèn cứ thế mất luôn.

Cứ như nó được tắt đi vậy.

Nhìn lại thì, mình đã dùng viết vào cuốn sổ lúc mình thôi không còn muốn tìm hiểu bản thân thêm nữa.

Cậu đang ở ngoài đó, ng ồi bên trong xe, chờ à? Tại sao?

Nếu mấy cậu nghe một bài hát làm các cậu muốn khóc và mấy cậu không muốn khóc nữa, mấy cậu sẽ không nghe bài hát đó nữa.

Nhưng mấy cậu không thể trốn tránh bản thân được. Mấy cậu không thể quyết định không đ ối mặt với bản thân nữa. Mấy cậu không thể quyết định tắt đi cái tiếng ồn đó trong đ ầu được.

Bởi đèn pha của xe Tony tắt, những khung cửa sổ của quán ăn giờ chỉ là một dãy các ô kính màu đen. Cứ độ một lúc, ở đằng cuối bãi đậu xe, một chiếc xe hơi lại chạy qua và sẽ có một vệt sáng chạy từ đầu này đến đầu kia trên kính cửa sổ.

Nhưng vẫn còn duy nhất một nguồn sáng đều đều, dù không gần lắm, hiện diện ở góc phải phía trên. Một thứ ánh sáng hồng và xanh mờ mờ. Chóp của bảng hiệu đèn neon ở rạp Crestmont đâm thẳng lên vượt khỏi những mái nhà của các hàng quán xung quanh.

Chúa ơi. Có mất gì con cũng muốn được sống lại mùa hè năm đó.

Khi chỉ có chúng tôi với nhau, nói chuyện với Hannah khá dễ dàng. Cười nói với cậu ấy thật dễ dàng. Nhưng khi có người xung quanh, tôi lại ngại. Tôi thu mình về. Tôi không biết phải cư xử như thế nào nữa.

Trong cái buồng bán vé nhỏ xíu như bể cá đó, liên kết duy nhất của tôi với những người làm chung trong sảnh là cái điện thoại màu đỏ. Không có nút để bấm, chỉ có ống nghe. Nhưng mỗi khi tôi nhắc máy lên và Hannah trả lời ở đầu dây bên kia, tôi lại cảm thấy hồi hộp. Như thể chúng tôi không phải đang gọi điện cách nhau tầm mười mét, mà là tôi đang ở nhà gọi điện cho cậu ấy.

“Tớ cần tiền thôi,” tôi thường nói.

“Nữa hả?” cậu ấy đáp. Nhưng giọng luôn ẩn chứa một nụ cười. Và mỗi lần như vậy, tôi lại cảm thấy mặt mình nóng bừng lên vì xấu hổ. Bởi vì sự thật là, tôi hỏi xin thêm tiền thôi khi làm cùng ca với cậu ấy nhiều hơn hẳn so với những ngày không có cậu ấy làm cùng.

Hai, ba phút sau sẽ có tiếng gõ cửa, rồi tôi sẽ vượt thẳng lại áo và để cậu ấy vào. Với thùng tiền nhỏ xíu trong tay, cậu ấy sẽ lách qua người tôi, chúng tôi sẽ ở sát nhau đến kinh khủng, rồi đổi vài tờ tiền của tôi. Và đôi

lúc, vào những đêm ít khách, cậu ấy sẽ ng ửi xuống ghế của tôi và bảo tôi đóng cửa lại.

Mỗi lần cậu ấy nói thế, tôi lại vật vã cố giữ trí tưởng tượng trong t ần kiểm soát. Bởi dù cho bên ngoài hoàn toàn có thể nhìn thấy chúng tôi qua cả ba mặt cửa sổ, như những gian trò chơi ở các lễ hội, và dù cậu ấy chỉ nói vậy vì chúng tôi không được để cửa mở, thì đi ều gì cũng có thể xảy ra trong cái chốn chật hẹp này.

Hoặc tôi đã mong là vậy.

Những khoảnh khắc đó, dù hiếm có và ngắn ngủi đến mức nào, ều làm cho tôi cảm thấy thật đặc biệt. Hannah Baker đã chọn dành ra những lúc rảnh rỗi đó với tôi. Và bởi vì chúng tôi đang trong giờ làm việc, sẽ không ai nghĩ gì về chuyện đó. Không ai có thể đoán già đoán non gì chuyện đó.

Nhưng tại sao? Tại sao, mỗi khi có ai thấy chúng tôi, tôi lại giả vờ chuyện đó không có nghĩa gì? Chúng tôi đang làm việc, đó là đi ều tôi muốn họ tin. Không phải đang ng ửi chơi với nhau. Chỉ đang làm việc thôi.

Tại sao?

Bởi vì Hannah có một cái tiếng. Một cái tiếng làm tôi sợ.

Sự thật đó lần ầu được phơi bày vài tu ần trước, ở một buổi tiệc, khi Hannah đứng ngay trước mặt tôi. Một khoảnh khắc tuyệt vời khi mọi thứ trông như đang dần đầu vào đây.

Nhìn xuống đôi mắt cậu ấy, tôi không thể tìm được lời xin lỗi. Xin lỗi vì đã chờ quá lâu như vậy mới nói cậu ấy nghe tôi cảm thấy thế nào.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn, tôi đã có thể thú nhận những đi ều đó. Thú nhận với cậu ấy. Với bản thân tôi. Nhưng tôi không bao giờ có thể thú

nhận những đi đầu đó lần nữa. Cho đến tận bây giờ.

Nhưng giờ thì, đã quá muộn rồi.

Và đó là tại sao, ngay lúc này đây, tôi cảm thấy một nỗi căm ghét tột cùng. Nỗi căm ghét đối với bản thân. Tôi đáng bị nêu tên trong đây lắm. Bởi vì nếu tôi không quá lo sợ tất cả những người khác, tôi đã có thể nói Hannah biết là có người quan tâm đến cậu ấy. Và Hannah đã có thể vẫn còn sống.

Tôi thu ánh mắt mình khỏi bảng hiệu đèn neon.

Đôi lúc trên đường về nhà mình sẽ ghé qua quán Monet làm một cốc sô cô la nóng. Mình sẽ làm bài tập. Hay có lúc mình đọc sách. Nhưng mình không viết thơ nữa.

Mình cần một khoảng nghỉ... khỏi chính bản thân mình.

Tôi trượt bàn tay mình từ dưới cằm ra sau cổ. Chân tóc tôi đầm đìa mồ hôi.

Nhưng mình yêu thơ. Mình nhớ chúng. Và một ngày nọ, sau nhiều tuần, mình đã quyết định tiếp tục viết. Mình quyết định dùng thơ để làm bản thân mình hạnh phúc.

Những bài thơ hạnh phúc. Những bài thơ tươi sáng và đầy ánh nắng hạnh phúc. Hạnh phúc, hạnh phúc, hạnh phúc. Như hình hai người phụ nữ trong tờ rơi ở quán Monet.

Họ có mở một lớp học miễn phí gọi là “Thơ”: Để yêu đời. Họ hứa là không những dạy bạn cách yêu thơ, mà còn qua thơ, dạy bạn cách yêu chính bản thân bạn hơn nữa.

Cho mình đăng ký nào!

D-7 trên bản đồ của mấy cậu. Phòng cộng đồng ở thư viện công cộng.

Giờ này đi tới đó thì tối quá rồi.

Lớp học thơ bắt đầu cùng lúc với tiếng chuông cuối cùng reng lên ở trường, nên mình đã phải chạy đến đó để cố không tới quá muộn. Nhưng ngay cả khi mình đến muộn, mọi người trông vẫn vui mừng vì mình có mặt - để đem đến “một góc nhìn thiếu nữ”, theo cách họ gọi.

Nhìn xung quanh, tôi thấy mình là người duy nhất còn ngồi lại trong quán Rosie. Quán còn ba mươi phút nữa mới đóng cửa. Và ngay cả khi tôi không ăn hay uống gì, người đàn ông đằng sau quầy vẫn chưa đuổi tôi. Nên tôi sẽ ngồi lại.

Hãy tưởng tượng mười hay mười hai cái ghế màu cam được xếp thành vòng tròn, với những người phụ nữ hạnh phúc trong tấm tờ rơi đó ngồi đối diện nhau. Vấn đề duy nhất là, ngay từ ngày đầu tiên, họ đã không hạnh phúc. Ai đó, cái người đã thiết kế ra tờ rơi đó, hẳn đã dùng vi tính mà lật lại vẻ cau có trên mặt họ.

Họ viết về cái chết. Về sự ác độc của đàn ông. Về sự hủy diệt của - mình trích nguyên văn - “viên bi màu lam, pha lục, cùng một vài đốm trắng.”

Nghiêm túc đấy, họ đã mô tả nó như vậy. Họ còn tiếp tục gọi Địa cầu là một người ngoài hành tinh hay xì hơi bị dính bầu cần phá thai.

Một lý do khác tôi ghét thơ văn. Ai lại gọi “viên bi” thay vì “quả cầu” hay “khối cầu” cơ chứ?

“Phơi trần bản thân bạn ra,” họ nói. “Để chúng ta thấy nơi sâu thẳm nhất và nơi tâm tôi nhất bên trong bạn.”

Nơi sâu thẳm và tăm tối nhất trong tôi? Mấy người là ai, bác sĩ phụ khoa của tôi hả?

Hannah à.

Đã rất nhiều lần mình muốn giơ tay lên và nói, “Ừm, vậy, khi nào chúng ta nói đến mấy thứ hạnh phúc ạ? Mấy thứ yêu đời ấy ạ? Thơ: Để yêu đời, mọi người nhớ chú? Tờ rơi ghi vậy mà. Em đi học vì vậy mà.”

Cuối cùng thì, mình chỉ đi được ba buổi hội nhóm thơ đó thôi. Nhưng mình cũng thu hoạch được gì đó. Chuyện tốt chăng?

Không.

Ừm... Mình cũng không biết nữa.

Mấy cậu thấy đấy, trong nhóm đó cũng có một người khác nữa. Một học sinh cấp ba với một góc nhìn được những thi sĩ lớn tuổi hơn ưa mến. Ai đấy nhỉ? Biên tập viên của tờ báo Đờ Thất Lạc trưng ta.

Ryan Shaver.

Mấy cậu biết mình đang nói đến ai mà. Và tôi biết chắc anh, ngài Biên tập viên, không chờ nổi đến khi tôi gọi tên anh đằng hoàng ra đâu.

Vậy thì đây, Ryan Shaver. Sự thật sẽ giải phóng các bạn.

Câu khẩu hiệu của tờ báo Đờ Thất Lạc.

Anh biết chắc cũng một lúc rồi ha, Ryan. Tôi tin là vậy. Ở lân nhắc đâu tiên về thơ, anh đã biết cuộn băng này là nói về anh rồi. Anh phải biết chứ. Dù tôi chắc anh hẳn phải nghĩ, đâu thể vì chuyện này mà mình có tên trong đồng băng. Chuyện đâu có gì to tát.

Bài thơ ở trường. Chúa ơi, nó là của Hannah.

Đừng quên, cái tôi đang thực hiện ở đây là một khối cảm xúc đôn nén, liên kết chặt chẽ với nhau.

Tôi nhắm nghiền mắt, lấy tay che lại.

Tôi nghiêng chặt răng, cơ hàm tôi rần rật, để ngăn mình không hét lên. Hay bật khóc. Tôi không muốn cậu ấy đọc nó ra. Tôi không muốn nghe bài thơ đó qua giọng của cậu ấy.

Các cậu có muốn nghe bài thơ cuối cùng mình viết trước khi bỏ làm thơ không? Trước khi bỏ hẳn thơ ấy.

Không hả?

Được thôi. Nhưng mấy cậu đã đọc nó rồi chứ đâu. Trong trường mình bài thơ đó nổi tiếng lắm đấy.

Tôi để cho hai mí mắt và hàm mình thả lỏng.

Bài thơ đó. Chúng tôi đã thảo luận nó trong giờ Anh văn. Chúng tôi đã đọc nó to thành tiếng nhiều lần.

Và Hannah đã ở ngay đó.

Một trong số các cậu có lẽ đã nhớ lại rồi đấy. Không đến mức từng từ một, nhưng các cậu biết mình đang nói về cái gì rồi. Tờ báo Đờ Thất Lạc. Tuyển tập nửa năm một số của Ryan về những đồ vật được tìm thấy quanh trường.

Như là một lá thư tình được nhét dưới bàn, chẳng bao giờ được chính tình yêu mà nó được gửi cho phát hiện ra. Nếu Ryan tìm thấy, anh ta sẽ cạo đi mấy cái tên tiết lộ thân phận các nhân vật và scan lại lá thư để đăng vào số báo kế tiếp.

Những tấm hình rơi ra khỏi tập đựng hồ sơ... anh ta cũng đi scan lại.

Những trang trong sách lịch sử bị đưa nào đó rồi hơi vẽ bậy lên... anh ta cũng đi scan lại.

Một số người có lẽ thắc mắc làm thế nào Ryan tìm thấy nhiều thứ thú

vị như vậy để đem đi scan. Anh ta có thật sự vô tình tìm thấy chúng không? Hay là anh ta đi chôm? Mình đã hỏi anh ta chính câu hỏi đó sau những buổi họp mặt bàn về thơ của hai đứa. Và anh ta thề là mọi thứ anh ta từng in ra đều là tìm thấy hoàn toàn ngẫu nhiên.

Đôi lúc, anh ta thừa nhận, có người đã bỏ những thứ họ nhặt được vào tủ chứa đồ của anh ta. Những thứ đó thì, anh ta nói, anh ta không chắc chắn một trăm phần trăm được. Đó là lý do tại sao anh ta cạo hết tên và số điện thoại đi. Và cả những tấm ảnh, theo quy tắc, sẽ không được quá đìu hàng khổ chủ.

Anh ta cứ gom khoảng năm đến sáu trang những thứ hay ho rồi in thành năm mươi bản. Rồi anh ta bấm ghim đóng chúng lại với nhau và thả chúng ở những nơi ngẫu nhiên trong trường. Nhà vệ sinh. Phòng thay đồ. Trên đường chạy điền kinh ngoài sân.

“Không bao giờ thả báo cùng một nơi,” anh ta kể mình nghe. Anh ta nghĩ sẽ hay hơn nếu để mọi người vô tình thấy cuốn tạp chí anh ta đã gom từ nhiều thứ anh ta vô tình mà có.

Nhưng đoán xem? Bài thơ của mình? Anh ta đã chôm nó đấy.

Tôi rút một tờ khăn giấy khỏi hộp và chùi gỉ khô đóng lại ở hai mắt.

Mỗi tuần, sau giờ họp mặt nhóm thơ, Ryan và mình sẽ lại ngồi trên những bậc thềm thư viện và trò chuyện. Tuần đầu tiên đó, chúng mình đơn thuần là cười đùa về những bài thơ người khác đã viết và đọc lên. Hai đứa cười giỡn về việc những bài thơ đó bị lụy đến cỡ nào.

“Mấy buổi họp mặt này đúng ra phải làm tội mình vui chứ?” anh ta hỏi. Dường như, anh ta cũng đăng ký vào lớp với cùng lý do giống như mình.

Tôi nhìn lên. Người đàn ông sau quầy kéo dây cái túi rác nặng trĩch.

Đã đến giờ đóng cửa rồi.

“Cho em xin một ly nước được không?” tôi hỏi.

Sau tuần thứ hai của lớp thơ, chúng mình ngồi trên bậc thềm thư viện và đọc một vài bài thơ của hai đứa cho nhau nghe. Những bài thơ hai đứa đã viết vào những thời điểm khác nhau trong cuộc đời.

Ông ta nhìn vào hai mắt tôi, nhìn vào chỗ da bị chà xát bởi tờ khăn giấy.

Nhưng chỉ những bài thơ vui tươi thôi. Những bài thơ yêu đời. Những bài thơ chúng mình sẽ chẳng bao giờ đọc cho những thi sĩ buồn khổ của nhóm thơ yêu sự sâu thẳm đó nghe.

Và, trong khi những thi sĩ khác không bao giờ làm, chúng mình tự phân tích thơ của bản thân. Từng dòng một.

Tuần thứ ba, hai đứa mình đã đánh liều trao đổi nhau cả cuốn sổ làm thơ.

Ông ta đẩy một ly nước đá đến trước mặt tôi. Ngoài ly nước và hộp đựng khăn giấy ra, toàn bộ quầy đã trống trơn.

Ôi chao! Phải gan lắm mới làm vậy đấy. Đối với tôi thì chắc chắn là vậy rồi. Tôi chắc anh cũng vậy, Ryan à. Và hai tiếng sau đó, trong lúc mặt trời lặn, hai đứa cùng ngồi trên mây bậc thềm bê tông đó, lật từng trang sổ.

Chữ viết tay của anh ta xấu tệ, nên làm mình tốn thời gian hơn chút để đọc qua được những bài thơ của anh ta. Nhưng chúng thật tuyệt vời. Sâu sắc hơn hẳn so với những bài thơ của mình.

Mấy bài của anh ta nghe giống thơ thật hơn. Thơ chuyên nghiệp ấy. Và sẽ có ngày, mình chắc luôn, đám nhóc sẽ bị ép phải phân tích những bài

thơ của anh ta trong sách giáo khoa.

Tôi chạm vào cái ly lạnh cứng, vòng những ngón tay mình quanh nó.

Tất nhiên, mình hoàn toàn không biết những bài thơ của anh ta có ý nghĩa gì. Chính xác là gì thì không. Nhưng mình cảm nhận được những cảm xúc đó một cách chính xác. Chúng hoàn toàn tuyệt mỹ. Và mình gần như cảm thấy xấu hổ với những gì anh ta đang nghĩ tới trong khi đọc qua cuốn sổ của mình. Bởi vì đọc cuốn sổ của anh ta, mình nhận ra mình đã dành rất ít thời gian cho những bài thơ của mình. Mình nên dành thời gian để chọn những từ ngữ hay hơn. Những từ ngữ có cảm xúc hơn.

Nhưng một trong những bài thơ của mình đã làm anh ta để ý. Và anh ta muốn hiểu thêm về nó... như khi mình viết nó ra.

Nhưng mình đã không kể anh ta nghe.

Tôi không uống nước. Tôi ngắm một giọt nước trượt xuống cái ly và chạm vào ngón tay của tôi.

Mình đã viết ra bài thơ đó vào hôm một nhóm học sinh cảm thấy bức tức vì có đĩa dấm nhờ giúp đỡ với vấn đề tự tử. Có nhớ vì sao họ bức không? Bởi vì cái đĩa đã viết tờ giấy đó không ký tên.

Đúng là thiếu tế nhị.

Tờ giấy được gửi ẩn danh. Giống như bài thơ đã xuất hiện trong tờ báo Đồi Thất Lạc.

Nên Ryan muốn biết tại sao mình viết ra bài thơ đó.

Với bài thơ đó, mình bảo anh ta, nó phải tự nói cho chính bản thân nó. Nhưng mình hứng thú muốn biết anh ta nghĩ nó hàm ý gì.

Ngoài mặt, anh ta nói, bài thơ nói về sự chấp nhận - sự chấp nhận từ người mẹ của mình. Nhưng hơn cả thế, mình muốn có được sự công nhận

của mẹ. Và mình muốn một số người nhất định - trong trường hợp này là một chàng trai - đừng ngó lơ mình nữa.

Một chàng trai?

Ở dưới đế ly, nước đã quây thành một vòng khê núu cái ly lại, để rồi cuối cùng cũng thả nó ra. Tôi hóp một ngụm nước và nuốt vào miệng một viên đá nhỏ.

Mình hỏi anh ta liệu anh ta có nghĩ nó có ý nghĩa sâu xa nào hơn không.

Tôi giữ viên đá trên lưỡi mình. Nó lạnh cóng, nhưng tôi muốn nó tan ra tại đó.

Lúc đó mình nửa đùa thôi. Mình nghĩ anh ta sẽ hiểu được cả bài thơ của mình một cách chính xác. Nhưng mình muốn biết nếu có thầy cô nào giao bài thơ cho học sinh phân tích thì có thể muốn học sinh của mình tìm ra điều gì trong đó. Bởi vì thầy cô lúc nào chẳng phân tích quá tay.

Nhưng anh đã tìm ra được, Ryan. Anh đã tìm ra được ẩn ý của tôi. Anh đã tìm ra thứ mà ngay cả tôi cũng không tìm thấy được trong chính bài thơ của mình.

Bài thơ không phải nói về mẹ của tôi, anh nói. Hay là một chàng trai. Mà đó là về tôi. Tôi đã viết lá thư gửi đến bản thân tôi... được ẩn dưới một bài thơ.

Tôi đã lúng túng khi anh nói vậy. Tôi đã cảnh giác - thậm chí tức giận. Nhưng anh đã đúng. Và tôi cảm thấy sợ và buồn, bởi chính những từ ngữ của mình.

Anh bảo tôi đã viết bài thơ đó ra bởi vì tôi sợ phải đối mặt với chính bản thân mình. Và tôi dùng mẹ tôi như một cái cớ, buộc tội mẹ đã không

quan tâm hay chấp nhận tôi, trong khi tôi lẽ ra phải nói những lời lẽ đó trước gương.

“Còn chàng trai thì sao?” tôi hỏi. “Cậu ta đại diện cho điều gì?”

Đó là tôi. Chúa ơi. Là tôi. Giờ tôi biết rồi.

Tôi bịt tai mình lại. Không phải để bịt lại tiếng ồn bên ngoài. Quán ăn gần như hoàn toàn im ắng rồi. Nhưng tôi muốn cảm nhận lời nói của cậu ấy, mọi lời cậu ấy nói, lúc cậu ấy nói ra.

Trong lúc tôi chờ câu trả lời của anh, tôi đã lăn mò trong ba lô của mình tìm khăn giấy. Tôi biết mình có thể sẽ bật khóc bất cứ lúc nào.

Anh bảo tôi rằng không chàng trai nào ngó lơ tôi nhiều hơn chính tôi đang ngó lơ mình. Ít ra thì anh nghĩ nó có nghĩa như vậy. Và đó là lý do anh hỏi về bài thơ. Anh có cảm giác bài thơ đó sâu xa hơn những gì anh có thể nghĩ ra.

Chà, Ryan à, anh đã đúng rồi đấy. Nó còn đi sâu, sâu hơn nữa kìa. Và nếu anh biết thế - nếu anh đã nghĩ thế - vậy tại sao anh lại đi thó mất quyển sổ của tôi? Tại sao anh lại đi in bài thơ của tôi ra, bài thơ mà chính anh gọi là “đáng sợ” trong tờ Đồ Thất Lạc? Tại sao anh lại để những người khác đọc nó?

Và mỗ xẻ nó. Rồi lấy nó làm trò cười.

Đó chưa bao giờ là một bài thơ bị thất lạc cả, Ryan. Và anh chưa bao giờ tìm thấy nó, nên nó không thuộc về tuyển tập của anh.

Nhưng người khác lại tìm thấy nó trong chính tuyển tập của anh. Chính trong đó thầy cô bắt gặp bài thơ ngay trước tiết giảng dạy về thơ của họ. Chính trong đó những học sinh trong lớp đã cắt xẻ bài thơ của tôi, tìm kiếm ý nghĩa của nó.

Trong lớp chúng tôi, không ai nói đúng cả. Gần đúng cũng không. Nhưng lúc đó, chúng tôi ai cũng nghĩ mình đã đúng. Cả thầy Porter cũng nghĩ vậy.

Mấy người có biết thầy Porter đã nói gì trước khi phát bài thơ của tôi cho cả lớp không? Thầy ấy nói rằng đọc một bài thơ được viết từ một cá nhân vô danh trong trường cũng giống như đọc một bài thơ cổ điển của một thi sĩ quá cố vậy. Đúng vậy đấy - một thi sĩ quá cố. Bởi vì chúng ta không thể hỏi được ai về ý nghĩa thực sự của chúng.

Rồi thầy Porter đã chờ, mong sẽ có đứa thú nhận là đã viết nó. Nhưng điều đó, như các cậu đã biết, không bao giờ xảy ra.

Nên giờ mấy cậu biết rồi đấy. Và cho những ai cần giải trí một chút, thì đây. “Chỉ tâm hồn tôi mà thôi”, sáng tác bởi Hannah Baker.

*Mắt ta gặp nhau
nhưng anh nào có
nhìn thấy em đâu
Anh chẳng buồn đáp
khi em khẽ chào
Tâm hồn đông điệu
lẽ nào tri kỷ
lẽ nào không phải
Điều đó, em nghĩ
mãi mãi
ta sẽ chẳng thể biết được*

*Mẹ của con ơi
mang con trong dạ
Giờ chẳng thấy gì
ngoài đò con mặc
Mỗi khi ai hỏi
con nay thế nào
mẹ gật và cười
Xin mẹ
đừng chỉ đáp thế rồi thôi*

*Hãy đặt tôi dưới
bầu trời của Người
Và hãy hiểu tôi
Đừng chỉ nhìn tôi
với đôi mắt trần
Hãy cởi bỏ đi
lớp mặt nạ bằng
thịt và xương này
Nhìn tôi
qua chỉ tâm hồn tôi*

mà thôi

Và giờ thì các cậu biết tại sao rồi đấy.

Vậy thì, thầy cô các cậu đã mở xẻ mình đàng hoàng chưa? Họ nói đúng

không? Các cậu có đoán được chút nào bài thơ là của mình không?

Ừ, một số các cậu nhận ra. Ryan hẳn đã kể cho ai đó nghe - cảm thấy tự hào vì tuyển tập của anh ta được đem vào nói trong một môn học. Nhưng khi mọi người chất vấn mình, mình đã không xác nhận hay chối nó có phải mình viết hay không. Và điều đó làm một vài người bực mình.

Một số còn chế lại bài thơ của mình, đọc cho mình nghe hy vọng dò được gì đó từ mình.

Tôi thấy chuyện đó r ồi. Tôi nhìn hai cô gái trong giờ của thầy Porter ng ồi đọc lại một bài thơ chế trước khi chuông reo.

Thật là ngu ngốc và trẻ con... lại nhẫn tâm nữa.

Họ đã khá tàn nhẫn, cả tuần liền mỗi ngày đều đem vô những bài thơ chế khác. Hannah đã cố gắng hết sức lờ họ, giả vờ như đang đọc trong lúc chờ thầy Porter vào lớp. Chờ giờ học bắt đầu để cứu cậu ấy khỏi cảnh đó.

Chuyện này không có vẻ gì là to tát, đúng không?

Không, có lẽ với mấy cậu thì không. Nhưng trường học đối với mình chưa bao giờ là một nơi yên ổn trong cả một thời gian dài. Và sau mấy chuyến tìm tư liệu của cậu, Tyler, thì nhà tôi cũng không còn an toàn nữa.

Giờ thì, tự nhiên, ngay cả những suy nghĩ của mình cũng bị người ta đem ra mổ xẻ nữa.

Có lần, trong giờ thầy Porter, khi mấy nhỏ con gái đó đang chọc ghẹo Hannah, Hannah đã nhìn lên. Hai mắt của cậu ấy bắt gặp tôi một lúc. Một chớp tích tắc. Nhưng cậu ấy biết tôi đang nhìn cậu ấy. Và dù không có ai thấy lúc đó, tôi cũng đã quay mặt đi.

Hannah lúc đó chỉ còn một mình.

Hay lắm, Ryan à. Cảm ơn anh đấy. Anh đúng là một nhà thơ chân

chính.

Tôi tháo tai nghe ra khỏi tai và quàng chúng xuống cổ.

“Tôi không biết cậu đang gặp chuyện gì,” người đàn ông đứng bên kia quầy nói, “nhưng tôi không lấy tiền của cậu đâu.” Ông ta thổi vào một cái ống hút và bịt chặt cả hai đầu ống lại.

Tôi lắc đầu và vờ ra sau lấy ví của mình. “Không, em trả tiền mà.”

Ông ta quấn cái ống chặt và chặt hơn lại. “Tôi nói thật. Chỉ là ly sinh tố thôi. Và tôi nói rồi đó, tôi không biết có chuyện gì, và tôi cũng không biết giúp gì được cho cậu, nhưng rõ ràng là đời cậu đang có chuyện không ổn, nên cậu cứ giữ lại tiền đi.” Mắt ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi, và tôi biết ông ta hoàn toàn nghiêm túc.

Tôi không biết phải nói gì. Mà dù cho có biết, thì cỡ họng tôi cũng nghẹn không nói ra được.

Nên tôi gật đầu, cầm ba lô lên, vừa thay cuộn băng khác vừa đi ra phía cửa.

CUỐN BĂNG SỐ 5: MẶT

Cánh cửa kính quán Rosie đóng lại sau lưng tôi, và tôi nghe tiếng ba cái khóa ngay lập tức được chốt lại.

Giờ thì đi đâu? Về nhà? Quay lại quán Monet? Hay có lẽ tôi sẽ đi đến thư viện cho r ấ. Tôi có thể ng ấ bên ngoài bậc thềm bê tông. Nghe hết số băng còn lại trong đêm tối.

“Clay!”

Giọng Tony.

Đèn pha sáng choang chớp ba lần. Cửa sổ bên ghế tài xế để mở và Tony đưa tay ra ngoài vẫy tôi lại. Tôi kéo khóa áo khoác lên và bước đến cửa sổ xe bên cậu. Nhưng tôi không cúi xuống. Tôi không có cảm giác muốn nói chuyện. Bây giờ thì không.

Tony và tôi đã quen biết nhau mấy năm r ấ, làm bài chung và giỡn hót với nhau sau giờ học. Và dù lâu như thế, cả hai chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc lần nào với nhau.

Lúc này, tôi e là cậu muốn một cuộc nói chuyện nghiêm túc. Cậu đã ng ấ ở đây nãy giờ. Ng ấ trong xe vậy thôi. Chờ đợi. Trong đầu cậu nghĩ gì được chứ?

Cậu không nhìn tôi. Thay vào đó, cậu với ngón tay cái chỉnh kính chiếu hậu. R ấ cậu nhắm mắt và gục đầu tới trước. “Lên xe đi, Clay.”

“Có chuyện gì không vậy?”

Ngừng một lúc, r ấ cậu chậm rãi gật đầu.

Tôi đi vòng qua phía trước xe, mở cửa ghế bên, và ng ấ vào, thò một

chân ra ngoài đường. Tôi đặt ba lô của mình, với cái hộp giày của Hannah bên trong, lên đùi.

“Đóng cửa lại đi,” cậu kêu.

“Mình đi đâu?”

“Không có gì đâu, Clay. Cứ đóng cửa lại đi.” Cậu xoay cái cần bên phía cửa của cậu và kính cửa sổ trượt lên đóng lại. “Bên ngoài lạnh lắm.” Ánh nhìn của cậu chuyển từ bảng đồng hồ xe qua dàn âm thanh rồi tới vô lăng. Nhưng cậu không đối mặt tôi.

Cái khoảnh khắc tôi kéo cửa đóng lại, như tiếng súng nổ báo hiệu xuất phát, cậu bắt đầu.

“Cậu là người thứ chín mình phải bám theo đó, Clay.”

“Cái gì? Cậu đang nói gì vậy?”

“Số bảy thứ hai,” cậu nói. “Hannah không có chém đâu. Mình đang giữ chúng.”

“Ôi, Chúa ơi.” Tôi lấy hai tay ôm mặt. Đằng sau chân mày, cơn đau nhức lại tiếp tục. Tôi dùng lòng bàn tay ấn vào chỗ đó. Ấn mạnh.

“Không sao mà,” cậu nói.

Tôi không thể nhìn cậu. Cậu biết gì rồi? Về tôi? Cậu đã nghe gì rồi?
“Cái gì không sao?”

“Cậu đã nghe gì bên trong đó?”

“Cái gì?”

“Tới cuốn nào rồi?”

Tôi có thể cố chối đi, vờ như không hiểu cậu đang nói gì. Hoặc tôi có thể ra khỏi xe mà bỏ đi. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng biết rồi.

“Không sao đâu, Clay. Nói thật đi. Cuốn thứ mấy rồi?”

Hai mắt vẫn nhắm, tôi nắm tay lại và ấn lên trán. “Của Ryan,” tôi nói. “Bài thơ.” Rồi nhìn cậu.

Cậu ngả đầu ra sau, mắt nhắm lại.

“Sao?” tôi hỏi.

Không trả lời.

“Tại sao cậu ấy lại đưa chúng cho cậu?”

Cậu chạm vào cái móc khóa gắn với cái chìa đang cắm trong ổ. “Mình chờ cậu đi trong lúc cậu nghe cuốn tiếp theo nhé?”

“Nói mình nghe tại sao cậu ấy đưa chúng cho cậu đi.” “Mình sẽ kể,” cậu nói, “nếu giờ cậu nghe cuốn tiếp theo.”

“Tại sao?”

“Clay, mình không giỡn đâu. Nghe đi.”

“Vậy cậu trả lời đi.”

“Bởi vì cuốn đó của cậu đấy, Clay.” Cậu thả chùm chìa khóa ra. “Cuốn tiếp theo là nói về cậu đấy.”

Không có gì.

Tim tôi không thót lên. Mắt tôi không giật. Tôi không thở.

Và rồi.

Tôi vung cánh tay ra sau, khuỷu tay va vào ghế. Rồi tôi động tay vào cửa và tôi muốn hất đầu sang ngang mà đập vào cửa sổ. Nhưng rồi tôi lại đập đầu ra sau vào chỗ tựa trên ghế.

Tony đặt một tay lên vai tôi. “Nghe đi,” cậu nói. “Và đừng có xuống xe.”

Cậu khởi động máy.

Tôi xoay đầu qua nhìn mặt cậu, nước mắt lăn dài. Nhưng Tony đang nhìn thẳng về trước.

Tôi mở nắp chiếc Walkman lấy cuộn băng ra. Cuộn băng thứ năm. Một số chín màu xanh thẫm trên góc. Cuộn băng của tôi. Tôi là số chín.

Tôi bỏ cuộn băng lại vào chiếc Walkman, rồi cầm nó bằng hai tay, đóng nó lại như đóng một cuốn sách.

Tony trả số và chạy qua bãi đậu xe, hướng ra con phố.

Không nhìn xuống, tôi rà ngón cái mình lên đầu chiếc Walkman, cảm nhận cái nút sẽ đưa tôi vào câu chuyện.

Romeo, ôi Romeo. Chàng ở nơi đâu, Romeo?

Đây là câu chuyện của tôi. Cuốn băng của tôi. Câu chuyện sẽ bắt đầu như thế này đây.

Hỏi hay đấy, Juliet, ước gì mình biết được.

Tony la hét tiếng động cơ. “Clay, không sao đâu!”

Nói thật thì, chưa bao giờ mình tự nhủ với bản thân, Clay Jensen... Cậu ấy chính là người đó.

Chỉ nghe tên tôi thôi, cơn đau trong đầu tôi đã tăng gấp bội. Tôi cảm nhận được nỗi giày xéo khổ sở trong tim mình.

Mình không chắc những năm qua mình biết được bao nhiêu phần con người thật sự của Clay Jensen nữa. Đa số những điều mình nghe toàn là truyền miệng thôi. Và đó là lý do tại sao mình đã muốn hiểu rõ về cậu ấy hơn. Bởi vì mọi thứ mình nghe được - và đúng là mọi thứ luôn! - đều tốt đẹp cả.

Giống như một số thứ, một khi ta đã để ý thấy, thì ta sẽ cứ để ý mãi tới nó vậy.

Ví dụ như, Kristen Rennert này. Cậu ấy luôn mặc đồ đen. Quần đen. Giày đen. Áo đen. Nếu có áo khoác đen, và nếu đó cũng là món màu đen duy nhất trên người cậu ấy lúc đó, thì cậu ấy sẽ mặc nó suốt cả ngày. Lần tới gặp lại cậu ấy, các cậu sẽ để ý thấy ngay. Và rồi các cậu sẽ chẳng thể thôi để ý tới điều đó được nữa.

Steve Oliver cũng vậy. Cứ mỗi khi cậu ta giơ tay lên nói gì đó, hay hỏi gì đó, cậu ta luôn bắt đầu với từ “rồi”.

“Trò Oliver?”

“Rồi, nếu Thomas Jefferson lúc đó sở hữu nô lệ...”

“Trò Oliver?”

“Rồi, em ra 76.1225.”

“Trò Oliver?”

“Rồi, em ra ngoài lớp được không?”

Thiệt luôn. Lần nào cũng vậy. Và giờ mấy cậu sẽ để ý tới điều đó thôi... lúc nào cũng vậy luôn.

Ừ, mình có để ý thấy, Hannah à. Nhưng nói tiếp đi. Làm ơn đây.

Nghe trộm mấy chuyện to nhỏ về Clay đã trở thành một trò giống như tiêu khiển của mình. Và như mình đã nói, mình không biết rõ lắm về cậu ấy, nhưng mỗi khi nghe thấy tên cậu ấy thì hai tai mình đều vểnh lên. Mình nghĩ chắc là mình muốn nghe được thứ gì đó - gì cũng được - không tốt về cậu ấy. Không phải vì mình muốn đem đi nói xấu sau lưng cậu ấy. Mình chỉ không thể tin được lại có người tốt tính đến vậy.

Tôi nhìn qua Tony và đảo mắt. Nhưng cậu đang lái xe, mắt nhìn thẳng

phía trước.

Nếu cậu ấy thực sự tốt tính đến thế thì... tuyệt vời quá. Tuyệt thật đấy! Nhưng việc đó đã trở thành một trò tiêu khiển cá nhân của mình. Mình có thể tiếp tục nghe những chuyện tốt đẹp về Clay Jensen đến bao giờ đây?

Bình thường thì, khi ai đó sở hữu một hình tượng hoàn hảo, sẽ có một kẻ khác đứng chờ sẵn trong cánh gà để đập đổ người đó. Những kẻ đó chực chờ cho cái nhược điểm trí mạng duy nhất ấy tự phơi ra.

Nhưng với Clay thì không.

Lần nữa, tôi nhìn sang Tony. Giờ thì cậu lại đang cười đùa.

Mình mong cuốn băng này không làm mấy cậu muốn đi đào bới tìm những bí mật dơ bẩn, tối tăm, được giấu kín của cậu ấy... mà mình chắc là cậu ấy cũng có. Ít nhất thì cũng có một hay hai cái, đúng không?

Mình có một vài bí mật đấy.

Nhưng chờ đã, không phải mày đang làm vậy à, Hannah? Mày đang dựng Clay lên như Quý Ngài Hoàn Hảo để rồi đập cậu ấy xuống đó thôi. Mày, Hannah Baker, chính là người đang đứng chờ trong cánh gà. Chờ cái nhược điểm ấy. Và mày đã tìm ra rồi. Và giờ thì mày rất nóng lòng kể hết cho mọi người biết đó là gì và hủy hoại hình tượng của Clay.

Xin thưa rằng... không phải.

Lồng ngực tôi xẹp xuống, thả ra một hơi thở mà tôi không biết mình đã kìm lại.

Và mình mong là mấy cậu không thất vọng. Mình hy vọng là mấy cậu nghe cuốn băng này không phải để - thêm thường - đi buôn chuyện đâu. Mình mong là những cuốn băng này có ý nghĩa với các cậu hơn là vậy.

Clay à, tên cậu không nằm trong cái danh sách này đâu.

Tôi tựa đầu mình lên cửa sổ và nhắm hai mắt lại, tập trung lên tấm kính lạnh buốt. Có lẽ nếu tôi lắng nghe những lời đó nhưng tập trung vào cái lạnh, có lẽ như thế tôi sẽ chịu được.

Cậu không đứng cùng một hàng như mấy người khác đâu. Như lời bài hát đó vậy: Một trong số này không giống số còn lại. Một trong số này chẳng thuộc về nơi đây.

Và đó là cậu đấy, Clay. Nhưng cậu cần phải có mặt trong này để mình kể câu chuyện của mình. Để mình có thể kể nó một cách trọn vẹn.

“Tại sao mình phải nghe chuyện này?” tôi hỏi. “Tại sao cậu ấy không bỏ qua mình đi nếu mình không nằm trong số đó?”

Tony tiếp tục lái. Nếu cậu có nhìn đi đâu ngoài trừ phía trước, thì chỉ là nhìn thoáng qua kính chiếu hậu.

“Mình sẽ thấy vui hơn nếu không bao giờ nghe được những chuyện này,” tôi nói.

Tony lắc đầu. “Không. Cậu sẽ muốn phát điên vì không biết cậu ấy đã gặp những gì.”

Tôi nhìn chăm chăm qua tấm kính chắn gió những vạch vôi màu trắng đang phát sáng trong ánh đèn pha. Và nhận ra Tony nói đúng.

“Vớ lại,” cậu bảo, “mình nghĩ Hannah muốn cậu biết.”

Có lẽ vậy, tôi nghĩ. Nhưng tại sao? “Mình đang đi đâu vậy?”

Tony không trả lời.

Đúng, trong câu chuyện của mình có nhiều chỗ hỏng rất lớn. Một số mình chỉ là không biết phải kể làm sao. Hay là không thể buộc bản thân nói ra. Đó là những chuyện mình vẫn chưa biết phải đôi mặt thế nào... là những chuyện mình sẽ không bao giờ phải đôi mặt nữa. Và nếu mình không bao giờ phải kể chúng ra, vậy thì mình đỡ phải nghĩ cặn kẽ về chúng nữa.

Nhưng điều đó có xén bớt đi chỗ nào câu chuyện của mấy cậu không? Chuyện của mấy cậu có mất bớt ý nghĩa gì chỉ vì mình không kể ra hết không?

Không.

Thật ra, nhờ vậy mà những câu chuyện còn được khuếch đại hơn nữa.

Mấy cậu đâu có biết phần còn lại cuộc đời mình đã có chuyện gì xảy ra đâu. Ở nhà. Ngay cả ở trường. Mấy cậu chỉ biết cuộc đời mấy cậu có chuyện gì thôi, chứ chuyện của người khác mấy cậu đâu có biết. Và khi mà mấy cậu động chạm vào một phần cuộc đời người ta, mấy cậu đâu phải chỉ động vào mỗi chỗ đó. Không may là, mấy cậu đâu thể nào lựa chọn hay chỉ động đúng một chỗ như thế được. Khi mấy cậu động vào chỉ một phần cuộc đời người ta, mấy cậu đang động vào cả cuộc đời người ta đấy.

Mọi thứ... đều có ảnh hưởng đến mọi thứ.

Những câu chuyện tiếp theo đây đều đã xảy ra chỉ trong một đêm.

Buổi tiệc hôm đó.

Chúng đều xoay quanh buổi tối của chúng mình đấy, Clay. Và cậu biết mình có ý muốn nói gì khi mình nhắc đến đêm của hai đứa mình, bởi vì, qua mấy năm hai đứa mình học cùng trường hay làm việc cùng nhau tại cái rạp chiếu phim đó, thì chỉ có duy nhất một đêm chúng ta gắn kết với

nhau.

Một đêm chúng ta thật sự gắn kết.

Buổi tối ấy cũng sẽ kéo theo nhiều người trong số các cậu vào câu chuyện... một người trong số các cậu sẽ xuất hiện lần thứ hai. Một buổi tối ngẫu nhiên mà không ai trong số các cậu có thể vẫn hồi.

Tôi ghét buổi tối đó. Cả trước khi nhận được số băng này, tôi đã ghét cái đêm đó. Buổi tối hôm đó, tôi đã chạy đến báo tin cho một người phụ nữ lớn tuổi biết ch ờng bà ấy vẫn ổn. Mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng đó là nói dối. Bởi vì trong lúc tôi đang chạy đến xoa dịu vợ của ông ấy, thì người lái chiếc xe còn lại đang trong cơn nguy kịch.

Và cụ ông đó, lúc về đến nhà với vợ mình, ông ấy đã biết đi ều đó.

Hy vọng là, sẽ không có ai ngoài mấy người có tên trong đây nghe được những cuộn băng này, cuộc đời mấy cậu có bị xáo trộn gì vì những cuộn băng này hay không đều tùy thuộc vào mấy cậu hết ấ y.

Dĩ nhiên, nếu những cuộn băng này bị lọt ra ngoài thật, mấy cậu sẽ phải tự đi mà đối mặt với những hậu quả hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của mấy cậu. Nên tôi thành thật mong là mấy cậu sẽ gửi tiếp số băng này đi.

Tôi nhìn qua Tony. Cậu sẽ thật sự làm vậy sao? Cậu dám không? Liệu cậu sẽ đưa số băng này cho ai đó không có tên trong đây ư?

Ai cơ chứ?

Với vài người trong số các cậu, những hậu quả đó có thể ở mức thấp nhất. Có lẽ là xấu hổ. Hay nhục nhã. Nhưng với một số khác, thì khó nói lắm. Mất việc? Bóc lịch?

Vậy nên chúng ta giữ bí mật chuyện này với nhau thôi, nhé?

Nên chuyện là như vậy, Clay à, đúng lý ra thì mình đã không có mặt ở buổi tiệc hôm đó. Mình có được mời, nhưng mình không được phép có mặt ở đó. Lúc đó điểm số của mình trượt dốc thê thảm. Bố mẹ đã yêu cầu thầy cô báo cáo kết quả học tập hằng tuần về. Và đến lúc không môn nào có cải thiện gì, mình đã bị cấm túc.

Đối với mình, bị cấm túc nghĩa là mình có một tiếng để về nhà sau khi tan học. Một tiếng rảnh rỗi duy nhất mình có cho đến khi điểm số của mình cải thiện.

Chúng tôi đến chỗ đèn xanh đèn đỏ. Và vẫn vậy, Tony tiếp tục nhìn về phía trước. Cậu muốn tránh nhìn thấy tôi khóc hay sao? Bởi vì cậu không cần phải lo, tôi không khóc. Lúc này thì chưa.

Trong một lần mình đang nghe buôn dưa lê về Clay Jensen, mình phát hiện cậu sẽ đến dự buổi tiệc đó.

Cái gì? Clay Jensen cũng tiệc tùng hả? Đó giờ chưa nghe luôn.

Tôi học bài vào cuối tuần. Trong đa số các môn tôi học, thứ Hai nào cũng có kiểm tra. Đâu phải lỗi tại tôi.

Đó không phải suy nghĩ đầu tiên của mỗi mình mình, mà ai xung quanh mình cũng nói vậy hết. Không ai hiểu được lý do tại sao họ không bao giờ thấy mặt cậu ở những buổi tiệc cả. Dĩ nhiên, họ lý giải bằng mọi giả thiết trên trời dưới đất. Nhưng đoán xem? Đúng rồi. Không có cái nào là nói xấu cậu hết.

Thôi cho qua đi mà.

Như các cậu biết, vì Tyler không đủ cao để nhìn lên được qua cửa sổ tầng hai, nên lên trèo ra ngoài qua cửa sổ phòng mình không phải việc gì khó. Và đêm đó, mình nhất định phải làm vậy thôi. Nhưng đừng có kết luận

lẹ vậy. Mình từng trốn ra khỏi nhà trước đây rồi, trước cả đêm hôm đó, mà mới có hai lần thôi.

Được rồi, ba lần. Có thể bốn. Chỉ thế thôi.

Với những cậu không biết mình đang nói đến buổi tiệc nào thì, có ngôi sao đỏ trên bản đồ của các cậu đấy. Một ngôi sao màu đỏ, bự, được tô kín hết. C-6. Số năm một hai Cottonwood.

Tony đang chờ tôi đến đó sao?

Àaaa... Vậy giờ mấy cậu biết rồi đó. Và giờ thì vài người đã biết chính xác bản thân sẽ nằm đâu trong câu chuyện rồi đó. Nhưng mấy cậu phải chờ cho đến khi tên mấy cậu được xướng lên để nghe mình sẽ kể cái gì. Để nghe mình sẽ kể nhiều tới mức nào.

Buổi tối hôm đó, mình đã quyết định đi bộ đến buổi tiệc sẽ là một ý hay. Một cách thư giãn. Tuần đó tại mình đã có nhiều trận mưa, và mình nhớ là những đám mây vẫn còn kéo dài đặc. Không khí đêm đó cũng ẩm. Kiểu thời tiết ưa thích nhất của mình.

Của tôi nữa.

Thật là kỳ diệu.

Buồn cười thật đấy. Đi ngang qua những ngôi nhà trên đường đến buổi tiệc đó, cảm giác như cuộc đời đây những khả năng vậy. Vô vàn cơ hội. Và đã lâu lắm rồi mình mới có cảm giác đó, cảm giác hy vọng.

Lúc đó, tôi cũng vậy. Tôi ép bản thân ra khỏi nhà và đến buổi tiệc đó. Tôi đã sẵn sàng cho một thứ gì đó mới mẻ xảy đến. Thứ gì đó thật hào hứng.

Hy vọng? Chà, chắc là mình đã hiểu sai các dấu hiệu một tí.

Còn bây giờ? Nếu đã biết được chuyện xảy ra giữa tôi và Hannah rồi,

liệu tôi có còn đi đến đó nữa không? Kể cả khi sẽ không có gì thay đổi?

Thực tế đó chỉ là bầu trời quang trước khi giông bão ập tới.

Tôi vẫn sẽ đi. Đúng. Ngay cả nếu kết cuộc vẫn không có gì thay đổi.

Mình mặc một chiếc váy màu đen cùng với áo khoác có mũ trùm cùng màu. Và trên đường tới đó, mình đã đánh một đường vòng qua ba dãy nhà đến nhà cũ của mình - ngôi nhà mình từng ở khi mới chuyển đến thị trấn. Ngôi sao màu đỏ đầu tiên được đề cập ở mặt đầu tiên của cuộn băng đầu tiên. Ánh đèn ngoài hiên nhà vẫn còn sáng, trong nhà xe, tiếng động cơ xe đang chạy.

Nhưng cửa nhà xe đang đóng.

Chỉ có tôi biết chuyện này hay sao vậy? Còn ai biết căn nhà đó là căn nhà ông ấy sống không? Cụ ông trong vụ tai nạn ấy. Người đàn ông sở hữu chiếc xe đã lấy đi mạng sống của một học sinh trường chúng tôi ấy.

Mình dừng bước, và như cũ vài phút trôi qua, mình chỉ đứng nhìn từ vỉa hè. Bị mê hoặc. Một gia đình khác trong căn nhà của mình. Mình không hề biết được họ ra sao hay họ như thế nào - cuộc sống của họ như thế nào.

Cánh cửa nhà xe bắt đầu nhấc lên và, trong cái quầng sáng của những ánh đèn màu đỏ ở đuôi xe, bóng một người đàn ông nhấc cánh cửa nặng đó lên. Ông ấy bước lên xe, lui xe ra đường và chạy đi.

Sao ông ấy không dừng lại, sao ông ấy không thắc mắc tại sao mình lại đứng đó nhìn chăm chăm vào nhà ông ấy, mình không biết nữa. Có lẽ ông ấy nghĩ mình đang đứng chờ ông ấy lui xe ra đường rồi mới vui vẻ tiếp tục bước tiếp.

Nhưng dù là gì đi nữa, cảm giác thật lạ. Hai con người - mình và ông

ấy - một căn nhà. Vậy nhưng ông ấy lái xe đi mà không mấy may biết được ông ấy có liên hệ gì đến mình, cô bé đứng bên vỉa hè. Và không biết vì sao, ngay lúc đó, bầu không khí có cảm giác nặng nề. Đong đây nổi cô đơn. Và nổi cô đơn đeo bám mình từ lúc đó đến suốt cả buổi tối hôm ấy.

Ngay cả những khoảnh khắc đẹp nhất của buổi tối đó cũng bị ảnh hưởng bởi chính chuyện tình cờ kia - mà vốn lại không hề tình cờ chút nào - ngay trước căn nhà cũ của mình. Việc ông ấy không đoái hoài gì tới mình như là một thứ nhắc nhở mình. Rằng ngay cả khi mình đã trải qua một quãng thời gian ở căn nhà đó, nó đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Mình không quay về được cái lúc mà mọi thứ còn như trước. Cái lúc mà mọi thứ còn như mình đã tưởng.

Mọi thứ mình còn chỉ là... hiện tại.

Những đứa chúng tôi có tên trong những cuộn băng này, chúng tôi cũng không thể quay về được nữa rồi. Chúng tôi chẳng bao giờ có thể không thấy một gói bưu kiện trên bậc cửa trước nhà mình. Hoặc trong thùng thư. Từ cái khoảnh khắc đó trở đi, chúng tôi đã khác rồi.

Điều đó giải thích lý do mình đã phản ứng quá lên đó, Clay. Và đó là lý do cậu sẽ nhận được những cuộn băng này. Để mình giải thích. Để mình nói là mình xin lỗi.

Cậu ấy có nhớ không? Cậu ấy có nhớ rằng tôi đã nói lời xin lỗi cậu ấy tối hôm đó không? Phải đó là lý do bây giờ cậu ấy xin lỗi tôi không?

Lúc mình tới nơi thì tiệc tùng đã ì xèo cả rồi. Đa số mọi người, không như mình, đều không phải chờ đến khi phụ huynh đi ngủ.

Đám đông thường lệ tụ tập ở cửa trước của buổi tiệc, chè chén say sưa, nâng ly bia đang cầm chào tất cả mọi người ngang qua. Mình đã nghĩ cái tên Hannah khó mà nói nhịu được, thế mà mấy cậu đó lại nhịu

được mới hay. Phân nửa đám bọn họ cứ lặ đi lặ lại tên mình, cố đọc cho đúng, đám còn lại thì đứng cười giỡn.

Nhưng mấy người đó không có gì nguy hiểm cả. Mấy đám say xỉn vui tính thêm phần náo nhiệt cho buổi tiệc. Không phải kiếm kèo đánh lộn. Không phải để hơn thua đĩa nào. Chỉ là kiếm nơi say xỉn và cười giỡn thôi.

Tôi nhớ đám đó. Giống như mấy con linh vật cho mấy buổi tiệc vậy. “Clay! Cậu nằm nì ở đây dzậy? Bah-ha-ha-ha!”

Tiếng nhạc lớn và không có ai nhảy nhót cả. Trông cứ như mọi buổi tiệc nào khác... ngoại trừ một điều.

Clay Jensen.

Mình chắc là cậu đã nghe được khá nhiều câu châm chọc khi vừa mới tới, nhưng lúc mình đến được đó thì bọn họ đã coi cậu cũng như một phần của buổi tiệc rồi. Nhưng không như tất cả mấy người kia, cậu là lý do duy nhất để mình đến.

Sau tất cả mọi chuyện mình đang phải trải qua trong đời - đang trải qua trong đầu mình - mình đã muốn nói chuyện với cậu. Thật sự nói chuyện. Chỉ một lần thôi. Một cơ hội mà chúng ta dường như chưa bao giờ có ở trường. Hay ở chỗ làm việc. Một cơ hội để hỏi cậu, Cậu là ai?

Hai đứa chúng mình không có được cơ hội đó bởi vì mình đã sợ. Sợ rằng mình không xứng với cậu.

Đó là những gì mình đã nghĩ. Và mình không thấy có gì sai với suy nghĩ đó. Bởi vì lẽ như mình biết được cậu là ai và cậu lại thành ra hết như những gì người khác nói thì sao? Lẽ như cậu không phải con người mình hằng mong muốn thì sao?

Đi đâu đó sẽ làm mình đau lòng hơn bất kỳ chuyện gì khác.

Và lúc mình đứng trong bếp, chờ xếp hàng để lấy đồ uống lượt đầu tiên, cậu đã bước đến sau mình.

“Hannah Baker,” cậu lên tiếng, rồi mình quay mặt lại. “Chào... Hannah.”

Khi Hannah mới đến, lúc mới bước qua cánh cửa trước, cậu ấy đã làm tôi giật mình. Và như thằng khùng, tôi quay lại, chạy thẳng qua bếp, và ra sau nhà.

Vậy sớm quá, tôi tự nhủ. Tôi đến buổi tiệc này tự nhủ với bản thân rằng nếu Hannah Baker có mặt, tôi sẽ bước tới nói chuyện với cậu ấy. Giờ đã đến lúc đó rồi. Tôi không cần biết có ai xung quanh, tôi sẽ tập trung ánh mắt mình vào cậu ấy và hai đứa sẽ nói chuyện.

Nhưng rồi cậu ấy bước vào và tôi bắt đầu hoảng.

Mình không tin được. Cậu xuất hiện, bất thành linh.

Không, không phải bất thành linh đâu. Đầu tiên mình đã đi loanh quanh ở sân sau, tự rửa bản thân vì đang cư xử như một thằng nhóc nhất cáy. Rồi mình bước ra khỏi cổng, tính đi về nhà luôn rồi.

Nhưng đứng trên vỉa hè, mình đã tự rửa bản thân thêm lần nữa. Rồi mình bước ngược trở lại vào cửa trước. Mấy ông say xỉn lại chào mình lần nữa, rồi mình bước thẳng đến chỗ cậu.

Không phải bất thành linh gì đâu.

“Mình không biết sao,” cậu nói, “nhưng mình nghĩ hai đứa mình cần nói chuyện.”

Phải quyết tâm lắm tôi mới dõc ra được hết can đảm từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ để giữ cuộc trò chuyện tiếp tục. Sự can đảm và hai cốc bia.

Và mình đồng ý, cùng với đó chắc là nụ cười nhìn ngu nhất mình nặn ra trên mặt.

Không. Nụ cười đẹp nhất đấy.

Rồi mình để ý thấy cái khung cửa đằng sau lưng cậu, dẫn vào trong bếp. Trên đó có hàng đồng dấu viết mực và viết chì chằng chịt, để theo dõi xem những đứa trẻ trong căn nhà này lớn nhanh đến mức nào. Và mình nhớ lại lúc mình nhìn mẹ mình xóa những dấu gạch đỏ trên cánh cửa bếp cũ kỹ nhà mình, chuẩn bị bán căn nhà đó để chuyển đến nơi này.

Mình có nhận thấy. Mình có nhận thấy đi đâu gì đó trong mắt cậu khi cậu nhìn ra sau mình.

Gì thì gì, cậu ngó vào cái cốc rỗng của mình, rót phân nửa cốc của cậu sang cho mình, và hỏi mình bây giờ nói chuyện được không.

Đừng có đào sâu gì vào câu đó, mấy thanh niên. Đúng, nghe thật trơn tru, thật đúng kiểu chuốc cho gái say đấy, nhưng không phải. Với tôi nghe không giống như vậy tí nào cả.

Đúng thế. Sẽ chẳng ai tin đâu, nhưng mà sự thật là vậy.

Bởi vì nếu là vậy, cậu ấy đã chờ mình rót đầy bia vào ly rồi.

Nên hai đứa đã bước vào phòng khách, nơi có cái sofa mà một đầu ghế đã có người ngồi.

Là Jessica David và Justin Foley.

Nhưng đầu còn lại còn khá nhiều chỗ trống, nên hai đứa mình đã ngồi xuống. Và việc hai đứa làm khi mới ngồi xuống là gì? Chúng mình đặt hai chiếc cốc xuống và bắt đầu trò chuyện. Chỉ... vậy... thôi.

Hannah chắc chắn phải biết hai con người đó. Jessica và Justin. Nhưng cậu ấy không nói tên tụi nó ra. Đứa con trai đầu tiên cậu ấy hôn và đứa

con gái đã tát cậu ấy ở quán Monet. Cứ như cậu ấy không thoát được quá khứ của mình vậy.

Mọi chuyện mình mong sẽ xảy ra đã trở thành hiện thực. Những câu hỏi khá riêng tư, như đề bắt kịp khoảng thời gian hai đứa đã để vượt mất. Ấy thế mà những câu hỏi đó lại không hề có cảm giác xâm phạm nhau.

Giọng cậu ấy xuyên qua chiếc tai nghe đến bên tai tôi có cảm giác thật ấm áp, nếu có thể nào là như thế thật. Tôi chụm hai bàn tay đặt lên hai bên tai để những lời đó không thoát ra ngoài.

Và chúng không phải những câu hỏi tọc mạch đâu. Bởi mình đã muốn cậu hiểu về mình.

Lúc đó thật tuyệt vời. Tôi không thể tin được là cuối cùng tôi và Hannah cũng đã trò chuyện với nhau. Nói chuyện thật sự ấy. Và tôi đã không muốn nó kết thúc.

Tớ thích nói chuyện với cậu, Hannah.

Có vẻ như cậu có thể hiểu được mình. Như cậu có thể hiểu được bất cứ thứ gì mình kể cho cậu nghe. Và hai đứa nói chuyện càng nhiều, mình đã hiểu tại sao. Cùng một thứ khiến chúng ta hào hứng. Cùng một thứ làm chúng ta quan tâm.

Cậu đã có thể kể mình nghe mọi chuyện, Hannah à. Đêm đó, không có gì là không được cả. Mình đã có thể ở lại cho đến khi cậu mở lòng thổ lộ tất cả, nhưng cậu đã không làm vậy.

Mình đã muốn kể cho cậu nghe mọi thứ. Và điều đó thật đau lòng bởi vì một số chuyện rất đáng sợ. Một số chuyện mà ngay cả mình còn không hiểu nổi. Làm sao mình có thể kể cho ai đó - ai đó mình chỉ mới lần đầu tiên thật sự trò chuyện cùng - mọi chuyện mình đang nghĩ đến lúc đó.

Mình đã không thể nói ra. Vẫn còn quá sớm.

Nhưng đâu phải vậy.

Hoặc có lẽ việc đã quá muộn rồi.

Nhưng bây giờ cậu lại kể cho mình nghe. Tại sao cậu lại chờ đến bây giờ?

Lời nói của Hannah, chúng không còn ấm áp nữa. Cậu ấy có lẽ muốn tôi nghe những lời đó như vậy, nhưng nó lại đang thiêu cháy tôi. Đốt cháy đầu tôi. Con tim tôi.

Clay, cậu cứ bảo cậu biết hai đứa mình sẽ dễ dàng thân nhau.

Cậu nói đã cảm thấy điều đó từ lâu lắm rồi. Cậu biết chúng ta sẽ hợp nhau. Rằng chúng ta sẽ kết nối nhau.

Nhưng sao cậu biết? Cậu chưa bao giờ giải thích điều đó cả. Làm sao cậu biết được? Bởi vì mình biết người ta nói gì về mình. Mình đã nghe thấy được hết mọi lời giả dối và những lời đôn sẽ luôn là một phần của mình rồi.

Mình biết chúng không đúng, Hannah. Ý mình là, mình đã mong những đi đầu đó không phải sự thật. Nhưng mình không có gan để xác thực.

Mình đã suy sụp. Giá như mình nói chuyện với cậu sớm hơn. Hai đứa mình đã có thể trở thành... tụi mình đã có thể... mình cũng không biết nữa. Nhưng đến lúc đó có nhiều chuyện đã đi quá xa rồi. Mình đã quyết tâm rồi. Không phải chuyện kết thúc đời mình. Chưa đâu. Mình đã quyết sẽ không màng tới nữa. Không kết thân với bất kỳ ai trong trường nữa. Mình đã nghĩ như vậy. Tốt nghiệp xong, mình sẽ rời đi.

Nhưng rồi, mình lại đến một buổi tiệc. Mình lại đến một buổi tiệc để gặp cậu.

Sao mình lại làm vậy? Để tự làm khổ bản thân hay sao? Bởi mình đúng thế đấy - tự dần vặt bản thân vì đã chờ đợi quá lâu. Dần vặt bản thân vì làm vậy thật bất công với cậu.

Thứ duy nhất bất công ở đây chính là những cuộn băng này, Hannah, bởi mình đã bên cậu. Chúng ta đã nói chuyện với nhau. Hai đứa mình đã có thể nói ra bất cứ chuyện gì. Có là chuyện gì đi nữa mình sẽ lắng nghe hết.

Cái cặp ngồi cùng ghế sofa với hai đứa mình ấy, cô bạn gái lúc đó đã xin, rồi cười giỡn xong cứ một lúc lại va vào mình. Lúc đầu còn vui, nhưng riết làm mình thấy phát cáu.

Sao Hannah không nói tên Jessica ra?

Mình nghĩ chắc chắn phải cậu ta quá say hay gì. Có thể cậu ta chỉ đang diễn cho cậu bạn trai đang ngồi nói chuyện cùng mà thôi... Cái hồi mà hai người đó còn đang nói chuyện thật ấy. Có thể cậu ta muốn giành nguyên cái ghế cho hai đứa.

Nên mình và Clay đã bỏ đi chỗ khác.

Chúng mình dạo quanh buổi tiệc, la át tiếng nhạc vang lên ở mọi nơi hai đứa đến. Cuối cùng mình cũng đổi chủ đề thành công. Không nói những chuyện nặng nề và lớn lao nữa. Hai đứa cần phải cười. Nhưng chỗ nào hai đứa tới cũng đều quá ồn không nghe được nhau.

Nên cuối cùng hai đứa dừng chân trước cửa một căn phòng không có người.

Tôi nhớ hết những gì xảy ra tiếp theo sau đó. Tôi nhớ hết tất cả một cách hoàn hảo. Nhưng cậu ấy đã nhớ chúng như thế nào?

Trong lúc hai đứa đứng đó, lưng dựa vào khung cửa, đồ uống trên tay,

tụi mình đã không dừng cười được.

Vậy mà nỗi cô đơn lúc mình bước vào buổi tiệc tối hôm đó lại ùa về.

Nhưng ngay lúc đó mình đâu ở một mình. Mình biết điều đó. Cũng phải lâu lắm rồi, mình mới lại kết nối - được kết nối - với một người khác cùng trường. Như vậy thì làm sao một mình được cơ chứ?

Cậu đâu có một mình. Hannah, có mình ở đó mà.

Bởi vì mình đã muốn như vậy. Mình chỉ có thể nói vậy thôi. Chỉ có nói vậy mình mới thấy mọi chuyện hợp lý. Đã bao nhiêu lần mình cho phép bản thân mở lòng với ai đó để rồi bị chính chuyện đó dội ngược thẳng vào mặt mình?

Mọi chuyện đã có vẻ tốt, nhưng mình biết là nó cũng có thể rẽ sang một hướng xấu. Đau đớn hơn rất, rất nhiều những lần khác.

Làm gì có chuyện đó được.

Nên cậu ở đó, để cho mình kết nối với cậu. Và khi mình đã không thể làm vậy được nữa, khi mình đã chuyển chủ đề sang những chuyện nhẹ nhàng hơn, cậu đã làm mình cười. Cậu rất hài hước, Clay à. Cậu chính xác là những gì mình đã cần đến.

Nên mình đã hôn cậu.

Không, mình hôn cậu mới đúng, Hannah.

Một nụ hôn đẹp đẽ và kéo dài.

Và cậu đã nói gì khi chúng ta ngưng lấy hơi? Với nụ cười ngớ ngẩn như trẻ con, ngấn ngủi và dễ thương chưa từng thấy, cậu đã hỏi mình, “Sao tự nhiên vậy?”

Phải rồi. Cậu đã hôn mình.

Và mình trả lời, “Cậu thật là ngốc quá đi.” Và chúng ta tiếp tục hôn

nhau.

Ngốc. Đúng rồi, tôi nhớ cả lúc đó nữa.

Cuối cùng hai đứa mình đóng cửa lại và di chuyển sâu hơn vào trong phòng. Tụi mình đã ở phía bên này cánh cửa. Còn toàn bộ buổi tiệc, với tiếng nhạc vẫn âm ỉ nhưng lúc này đã bị chặn lại, ở phút bên kia.

Tuyệt vời. Hai đứa mình đã ở bên nhau. Đó là đi ều tôi cứ nghĩ suốt cả lúc đó. Thật tuyệt vời. Tôi phải tập trung lắm để không mở miệng thốt ra từ đó.

Vài người trong số các cậu có lẽ đang thắc mắc: Tại sao mình chưa nghe chuyện này? Hannah hôn hít ai lúc nào chúng ta cũng biết mà.

Bởi vì tôi chưa bao giờ kể ra.

Sai rồi. Mấy cậu chỉ nghĩ mấy cậu biết thôi. Mấy cậu không nghe hết à? Hay chỉ tập trung nghe cuốn băng có tên mình trong đó thôi vậy? Bởi chỉ cần một bàn tay thôi - phải, một bàn tay - là đủ cho mình đếm hết số người mình đã hôn rồi. Còn mấy cậu, mấy cậu chắc tưởng mình phải cần luôn hai tay hai chân mới đếm được chứ gì?

Sao? Không tin mình à? Mấy cậu sốc lắm hả? Đoán xem... mình không quan tâm. Lần cuối cùng mình để ý ai nghĩ gì về mình là vào chính cái đêm hôm đó. Và đó là đêm cuối cùng.

Tôi tháo dây an toàn ghế của mình ra và rướn tới trước. Tôi đưa một tay lên bịt miệng lại và bóp chặt để ngăn mình không hét lên.

Nhưng tôi có hét, âm thanh đó thấm ướt lòng bàn tay của tôi.

Và Tony vẫn tiếp tục lái xe.

Giờ thì hãy ngồi thoải mái đi nào, bởi vì mình sắp sửa kể mấy cậu nghe chuyện gì đã xảy ra giữa mình và Clay trong căn phòng đó đấy. Mấy

cậu sẵn sàng chưa?

Hai đứa mình đã hôn nhau.

Nhiều đó thôi. Hai đứa đã hôn nhau.

Tôi nhìn xuống đùi mình, nhìn xuống chiếc Walkman. Tối đến mức khó mà thấy rõ được những con quay bên trong nắp nhựa hộp băng, những con quay kéo dài băng của cuộn cát sét từ đầu này sang đầu kia, nhưng tôi cần phải chú ý vào thứ gì đó nên tôi cố căng mắt nhìn. Và tập trung vào chỗ hai đầu con quay đó là việc duy nhất gần giống với được nhìn vào đôi mắt của Hannah trong lúc cậu ấy kể câu chuyện của tôi.

Thật tuyệt vời, cả hai chúng mình cùng nằm trên giường. Một tay cậu ấy đặt trên eo của mình. Tay còn lại của cậu ấy để đầu mình tựa lên như một chiếc gối. Cả hai tay của mình ôm cậu ấy, cố kéo cậu ấy lại gần hơn. Và với mình, mình đã muốn nhiều hơn thế nữa.

Đó là lúc tôi đã lên tiếng. Đó là lúc tôi đã khẽ nói với cậu ấy, “Mình rất xin lỗi.” Bởi vì trong thâm tâm, tôi cảm thấy rất vui nhưng cùng lúc ấy là một nỗi buồn. Buồn vì phải sau bấy lâu tôi mới chạm tay được đến khoảnh khắc ấy. Nhưng hạnh phúc vì cả hai chúng tôi cũng đã tận hưởng được khoảnh khắc ấy cùng nhau.

Những nụ hôn đó có cảm giác như là những nụ hôn đầu. Những nụ hôn mình có thể bắt đầu lại nếu mình muốn. Với cậu ấy.

Nhưng bắt đầu lại từ cái gì?

Và đó là khi em nghĩ đến anh đấy, Justin à. Cũng phải lâu lắm rồi, em mới lại nghĩ đến nụ hôn đầu của chúng ta. Nụ hôn đầu đích thực của đời em. Em đã nhớ nỗi hân hoan trước lúc đó. Em đã nhớ về đôi môi của anh đặt lên đôi môi em.

Và rồi em lại nhớ anh đã phá cái nụ hôn đó như thế nào.

“Dừng lại,” mình bảo Clay. Và hai tay của mình ngừng kéo cậu ấy vào lòng.

Cậu đã đặt tay lên ngực mình đẩy mình ra.

Cậu có cảm giác được mình đang nghĩ gì lúc đó không, Clay? Cậu có cảm nhận được không? Chắc cậu cũng nhận ra.

Không. Cậu đã giấu. Cậu chưa bao giờ kể mình nghe đó là gì cả, Hannah.

Mình nhắm chặt mắt lại đến mức thấy đau. Cố xua đi tất cả những thứ mình đang thấy trong đầu. Và thứ mình thấy được là tất cả những đĩa có tên trong những cuộn băng này... Và còn nhiều nữa. Tất cả mọi người cho đến buổi tối hôm đó. Toàn bộ những đĩa đã làm mình tò mò bởi danh tiếng của Clay - sao những gì người ta đồn về cậu ấy lại thật khác biệt với mình.

Không, tụi mình đâu giống nhau mà.

Và mình không thể chịu được điều đó. Mình không còn kiểm soát được những gì người ta nghĩ về mình.

Clay, những gì người khác nói về cậu là hoàn toàn xứng đáng. Nhưng còn mình... những điều người khác nói về mình thì không. Và mình lại nằm đó, với cậu. Như tự bêu xấu mình thêm.

Nhưng chuyện không phải như vậy. Mình kể với ai được đây, Hannah?

“Dừng lại,” mình nhắc lại. Lần này mình đưa hai tay ra trước ngực cậu và đẩy cậu ra. Mình quay sang một bên, vùi mặt vào gối.

Cậu bắt đầu lên tiếng, nhưng mình đã bắt cậu im đi. Mình đã bảo cậu đi đi. Một lần nữa cậu tiếp tục nói và mình đã hét lên. Mình đã hét vào

chiếc gối.

Và rồi cậu không nói nữa. Cậu nghe rồi.

Phân giường bên phía chỗ cậu nằm phồng lên trở lại lúc cậu đứng dậy bỏ ra khỏi phòng. Nhưng phải thật lâu cậu mới rời đi, phải thật lâu cậu mới nhận ra mình thật sự muốn cậu đi.

Mình đã mong rằng cậu sẽ lên tiếng kêu mình dừng lại. Dừng đi.

Ngay cả khi hai mắt còn đang nhắm nghiền, mắt còn đang vùi vào trong gối, mình vẫn cảm thấy ánh sáng trong căn phòng thay đổi khi cậu cuối cùng cũng mở cửa. Căn phòng sáng lên. Rồi lại vụt tắt... Và cậu đã đi mất.

Tại sao tôi lại nghe lời cậu ấy? Tại sao tôi lại bỏ mặc cậu ấy trong đó? Cậu ấy đã cần đến tôi và tôi biết vậy.

Nhưng tôi đã sợ. Lại một lần nữa, tôi để bản thân mình hoảng sợ.

Và rồi mình trượt xuống giường, thả người xuống sàn nhà. Mình cứ ngồi đó bên cạnh giường, ôm lấy đầu gối... Và bắt đầu khóc.

Và đó, Clay, là nơi chuyện của cậu kết thúc.

Nhưng đáng ra chuyện không phải kết thúc như vậy. Mình đã ở bên cậu, Hannah. Cậu đã có thể đưa tay ra nhờ mình giúp nhưng cậu đã không làm vậy. Cậu đã chọn đi đâu này đây. Cậu đã có cơ hội nhưng cậu lại đẩy mình ra. Mình chắc chắn sẽ giúp cậu. Mình đã muốn giúp cậu.

Cậu rời khỏi căn phòng đó và chúng ta không bao giờ nói chuyện với nhau lần nào nữa.

Cậu đã quyết định rồi. Dù mình có nói gì đi nữa, cậu vẫn sẽ không đổi ý.

Trên hành lang trường, cậu đã cố bắt ánh mắt của mình, nhưng mình

luôn nhìn lảng đi chỗ khác. Bởi vì buổi tối đó, khi mình về đến nhà, mình đã xé một trang giấy tập ra và ghi vào hết tên người này đến tên người khác. Những cái tên hiện ra trong đầu mình khi mình ngừng hôn cậu.

Có nhiều cái tên lắm, Clay. Ít nhất cũng ba mươi sáu người.

Và rồi... mình nối những cái tên lại với nhau.

Tên anh tôi khoanh đầu tiên đó, Justin. Và rồi tôi kẻ một đường từ tên anh đến tên Alex. Tôi lại khoanh tròn tên Alex và kẻ tiếp một đường đến Jessica, rồi đi vòng qua những cái tên không liên quan - những cái tên chỉ lơ lửng ở đó - những chuyện xảy ra không liên quan tới ai khác ngoài họ.

Con giận và nổi uất ức của tôi với mấy người đã hóa thành nước mắt và lại trở thành giận dữ và hận thù mỗi lần tôi phát hiện ra một mối liên hệ mới.

Và rồi tôi đi bút đến Clay, lý do tôi đã đi đến buổi tiệc hôm đó. Tôi khoanh tròn tên cậu ấy lại và kẻ một đường... ngược về. Ngược về cái tên trước đó.

Là Justin.

Clay, chuyện là, sau khi cậu bỏ ra ngoài và đóng cửa lại không được bao lâu thì... con người đó đã lại mở cánh cửa đó ra.

Ở cuốn băng của Justin, cuốn băng đầu tiên, cậu ấy đã nói tên anh ta sẽ còn xuất hiện lần nữa. Và anh ta cũng có mặt ở buổi tiệc đó. Ngồi trên ghế sofa cùng Jessica.

Nhưng con người đó đã nhận được sổ băng này rồi. Nên Clay, lúc cậu gửi đồng băng này tới đĩa tiếp theo, cứ bỏ qua tên anh ta đi nhé. Nói theo kiểu vòng vèo thì, anh ta đã góp thêm một cái tên khác vào đồng băng này. Và đó sẽ là người nhận được sổ băng này từ cậu.

Và ừ, Clay à - Mình cũng xin lỗi cậu.

Hai mắt tôi đau nhói. Không phải do vị mặn trong nước mắt, mà bởi vì này giờ tôi chưa chớp mắt lần nào kể từ khi biết được Hannah đã khóc lúc tôi bỏ ra khỏi căn phòng đó.

Mọi thứ cơ trên cổ tôi bỗng rất khi tôi quay đầu đi chỗ khác. Tôi rời mắt khỏi chiếc Walkman, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, và để hai mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không. Nhưng tôi không thể cử động, không thể thoát khỏi tác động của những lời Hannah đã nói.

Tony chạy chậm lại và tấp vào lè “Cậu không sao chứ?”

Chỗ này là một khu dân cư, nhưng không phải khu phố của buổi tiệc tối hôm đó.

Tôi lắc đầu bảo không.

“Cậu sẽ ổn chứ?” Tony hỏi.

Tôi ngả người về sau, dựa đầu mình lên ghế, và nhắm hai mắt lại. “Mình nhớ cậu ấy.”

“Mình cũng vậy,” Tony nói. Và khi tôi mở mắt ra, đầu cậu gục xuống. Cậu đang khóc sao? Hay là đang cố kìm nước mắt.

“Vấn đề là,” tôi nói, “mình chưa bao giờ thực sự nhớ cậu ấy cho đến bây giờ.”

Tony ngẩng đầu ra sau nhìn sang tôi.

“Mình không hiểu được buổi tối hôm đó là gì nữa. Mọi chuyện đã xảy ra ấy. Từ lâu mình đã luôn thầm mến cậu ấy rồi, nhưng mình chưa bao giờ có cơ hội nói cho cậu ấy biết.” Tôi nhìn xuống chiếc Walkman.

“Chúng mình chỉ có một đêm duy nhất đó thôi, và tới cuối buổi tối đó, mình có cảm giác như mình còn không biết rõ cậu ấy bằng lúc trước nữa. Nhưng giờ mình biết rồi. Cậu ấy đã có những suy nghĩ gì vào tối hôm đó. Giờ mình biết cậu ấy đã trải qua những chuyện gì.”

Giọng tôi vỡ ra, và cùng lúc đó nước mắt cũng tuôn trào.

Tony không đáp lại. Cậu nhìn ra bên ngoài khu phố vắng tanh, cho tôi được ngồi trong xe cậu và nhớ về Hannah. Nhớ về Hannah mỗi lần tôi hít thở. Nhớ về Hannah với một trái tim lạnh lẽo khi chỉ một mình, nhưng ấm lên khi những suy nghĩ về cậu ấy ùa đến.

Tôi dùng cổ tay áo khoác lau bên dưới mắt. Rồi nuốt nước mắt và cười. “Cảm ơn cậu đã lắng nghe hết những đi đầu đó,” tôi nói. “Lần sau, cứ việc cảm mình lại.”

Tony bật đèn tín hiệu, ngoái đầu ra sau quan sát, và cho xe lăn bánh trở ra đường. Nhưng cậu không nhìn tôi. “Không có gì đâu.”

CUỐN BĂNG SỐ 5: MẶT B

Có cảm giác như xe chúng tôi đã chạy qua con đường này nhiều lần kể từ khi rời khỏi quán Rosie vậy. Cứ như là cậu đang kéo dài thời gian.

“Cậu có tới buổi tiệc đó không?” tôi hỏi.

Tony nhìn ra cửa sổ bên phía cậu và chuyển làn. “Không. Clay này, mình cần phải biết là cậu sẽ không sao.”

Không thể trả lời được. Bởi vì không, tôi đã không đẩy cậu ấy ra. Tôi đâu làm tổn thương cậu ấy hay thêm gì vào nỗi đau đó. Nhưng tôi lại bỏ mặc cậu ấy trong căn phòng đó. Người duy nhất có thể đưa tay ra cứu Hannah khỏi chính bản thân cậu ấy. Kéo cậu ấy lại khỏi nơi cậu ấy đang tiến đến, dù đó có là đâu đi nữa.

Nhưng tôi đã làm như cậu ấy bảo và bỏ đi. Trong khi đáng lý ra tôi phải ở lại.

“Không ai trách mình hết,” tôi khẽ nói. Tôi cần phải nói câu đó ra miệng. Tôi cần phải nghe những từ đó bằng chính lỗ tai của mình chứ không phải bên trong đầu tôi. “Không ai trách mình hết.”

“Không ai hết,” Tony nói, hai mắt cậu vẫn nhìn đường.

“Còn cậu thì sao?” tôi hỏi.

Chúng tôi đến gần một ngã tư và chạy chậm lại.

Trong một lúc, cậu lia mắt sang chỉ đủ để thấy tôi. Rồi đưa ánh mắt trở lại nhìn đường. “Không, mình không trách cậu.”

“Nhưng sao lại là cậu?” tôi hỏi. “Tại sao cậu ấy đưa cậu số băng kia?”

“Để mình chở cậu đến căn nhà tổ chức buổi tiệc đã,” cậu nói. “Tới đó rồi mình kể cậu nghe.”

“Giờ cậu nói không được sao?”

Tony gượng cười. “Mình đang cố tập trung lái xe.”

Không lâu sau khi Clay bỏ đi, cặp đôi lúc còn ngồi ở ghế sofa đó bước vào phòng. Thật ra, họ loạng choạng vào phòng thì đúng hơn. Nhớ họ không? Mình đã nghĩ là cô bạn gái đó đang giả say, đung đung người tụi mình để hai đứa đứng lên bỏ đi. Không may là, cái đó không phải diễn. Cô bạn gái đó xỉn rồi.

Tôi đi ngang qua họ lúc bước ra hành lang. Một bên cánh tay của Jessica choàng qua vai Justin cứ đơng đưa lên xuống. Tay còn lại thì lờ mờ tường để tự mình đứng cho vững.

Dĩ nhiên, mình không thực sự thấy họ bước vào. Mình vẫn đang ngồi dưới sàn, lưng dựa vào phía bên kia chiếc giường, và phòng lúc đó tối thui.

Khi bước ra khỏi phòng, tôi thấy rất ấm ức. Rất bối rối. Tôi dựa vào chiếc piano đặt ở phòng khách, gần như phải cõn đến nó để đứng vững. Tôi nên làm gì? Ở lại? Đi về? Nhưng đi đâu mới được?

Anh bạn trai ngồi cùng ghế sofa với cô gái đó đã giữ cô bạn gái không va vào đâu giường. Và khi cô bạn gái đó lãn khỏi giường... hai lần... Chàng trai đó đã kéo cô ta dậy. Anh ta đúng là chàng trai tốt, anh ta đã cố nén cười.

Mình nghĩ anh ta sẽ kéo chãn đắp cho cô gái rồi đi ra đóng cửa lại

thôi. Và lúc đó sẽ là thời điểm hoàn hảo để mình trốn ra. Hết chuyện.

Hannah không phải nụ hôn đầu của tôi, nhưng là nụ hôn đầu ý nghĩa nhất đối với tôi; nụ hôn đầu tiên với một người có ý nghĩa với tôi. Và buổi tối hôm đó sau khi nói chuyện với cậu ấy lâu như vậy, tôi đã cho rằng đó chỉ là khởi đầu thôi. Đã có gì đó nảy nở giữa chúng tôi. Thứ gì đó đúng đắn. Tôi đã cảm nhận được nó.

Nhưng chuyện đến đó chưa phải là hết. Bởi vậy thôi thì cuốn băng này có gì hay được, đúng không? Và cho tới giờ thì, mình chắc các cậu biết chuyện chưa kết thúc đâu.

Dù trong đầu không biết sẽ đi đâu, tôi vẫn rời buổi tiệc.

Thay vì ra khỏi phòng, anh ta bắt đầu hôn cô gái.

Mình biết, một số các cậu hẳn sẽ khó mà từ bỏ cơ hội được xem phim cấp ba tuyệt vời như vậy. Một màn ân ái trực tiếp. Dù không thấy, nhưng ít ra cũng nghe được.

Nhưng có hai thứ làm mình vẫn còn gục dưới sàn nhà. Đầu vẫn gục trên hai đầu gối, mình nhận ra đêm đó mình hẳn đã uống nhiều đến mức nào. Và khi người ngợm mình không còn vững như bình thường, thì việc chạy băng qua bên kia phòng có vẻ hơi nguy hiểm.

Cứ coi đó là một lý do vậy.

Lý do thứ hai là chuyện trên đó có vẻ êm rồi. Cô gái đó không những xỉn và loạng choạng, mà còn có vẻ hoàn toàn không phản ứng gì nổi nữa. Theo mình thấy thì, đó không phải là hai người hôn nhau nữa. Mà giống một người đang bị hôn thì đúng hơn.

Và một lần nữa, anh ta đúng là một chàng trai tốt, anh ta đã không lợi dụng lúc đó. Anh ta đã muốn đẩy chừ. Anh ta đã cố dò phản ứng của cô

gái thật lâu. “Em còn tỉnh không? Em muốn anh đưa em vào toilet không? Em sắp ói hả?”

Cô gái không hẳn đã bất tỉnh. Cô ta rên và lăm bằm gì đó một chút.

Rồi thì - đến cuối cùng - anh ta cũng nhận ra là cô gái đó đang không có tâm trạng mà tình tứ và chắc sẽ còn vậy một hồi lâu nữa. Nên anh ta đã đắp chăn cho cô gái và bảo chút nữa anh ta sẽ lên xem cô thế nào. Rồi anh ta bỏ ra ngoài.

Đến chỗ này thì các cậu hẳn sẽ thắc mắc, Hai người này là ai? Hannah, cậu quên kể tên họ ra rồi. Nhưng mình đâu có quên. Mình có thể có vấn đề, nhưng trí nhớ của mình thì không.

Mà vậy mới không tốt đấy. Có thể nếu lâu lâu mình quên vài chuyện đi, thì chắc chúng ta ai cũng vui vẻ hơn được một chút rồi.

Lúc tôi rời khỏi buổi tiệc sương mù đã kéo dày đặc. Và lúc tôi bước qua khu phố, trời bắt đầu lấm râm. Rồi mưa trút xuống. Nhưng lúc tôi mới vừa bước đi thì chỉ có một lớp sương dày làm mọi vật cứ mờ mờ ảo ảo.

Không, ở cuộn băng này thì các cậu sẽ phải chờ mới nghe được cái tên. Dù vậy, nếu nãy giờ các cậu có để ý kỹ, mình đã cho các cậu câu trả lời từ lâu rồi.

Trước khi mình nói tên anh chàng đó ra, anh chàng đó phải ngấm lại chút đã... để nhớ lại mọi thứ đã xảy ra trong căn phòng đó.

Và anh ta nhớ. Mình biết là anh ta nhớ.

Mình ước gì bây giờ có thể nhìn thấy bản mặt anh ta. Hai mắt nhắm nghiền. Hàm cắn chặt lại. Hai tay vò đầu bứt tóc.

Và nói với anh ta là, Chối đi! Có ngon thì anh chối đi, chối là tôi

không có trong căn phòng đó đi. Chối là tôi không biết anh đã làm gì đi. À, không phải anh đã làm gì, mà là anh đã không làm gì chứ. Chuyện anh đã để xảy ra ấy. Ngồi đây mà lý do lý trấu rằng cuộn băng này không phải cuộn băng anh có mặt lần hai đi. Phải là cuộn băng sau chứ. Nhất định phải là một trong mấy cuộn băng sau.

Ồ, thế à? Thế anh muốn vậy lắm à? Cuộn băng sau thì sẽ tốt đẹp hơn à?

Đừng có nghĩ vậy.

Chúa ơi. Còn chuyện gì có thể xảy ra buổi tối hôm đó nữa vậy?

Tôi biết cô ta không phải bạn gái của anh, biết anh cũng ít khi nói chuyện với cô ta và cũng gần như chả biết gì về cô ta, nhưng có phải đó là cái có tốt nhất để chuyện tiếp theo xảy ra không? Hay anh chỉ viện được mỗi cái có đó?

Dù gì đi nữa cũng không thể chấp nhận.

Tôi đã đứng dậy, chống một tay lên giường cho vững.

Đôi giày của anh - bóng đôi giày của anh - vẫn còn nhìn thấy được qua khe sáng chiếu vào căn phòng bên dưới cánh cửa. Bởi vì sau khi rời khỏi phòng, anh đã đứng ngay bên ngoài. Rồi tôi bỏ tay ra khỏi giường và bắt đầu bước đến cái nguồn ánh sáng đó, không biết mình sẽ nói gì với anh khi tôi mở cửa.

Nhưng giữa chừng, tôi thấy có hai chiếc giày nữa đi đến ...và tôi chững lại.

Khi tôi rời khỏi buổi tiệc, tôi cứ bước đi. Vài dãy nhà. Tôi không muốn về nhà. Cũng không muốn quay lại.

Cánh cửa mở ra, nhưng anh kéo cửa lại và bảo, “Không. Để nhỏ nghĩ

đi.”

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ánh sáng ủa tràn vào phòng đó, tôi đã thấy một cái tủ quần áo - cánh cửa xếp của cái tủ quần áo đó đang để mở phân nửa. Trong lúc đó, bạn anh thì đang thuyết phục anh để hấn vào phòng.

Tôi đã chờ, tim đập thành thịch, bị kẹt ngay giữa căn phòng.

Cánh cửa phòng lại mở. Và anh lại tiếp tục, kéo đóng cửa lại. Và anh cố ra vẻ như đang giỡn với hấn. “Tin tao đi,” anh lên tiếng, “nhỏ không nhúc nhích đâu. Nhỏ cứ nằm yên đó à.”

Và hấn đã đáp lại gì? Hấn đã nói gì? Hấn đã lý lẽ kiểu gì để anh tránh sang một bên cho hấn bước vào phòng vậy? Anh có nhớ không? Bởi tôi nhớ đấy.

Hấn nói với anh là hấn làm ca đêm.

Hấn đã bảo anh là hấn sắp đi làm và mấy phút nữa hấn phải đi rồi.

Mấy phút, hấn chỉ cần mấy phút với cô ta thôi. Nên cứ bình tĩnh mà tránh ra đi.

Và chỉ cần hấn nói vậy thôi anh đã để hấn mở cửa bước vào rồi.

Lạy Chúa.

Thật thảm hại.

Tôi không thể tin được. Và thằng bạn anh cũng không thể tin được luôn, bởi vì khi hấn vặn nắm cửa lên nữa, hấn đâu có xông vào ngay. Hấn đợi anh lên tiếng cản hấn lại.

Trong một khoảnh khắc - cái khoảnh khắc anh không lên tiếng - tôi đã khụy xuống, cảm thấy muốn bệnh đến mức phải lấy hai tay che miệng lại. Tôi đã loạng choạng bước vào trong cái tủ đồ, những giọt nước mắt làm

mờ đi cái ánh sáng từ ngoài hành lang chiếu vào căn phòng. Và khi tôi sụp xuống bên trong tủ đồ đó, tôi đã được một đồng áo khoác vớt dưới sàn đỡ lại.

Khi cánh cửa phòng mở ra, tôi đã kéo cửa tủ đồ lại. Và nhắm chặt hai mắt. Tiếng máu đập thành thạch bên tai. Tôi gục lên gục xuống, gục lên gục xuống, đập đầu vào trong đồng áo khoác. Nhưng với tiếng nhạc cứ đập đùng đùng cả căn nhà, không ai nghe thấy tôi hết.

“Đừng căng thế.” Những từ đó, hẳn đã thốt ra trước đây. Là câu hẳn luôn nói với những con người hẳn lợi dụng. Mấy cô b ồ. Anh em chiến hữu. Bất cứ ai.

Là thằng Bryce. Phải là nó. Thằng Bryce Walker đã ở trong căn phòng đó.

Và với tiếng nhạc đập âm âm, không ai nghe được tiếng hẳn bước chân vào căn phòng đó. Bước đến bên kia căn phòng. Leo lên giường. Tiếng lò xo của chiếc nệm thét lên dưới trọng lượng của hẳn. Không ai nghe thấy một tiếng gì.

Và mình đã có thể dừng chuyện đó lại. Nếu mình đã có thể lên tiếng. Nếu mình đã có thể thấy. Nếu mình đã có thể nghĩ được bất cứ chuyện gì, mình hẳn đã mở toang cánh cửa đó ra và dừng chuyện đó lại.

Nhưng mình đã không làm vậy. Và không có cái cơ nào để biện hộ cho việc đó. Chuyện đâu óc mình lúc đó đang suy sụp không thể làm cái cơ được. Mình không có gì để chống chế hết. Mình đã có thể dừng chuyện đó lại - hết chuyện. Nhưng để cản chuyện đó, mình cảm giác như thể mình sẽ phải bắt cả thế giới dừng quay. Như thể bất cứ hành động gì của mình cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa vì mọi thứ đã vượt khỏi tâm kiểm soát từ lâu lắm rồi.

Và mình không thể chịu đựng nổi mọi thứ cảm xúc này nữa. Mình đã muốn thế giới này dừng lại... kết thúc đi.

Đối với Hannah, thế giới quả thật đã kết thúc. Nhưng với Jessica thì không. Thế giới của cậu ấy vẫn tiếp tục. Và rồi, Hannah đã ném đồng băng này vào mặt cậu ấy.

Mình không biết nhạc đã qua hết bao nhiêu bài trong lúc mặt mình vùi trong đồng áo đó. Tiếng nhạc cứ đi từ bài này sang bài khác. Sau một lúc, cổ họng mình cảm giác như bị cào xé. Đau buốt và bỏng rát. Mình đã gào thét này giờ sao?

Trong tư thế khụy gối, mình cảm nhận được độ rung mỗi khi có ai bước đi ngoài hành lang. Và khi những bước chân rung lên trong phòng - cỡ mấy bài nhạc từ lúc hấn bước vào phòng - mình tựa lưng mình vào bức tường trong tủ đồ... Chờ đợi. Chờ đợi cánh cửa tủ đồ bị mở toang ra. Chờ đợi lúc mình bị kéo ra khỏi nơi lẫn trốn.

Và rồi sao? Hấn sẽ làm gì mình?

Xe Tony tấp vào lề Bánh trước quẹt vào vỉa hè. Tôi không biết hai đứa đã đến đây thế nào, nhưng ngôi nhà đó đang nằm bên ngoài cửa sổ phía tay phải của tôi hiện giờ. Cũng chính cánh cửa đó tôi đã bước vào buổi tiệc. Cũng hiên nhà đó tôi rời khỏi buổi tiệc. Và ở bên trái hiên nhà, một ô cửa sổ. Đằng sau cửa sổ đó, một căn phòng ngủ với một tủ đồ cửa xếp nơi Hannah, vào đêm tôi đã hôn cậu ấy, biến mất.

Nhưng ánh đèn từ ngoài hành lang len lỏi vào bên trong căn phòng, vào bên trong tủ đồ này, và bước chân của hấn xa dần. Kết thúc rồi.

Dù gì, hấn cũng không muợn giờ làm được, phải không?

Vậy thì chuyện gì xảy ra tiếp theo? Thì, mình chạy ra khỏi căn phòng

đó và bước thẳng xuống sảnh. Và lúc đó tôi thấy anh. Ngồi một mình trong một căn phòng. Nhân vật chính của cuốn băng này... Justin Foley.

Bụng tôi cồn cào và tôi mở phăng cửa xe.

Bên mép giường, đèn phòng không mở, anh ngồi đó.

Anh ngồi đó, mắt nhìn chằm chằm vào khoảng không. Trong khi tôi đứng ngoài hành lang, chết lặng, nhìn chằm chằm anh.

Hai ta đã đi qua một chặng đường dài, Justin à. Từ lần đầu tiên tôi ngắm nhìn anh trượt té trên bãi cỏ nhà Kat. Cho đến nụ hôn đầu bên dưới cầu trượt. Và đến bây giờ.

Đầu tiên, anh đã là tác nhân bắt đầu cả chuỗi sự kiện phá hỏng cuộc đời tôi. Giờ, anh đang hủy hoại cuộc đời cậu ấy.

Ngay bên ngoài căn nhà của buổi tiệc hôm ấy, tôi nôn thốc nôn tháo.

Tôi giữ cho người cúi xuống, đầu bên trên rãnh cống.

Cuối cùng, anh quay mặt về phía tôi. Sắc mặt của anh... biến mất. Phản ứng trên mặt anh... trống rỗng. Và hai mắt anh nhìn quá đổi mệt mỏi.

Hay cái tôi thấy trên mặt anh chính là nỗi đau khô?

“Cậu cứ ở đó lâu cỡ nào cũng được,” Tony nói.

Khỏi lo, tôi nghĩ trong đầu. Mình không ói trên xe cậu đâu.

Justin, anh yêu, em không đỡ hết lên đâu anh đâu. Chuyện này hai ta đều có phần cả. Cả hai ta đều đã có thể ngăn nó lại. Nhưng cả hai đều đã không làm vậy. Chúng ta đã có thể cứu cậu ấy. Và mình phải thú thực việc này với mấy cậu. Với toàn bộ các cậu. Cô gái đó đã có hai cơ hội. Và cả hai chúng mình đã phụ lòng cậu ấy.

Làn gió thổi qua mặt tôi thật dễ chịu, hong khô đi mồ hôi trên trán và

cổ tôi.

Vậy thì tại sao cuộn băng này lại nói về Justin? Còn cái thằng kia thì sao? Không phải hẳn còn tệ hơn sao?

Đúng. Hoàn toàn đúng. Nhưng mấy cuộn băng này phải được tiếp tục chuyên đi. Và nếu mình gửi cho thằng đó, số băng này sẽ dừng lại. Nghĩ thử đi. Hẳn đã cưỡng hiếp một cô gái và sẽ trốn khỏi thị trấn ngay giây phút hẳn biết được... à thì... hẳn biết được là chúng ta biết.

Vẫn cúi người xuống, tôi hít vào càng nhiều càng tốt. Rồi tôi nín thở.

Và thở ra.

Hít vào. Rồi nín thở.

Thở ra.

Tôi ngẩng thẳng lại trên ghế, để cửa mở phòng hồ. “Tại sao lại là cậu?” tôi hỏi. “Tại sao cậu lại có số băng này? Cậu đã làm gì?”

Một chiếc xe chạy ngang qua và cả hai chúng tôi đều nhìn nó rẽ trái cách hai dãy nhà. Phải một phút sau Tony mới trả lời.

“Không làm gì hết,” cậu nói. “Và đó là sự thật.” Từ lúc cậu bước tới chỗ tôi ở quán Rosie đến giờ, Tony mới lần đầu nhìn thẳng vào mắt tôi. Và trong đôi mắt ấy, trong ánh sáng từ cột đèn cách đây nửa dãy nhà, tôi thấy những giọt nước mắt. “Nghe hết băng đi, Clay, rồi mình sẽ giải thích mọi chuyện.”

Tôi không đáp lại.

“Nghe hết đi. Cậu sắp nghe hết rồi,” cậu nói.

Vậy giờ anh nghĩ gì về thằng đó hả, Justin? Anh có ghét hắn không? Bạn anh đã cưỡng hiếp cậu ấy đó, hắn có còn là bạn anh không?

Còn đấy, nhưng tại sao?

Hắn là anh phải tự phủ nhận rồi. Chắc chắn là vậy. Ừ thì, thằng đó lúc nào cũng nóng tính, ừ thì, thằng đó thay bồ như đồ lót. Nhưng hắn luôn là một người bạn tốt đối với anh. Và càng chơi với hắn, anh càng thấy hắn vẫn là đứa bạn như trước đây, đúng không? Và nếu hắn chẳng khác gì trước, vậy thì hắn hẳn đã chẳng làm gì sai rồi. Vậy nghĩa là anh cũng chẳng làm gì sai.

Tuyệt! Nghe hay đó, Justin. Bởi vì nếu hắn chẳng làm gì sai, và anh cũng không làm gì sai, vậy thì tôi cũng không làm gì sai cả. Và anh không biết tôi ước mình đã không hủy hoại cuộc đời của cô gái đó đến mức nào đâu.

Nhưng tôi đã hủy hoại cuộc đời của cậu ấy rồi.

Ít nhất thì, tôi đã tiếp tay cho chuyện đó. Và anh cũng vậy.

Không, anh nói đúng, anh đâu có hiếp dâm cậu ta. Và tôi cũng đâu có làm. Hắn mới là đứa làm. Nhưng anh... Và tôi... hai chúng ta đã để cho chuyện đó xảy ra.

Đó là lỗi của chúng ta.

“Kể hết đi,” tôi nói. “Đã có chuyện gì?”

Tôi rút cuốn băng thứ sáu từ trong túi mình và thay cuốn bên trong chiếc Walkman.

CUỐN BẢNG SỐ 6: MẶT

Tony rút chìa khóa ra khỏi xe. Đặng có thứ c ãm trong tay trong lúc cậu nói. “Nãy giờ lái xe mình vẫn nghĩ xem kê cậu nghe chuyện này thế nào đây. Suốt lúc cả hai đưa ng ồi trên xe. Cả cái lúc cậu ói hết ra nữa.”

“Cậu cũng thấy mình không có ói trên xe cậu mà.”

“Mình biết.” Cậu cười, nhìn xuống chùm chìa khóa.

“Cảm ơn cậu. Đỡ cho mình lắm đấy.”

Tôi đóng cửa xe lại. Dạ dày tôi ổn r ồi.

“Cậu ấy đã đến nhà mình,” Tony nói. “Hannah ấy. Và lúc đó mình đã có thể.”

“Có thể làm gì?”

“Clay, lúc đó cậu ấy thể hiện ra hết mọi dấu hiệu r ồi,” cậu nói.

“Mình cũng đã có thể giúp cậu ấy,” tôi nói. Tôi tháo tai nghe ra và treo chúng trên đầu gối. “Ở buổi tiệc đó, Hannah đã phát hoảng khi hai đứa hôn nhau và mình đã không hiểu tại sao. Lúc đó mình đã có thể giúp cậu ấy.”

Bên trong xe, mọi thứ đều tối. Và yên lặng. Kính cửa xe được kéo lên khiến thế giới bên ngoài trông như đang chìm vào giấc ngủ sâu.

“Tụi mình ai cũng đáng trách cả,” cậu nói. “Ít ra cũng một chút.”

“Vậy là Hannah đã đến nhà cậu,” tôi nói.

“Cậu ấy đạp xe tới. Chiếc xe cậu ấy hay đạp đi học ấy.”

“Chiếc xe đạp màu xanh,” tôi nói. “Để mình đoán. Lúc đó cậu đang bận sửa xe của cậu.”

Tony cười. “Ai ngờ được, đúng không? Nhưng Hannah chưa đến nhà mình bao giờ, nên mình có hơi bất ngờ một chút. Cậu biết rồi đó, mình và Hannah ở trường thì cũng có nói chuyện với nhau như bạn bè, nên mình đâu có nghĩ gì nhiều. Nhưng mà, lý do cậu ấy đến mới là lạ.”

“Cậu ấy đến làm gì?”

Tony nhìn ra ngoài cửa sổ bên phía cậu, và lòng ngực cậu căng lên. “Hannah đến để cho mình chiếc xe đạp đó.”

Cậu nói lửng lơ ở đó, đứng lặng, cả một khoảng thời gian dài đến khó chịu.

“Hannah muốn mình giữ nó,” cậu nói. “Cậu ấy không cần chiếc xe nữa. Khi mình hỏi lý do, cậu ấy chỉ nhún vai. Cậu ấy đâu biết nói gì. Nhưng đó là một dấu hiệu đấy. Và mình đã không nhìn ra.”

Tôi lướt lại một gạch đầu dòng trong tờ giấy thông tin được phát ở trường. “Cho đi đồ vật mình đang sở hữu.”

Tony gật đầu. “Cậu ấy nói nghĩ tới người có thể cần chiếc xe thì chỉ có mình thôi. Mình lái chiếc xe cũ kỹ nhất trường đi học mà, cậu ấy nói vậy, và cậu ấy nghĩ nếu xe mình có hư thì mình cũng còn có thứ sơ cua.”

“Nhưng em này của cậu có hư bao giờ đâu,” tôi nói.

“Nó bao giờ chả hư,” Tony nói. “Chỉ là mình lúc nào cũng sửa nó thôi. Nên mình đã bảo Hannah là mình không nhận chiếc xe đạp của cậu ấy được. Có nhận thì cũng phải đáp trả cậu ấy thứ gì khác.”

“Cậu đã đưa Hannah cái gì?”

“Mình sẽ không bao giờ quên chuyện này đâu,” Tony nói và quay sang nhìn tôi. “Hai mắt Hannah lúc đó, Clay, cậu ấy không nhìn đi chỗ khác. Cậu ấy cứ nhìn, nhìn thẳng vào mắt mình, rồi bắt đầu khóc. Cậu ấy cứ

nhìn chăm chăm vào mình và nước mắt bắt đầu lăn dài xuống mặt cậu ấy.”

Tony quệt đi nước mắt trên mắt cậu rồi quệt một tay qua chỗ môi trên. “Đáng lẽ mình phải làm gì đó.”

Những biểu hiện để nhận biết đầu rõ rồi, toàn bộ, ai mà để ý là sẽ thấy được.

“Cậu ấy đã nhờ cậu cái gì?”

“Cậu ấy hỏi là mình thu mấy cuộn băng cát sét như thế nào, mấy cuộn mình nghe trong xe hơi ấy.” Tony dựa đầu ra sau và hít một hơi sâu. “Nên mình kể cậu ấy nghe cái máy thu băng cũ của ba mình.” Tony ngừng nói một lúc. “Rồi cậu ấy hỏi mình có gì để thu lại giọng nói không.”

“Chúa ơi.”

“Như là một cái máy thu âm cầm tay hay gì đó. Thứ gì mà cậu không cần cắm điện mà cầm đi tới lui được. Và mình đã không hỏi tại sao. Mình bảo cậu ấy đứng đó chờ để mình đi lấy.”

“Và cậu đã đưa Hannah cái máy?”

Tony quay qua nhìn tôi, mặt cậu ấy cau lại. “Mình đâu biết cậu ấy định làm gì đâu, Clay.”

“Này, mình không có buộc tội cậu, Tony. Cậu ấy không nói cậu ấy mượn để làm gì à?”

“Nếu mình có hỏi đi nữa, cậu nghĩ Hannah có nói không?”

Không. Lúc Hannah đến nhà Tony, cậu ấy đã quyết rồi. Nếu cậu ấy có muốn ai cản cậu ấy lại, giải thoát cậu ấy khỏi chính bản thân cậu ấy, thì tôi đã ở đó. Ở buổi tiệc tối hôm đó. Và cậu ấy cũng biết như thế.

Tôi lắc đầu. “Hannah sẽ không nói.”

“Mấy ngày sau,” Tony nói, “khi mình đi học về, có một gói đồ đặt

ngoài hiên nhà. Mình cầm lên đi vào nhà r ấ bắt đầu nghe đống băng. Nhưng vô lý lắm.”

“Hannah có để lại cho cậu giấy tờ hay gì không?”

“Không. Chỉ có đống băng thôi. Nhưng mình nói vô lý là vì mình mới vừa ng ấ cùng lớp với Hannah h ấ tiết ba và hôm đó cậu ấy có đi học.”

“Hả?”

“Nên lúc về đến nhà và bắt đầu nghe đống băng, mình đã nghe hết đống băng rất nhanh. Mình tua nhanh qua để xem mình có tên trong đó không. Nhưng không có. Và lúc đó mình mới biết Hannah đã đưa mình đống băng sơ cua. Nên mình tìm và gọi qua nhà cậu ấy, nhưng không ai bắt máy hết. R ấ mình gọi đến cửa tiệm ba mẹ cậu ấy. Mình hỏi là Hannah có đó không, và hai người họ hỏi mình là có chuyện gì không bởi nghe giọng mình có vẻ hoảng loạn.”

“Cậu đã nói gì?”

“Mình đã nói là có chuyện r ấ và hai bác phải tìm cậu ấy đi. Nhưng mình không thể nói rõ với họ là tại sao được.” Cậu khẽ hít một hơi ngắn. “R ấ ngày hôm sau, cậu ấy không đến trường.”

Tôi muốn nói rằng mình rất tiếc, rằng tôi không thể tưởng được cảm giác đó ra sao. Nhưng r ấ tôi nghĩ đến ngày mai, ở trường, và nhận ra mình sẽ sớm biết. Nhìn thấy những người khác có tên trong đống băng này lần đầu tiên.

“Hôm đó mình về sớm,” Tony nói, “giả bệnh. Và phải nói là, cũng phải mấy ngày sau mình mới bình tĩnh lại được. Nhưng khi mình đi học trở lại, mặt thẳng Justin Foley nhìn như vừa gặp ma vậy. R ấ đến thẳng Alex. Và mình đã nghĩ, OK, phần lớn tội này bị thế là đáng lắm, vậy tao sẽ làm theo những gì Hannah đã nhờ và bảo đảm cho cả đám phải nghe hết đi ầu cậu

ấy muốn nói.”

“Nhưng sao cậu biết là đến ai được?” tôi hỏi. “Làm sao cậu biết ai đang giữ đồng băng?”

“Cậu thì dễ rồi,” cậu nói. “Cậu chôm cái Walkman của mình mà, Clay.”

Cả hai đưa đầu cười. Và đúng là sáng khoái thật. Nhẹ nhõm. Như là cười ở đám ma vậy. Có thể như thế không đúng, nhưng chắc chắn là cần thiết.

“Còn với mấy đĩa khác thì khó hơn tí,” Tony nói. “Cứ tiếng chuông cuối cùng reo lên là mình phóng ra xe và cố chạy sát bãi cỏ phía trước trường. Khi mình thấy bất cứ đĩa nào có tên tiếp theo, chừng vài ngày sau khi mình biết đĩa trước đó nghe xong đồng băng rồi, mình sẽ gọi tên nó rồi vẩy tay kêu nó lại.”

“Và rồi cậu cứ vậy hỏi tụi nó có đang giữ đồng băng không hả?”

“Không. Tụi nó kiểu gì chả chối, đúng không? Nên mình cần một cuộn băng lúc mấy đĩa nó bước đến rồi bảo lên xe đi vì mình có bài nhạc muốn cho tụi nó nghe. Cứ mỗi lần như vậy, nhìn phản ứng tụi nó, là mình biết.”

“Và rồi cậu mở đại một cuộn băng của Hannah lên?”

“Không. Nếu tụi nó không bỏ chạy, mình sẽ phải làm gì đó, nên mình cho tụi nó nghe một bài nhạc,” Tony nói. “Bài gì cũng được. Tụi nó cứ ngồi đó, chỗ cậu đang ngồi nè, thắc mắc làm đêch gì mà thằng này lại đi mở nhạc cho mình nghe. Nhưng nếu mình đoán đúng, mắt của tụi nó sẽ nhìn đi chỗ khác, như đang nhìn ra xa cả vạn dặm ấy.”

“Rồi tại sao là cậu?” tôi hỏi. “Tại sao Hannah lại đưa đồng băng cho cậu?”

“Mình không biết,” Tony nói. “Mình chỉ có thể nghĩ ra một lý do duy nhất đó là mình đã cho Hannah mượn cái máy thu âm. Cậu ấy nghĩ mình có dự phần trong đó nên sẽ làm theo.”

“Cậu không có tên trong đó, nhưng vẫn là một phần trong đó.”

Cậu ấy nhìn tấm kính chắn gió phía trước rồi cằn vồ lắng. “Mình phải đi rồ.”

“Mình nói câu đó không có ý gì đâu,” tôi nói. “Thật đấy.”

“Mình biết. Nhưng trể rồ. Ba mình lại nghĩ có khi xe mình chết máy ở đâu bây giờ.”

“Hả, cậu không muốn ba cậu lục tung động cơ xe lên nữa à?” Tôi nắm thanh vịn cửa xe và rồ, sức nhớ, buông tay và rút điện thoại ra. “Giúp giùm mình cái này. Cậu chào mẹ mình giùm một tiếng được không?”

“Được thôi.”

Tôi lướt qua danh bạ, ấn gọi, và mẹ bắt máy ngay lập tức.

“Clay hả con?”

“À, con đây.”

“Con đang ở đâu đấy, Clay?” giọng mẹ nghe lo lắng.

“Con nói mẹ chắc con vờ trể rồ mà.”

“Mẹ biết. Nãy con có nói. Mẹ chỉ tưởng giờ này con phải vờ rồ.”

“Con xin lỗi. Mà con còn bận thêm chút xíu nữa thôi. Chắc tối nay con ở lại nhà Tony đó mẹ.”

Đúng chóc lúc đó, “Con chào cô ạ.”

Mẹ hỏi tôi có nhậ nhệ gì không.

“Không có đâu mẹ, con thề mà.”

“Được rồi, vậy thì, này là bài môn Sử, đúng không?”

Tôi giật mình. Mẹ rất muốn tin vào những lần tôi viện cớ. Cứ mỗi lần tôi nói dối, mẹ rất muốn tin lời tôi nói.

“Mẹ tin con, Clay.”

Tôi nói với mẹ là tôi sẽ về nhà ngay trước giờ đi học để lấy đồ đạc, rồi cả hai cúp máy.

“Cậu sẽ ngủ lại ở đâu đây?” Tony hỏi.

“Mình không biết. Chắc là mình sẽ về nhà thôi. Nhưng có không về nhà tối nay thì mình cũng không muốn mẹ lo.”

Tony xoay chìa, động cơ nổ máy, và cậu bật đèn pha lên. “Cậu cần mình cho quá giang tới đâu không?”

Tôi nắm thanh vịn bên cửa và hát đầu về phía căn nhà bên ngoài. “Mình đang nghe đến chỗ này,” tôi nói. “Nên thôi được rồi.”

Hai mắt Tony nhìn thẳng về trước.

“Thật tình đấy. Cảm ơn cậu,” tôi nói. Và khi tôi nói những lời đó ra, tôi muốn cảm ơn Tony không chỉ vì đã cho tôi quá giang. Mà cảm ơn vì tất cả. Cảm ơn cách cậu đã phản ứng khi tôi suy sụp và khóc. Cảm ơn cậu vì đã cố làm tôi cười lên trong cái đêm kinh khủng nhất cuộc đời mình.

Cảm thấy thật tốt khi có người hiểu được mình đang lắng nghe đi đâu gì, hiểu được mình đang trải qua những chuyện gì. Không biết sao, nhưng đi đâu đó làm tôi thấy bớt sợ hơn để mà tiếp tục nghe.

Tôi bước xuống xe và đóng cửa lại. Xe cậu chạy đi.

Tôi ấn nút Play.

Quay trở lại buổi tiệc nào, mọi người. Mà đừng có vội kiếm chỗ ngồi, chút xíu nữa là chúng ta đi rồi.

Cách xa nửa dãy nhà, chiếc Mustang của Tony dừng ở một ngã tư, cậu rẽ trái và chạy đi.

Nếu thời gian là một sợi dây nối lại tất cả câu chuyện của mấy cậu, thì cái buổi tiệc đó sẽ là nơi mọi thứ được thắt nút lại với nhau. Và cái nút thắt cứ lớn dần và lớn dần, càng ngày càng lớn và càng rối, kéo phần chuyện còn lại của mấy cậu vào đó.

Khi mình và Justin cuối cùng cũng dừng cái màn nhìn chăm chăm nhau khốn khổ khốn nạn ấy đi, mình đã bỏ đi và quay trở lại buổi tiệc. Nói thật là loạng choạng trở vào đó. Nhưng người mình không vững không phải vì bia rượu. Mà là vì tất cả những chuyện khác.

Tôi ngồi trên vỉa hè, cách nơi tôi nôn ngoài xe Tony vài bước chân. Nếu người sống ở đây, tôi còn chẳng biết bữa tiệc hôm đó là của ai nữa, bước ra và đuổi tôi đi chỗ khác, thì tôi cũng rất sẵn lòng. Xin hãy làm thế.

Mình bám vào cây đàn piano trong phòng khách. Rồi đến chiếc ghế ngồi đàn. Và mình ngồi lên đó.

Mình muốn về, nhưng đi đâu mới được? Về nhà thì không được rồi. Chưa được.

Và nếu có đi đâu, thì đi tới đó kiểu gì? Mình đâu còn sức đi bộ. Ít ra thì, mình nghĩ là mình không còn sức. Nhưng sự thật là, mình không còn sức cỡ nữa. Mình chỉ chắc chắn một điều là mình muốn cúat khỏi nơi đó và không nghĩ về bất kỳ cái gì hay bất kỳ ai nữa.

Rồi một bàn tay chạm lên vai mình. Siết nhẹ vai mình.

Đó là Jenny Kurtz.

Cô bạn cố động ở phòng Hội đồng học sinh.

Jenny à, cuốn băng này dành cho cậu đấy.

Tôi gục đầu xuống gối.

Jenny hỏi mình có cần quá giang về nhà không, và suýt nữa mình đã cười thành tiếng. Bộ rõ ràng đến vậy hả? Trông mình lúc đó tẻ đến vậy à?

Nên mình đã quàng tay vào tay cậu ấy và cậu ấy đỡ mình dậy. Để cho ai đó giúp đỡ mình cảm giác thật dễ chịu. Hai đứa mình bước ra ngoài qua cửa trước, đi qua một đám đông những người hoặc không bất tỉnh dưới hiên thì cũng đang hút thuốc ngoài sân.

Ở một nơi khác, cũng vào lúc đó, tôi đang bước đi từ dãy nhà này qua dãy nhà khác cố tìm ra lý do tại sao tôi lại bỏ về. Cố tìm ra lý do, cố hiểu, chuyện gì vừa mới xảy ra giữa tôi và Hannah.

Via hè âm ỉm. Bàn chân mình thì tê cứng và nặng trĩu, bước lảo đảo trên mặt đường. Mình lắng nghe từng tiếng sỏi và lá cây mình giẫm lên. Mình muốn nghe thấy tất cả. Để ngăn lại tiếng nhạc và tiếng nói qua lại sau lưng.

Cách mấy dãy nhà, tôi vẫn còn nghe được tiếng nhạc đó. Xa xa. Mập mờ không rõ. Như tôi không thể thoát khỏi nó vậy.

Và đến giờ tôi vẫn có thể nhớ từng bài nhạc được mở ở buổi tiệc hôm đó.

Jenny, cậu đã không nói gì. Cậu không hỏi mình câu nào. Và mình đã rất cảm kích điều đó. Có lẽ cậu cũng từng gặp chuyện, hay chứng kiến những chuyện thường xảy ra ở các buổi tiệc mà cậu hoàn toàn không thể nói tới. Ít ra thì, không phải khi vừa kết thúc buổi tiệc. Và chuyện đó cũng đúng thôi, vì cho tới giờ mình cũng chưa từng đem chuyện nào trong đây

ra nói với ai.

Ừ thì... không... mình thử rồi. Mình từng thử đem mấy chuyện đó ra nói một lần, nhưng người đó không muốn nghe.

Đó là câu chuyện thứ mười hai sao? Hay chuyện thứ mười ba. Hay là chuyện gì khác? Đó là một trong những cái tên Hannah ghi ra giấy nhưng không kể cho chúng tôi nghe sao?

Và, Jenny, cậu đã dẫn mình tới xe của cậu. Và ngay cả khi những suy nghĩ của mình đang ở đâu đâu - hai mắt mình không hề tập trung vào cái gì cả - mình đã cảm nhận được cậu chạm vào người mình. Cậu đỡ cánh tay mình thật nhẹ nhàng lúc cậu điều mình vào ghế bên cạnh. Cậu thắt dây an toàn cho mình, leo lên xe, rồi chúng ta rời đi.

Chuyện tiếp theo xảy ra, mình cũng không chắc chắn hoàn toàn. Mình đã không để ý bởi vì, ngồi trong xe của cậu, mình thấy thật yên tâm. Không khí bên trong xe thật ấm áp và dễ chịu. Hai cái cần gạt trên kính chắn gió chuyển động từ từ, nhẹ nhàng kéo mình ra khỏi những suy nghĩ trong đầu và đưa mình trở lại xe. Trở lại với hiện thực.

Cơn mưa không nặng, nhưng nó làm mờ đi tấm kính chắn gió vừa đủ để mọi thứ trông như mơ. Và cảnh tượng đó với mình thật cần thiết. Nó giữ cho thế giới của mình không trở nên quá thực, quá nhanh.

Và rồi... âm một cái. Một vụ tai nạn đúng là cách để đưa thế giới ập trở lại.

Một tai nạn? Vụ khác nữa? Hai vụ liên tiếp trong một đêm? Sao tôi chưa bao giờ nghe chuyện này vậy?

Bánh trước bên phía mình tông và chồm lên vỉa hè. Một cột biển báo giao thông bằng gỗ bị thanh hãm xung trước xe của cậu tông trúng và gãy ngoặt ra sau như một cây tăm xỉa răng.

Chúa ơi. Không.

Một tấm biển báo Dừng đỗ ngược về sau ngay trước đèn pha xe cậu. Nó bị mắc bên dưới xe của cậu và cậu đã hét lên rồi đạp thắng xe. Nhìn qua gương chiếu hậu, mình thấy được tia lửa xoẹt trên đường lúc chúng ta thắng kết lại.

Rồi đó, giờ thì mình tỉnh rồi.

Cả hai đưa ngời đó một lúc, nhìn chăm chăm ra ngoài qua tấm kính chắn gió. Không nói lời nào, cũng không nhìn nhau. Hai cần gạt kính chắn gió quét mưa từ bên này sang bên kia. Và cả hai bàn tay mình nắm giữ chặt đai an toàn, tạ ơn trên là tụi mình chỉ tông trúng một cái biển báo.

Vụ tai nạn với cụ ông đó. Và đàn anh học cùng trường với tụi mình. Hannah có biết vụ đó không? Hannah có biết Jenny đã gây ra vụ tai nạn đó không?

Cửa xe phía bên cậu mở ra và mình nhìn theo cậu bước ra trước xe, rồi cậu cúi người xuống giữa hai pha đèn để nhìn cho kỹ. Cậu lấy tay sờ qua chỗ lõm và gục đầu xuống. Mình không biết cậu đang bực. Hay lúc đó cậu đang khóc?

Có thể cậu đang cười vì đêm đó xui đến như vậy.

Tôi biết đi đâu rồi. Tôi không cần tấm bản đồ. Tôi biết chính xác cái ngôi sao tiếp theo nằm ở đâu, tôi đứng dậy và bước đi.

Vết lõm không tệ đến vậy. Ý mình là, chuyện không tốt, nhưng cậu phải cảm thấy nhẹ nhõm lắm. Chuyện đã có thể tệ hơn nữa. Còn có thể tệ hơn rất, rất nhiều. Ví dụ như... cậu đã có thể tông trúng một thứ khác.

Hannah biết.

Một thứ gì đó có sự sống.

Không biết lúc đầu cậu nghĩ gì, nhưng cậu đã đứng dậy với vẻ mặt trống rỗng. Cứ đứng đó, nhìn xuống chỗ lõm, lắc đầu.

Rồi cậu bắt gặp ánh mắt mình. Và mình chắc chắn đã thấy cậu chau mày, dù chỉ trong thoáng chốc. Nhưng cái chau mày đó lại trở thành một nụ cười. Và sau đó là một cái nhún vai.

Và cậu đã nói những gì khi cậu bước lên xe? “Chà, khổ thật.” Rồi cậu tra chìa khóa vào ổ và... mình đã cản cậu lại. Mình không thể để cậu lái xe bỏ đi được.

Ở cái ngã tư nơi Tony đã rẽ trái, tôi rẽ phải. Từ đây tới đó vẫn còn cách hai dãy nhà, nhưng tôi biết chỗ đó. Cái biển báo Dừng.

Cậu nhắm mắt lại và nói, “Hannah, mình không có say.”

Chà, mình đã có buộc tội cậu say, Jenny. Nhưng mình đã thắc mắc thế khi nào mà cậu không giữ cho xe chạy thẳng trên đường được.

“Trời đang mưa mà,” cậu nói.

Và đúng thật, trời đang mưa. Cũng không lớn.

Mình kêu cậu đỗ xe lại.

Cậu bảo mình là có lý chút đi. Cả hai đứa đều sống gần đây và cậu sẽ chỉ chạy trong khu dân cư thôi - cứ như nói vậy sẽ làm mọi chuyện tốt đẹp hơn ấy.

Tôi thấy r ồi. Tấm biển Dừng được đóng trên một cái cột kim loại, từ tận đây vẫn có thể nhìn thấy những ký tự phản quang trên biển báo. Nhưng vào cái đêm tai nạn, biển báo đó không phải cái này. Những ký tự không phản quang, còn cái biển báo được đóng vào một cây cột gỗ.

“Hannah à, đừng lo,” cậu bảo. Rồi cười. “Dù sao cũng chả ai nghe theo cái biển báo Dừng bao giờ. Họ toàn chạy qua luôn thôi. Nên giờ nhờ

không có tấm bảng mà làm vậy đã hết sai luật rồi. Thấy chưa? Người ta sẽ cảm ơn mình đấy.”

Và một lần nữa, mình bảo cậu đỗ xe lại. Chúng ta sẽ nhờ ai đó ở buổi tiệc quá giang về. Sáng sớm mình sẽ đến đón cậu và chở cậu đến chỗ xe của cậu.

Nhưng cậu lại cố. “Hannah, nghe này.”

“Đậu xe lại đi,” mình bảo. “Làm ơn đi.”

Và rồi cậu đã kêu mình xuống xe. Nhưng mình không xuống. Mình cố nói lý với cậu. Hên là cậu chỉ tông trúng cái biển báo thôi. Tưởng tượng xem nếu mình để cậu chở hai đứa về đến nhà thì sao.

Nhưng một lần nữa, “Xuống xe.”

Mình ngồi đó một lúc lâu, mắt nhắm nghiền, lắng nghe tiếng mưa và tiếng quẹt của hai cần gạt trên kính chắn gió.

“Hannah! Xuống...xe!”

Cuối cùng mình cũng xuống xe. Mình mở cửa bước xuống. Nhưng mình không đóng cửa lại. Mình đã quay lại nhìn cậu. Và cậu nhìn chằm chằm qua tấm kính chắn gió - nhìn xuyên qua hai cái cần gạt - nắm chặt vô lăng.

Vẫn còn cách một dãy nhà, nhưng biển báo Dừng phía trước là thứ duy nhất tôi tập trung vào.

Mình đã hỏi là mình có thể dùng điện thoại của cậu được không. Mình thấy nó nằm ngay bên dưới dàn âm thanh.

“Để làm gì?” cậu hỏi.

Mình không chắc tại sao mình lại nói thật ra. Đáng lẽ mình nên nói dối mới đúng. “Ít ra chúng mình cũng nên báo cho ai đó biết về cái biển báo

chứ,” mình nói.

Cậu vẫn nhìn thẳng về phía trước. “Họ sẽ truy ra đây. Họ có thể lần theo dấu cuộc gọi đến đây, Hannah à.” Rồi cậu nổ máy xe và bảo mình đóng cửa lại.

Mình không đóng.

Nên cậu đã lùi xe lại, và mình nhảy ra sau để không bị cánh cửa tông trúng.

Cậu không quan tâm là cái biển bằng kim loại đang bị cán - bị nghiền nát - bên dưới xe của cậu. Khi cậu lùi xe khỏi nó, tấm biển nằm dưới chân mình, bị biến dạng và đầy những vết xước bạc.

Cậu rồ máy và mình hiểu ý, bước lùi lên vỉa hè. Rồi cậu rẽ bánh chạy đi, làm cánh cửa xe đóng sập lại, xe càng tăng tốc cậu càng đi xa... Và cậu đã thoát.

Sự thật là, cậu không chỉ thoát khỏi tội tông đổ cái biển báo đầu, Jenny à.

Và một lần nữa, mình đã có thể cản việc đó lại... bằng cách nào đó.

Tất cả chúng ta đều đã có thể cản chuyện đó lại. Tất cả chúng mình đều đã có thể ngăn cản một chuyện gì đó. Những lời đồn. Vụ cưỡng hiếp.

Ngăn cản cậu.

Mình đã có thể nói gì đó. Ít ra, mình đã có thể lấy chùm chìa khóa của cậu. Ít ra nữa thì, mình đã có thể chồm vào thó điện thoại của cậu để gọi cảnh sát.

Thực ra thì, đó mới là chuyện duy nhất quan trọng đây. Bởi vì cậu về đến nhà toàn vẹn, Jenny à. Nhưng vấn đề không phải ở đó. Cái biển báo bị tông đổ, và đó mới là vấn đề.

Điểm B-6 trên bản đồ của các cậu. Cách buổi tiệc tối hôm đó hai dãy nhà có một biển báo Dừng. Nhưng vào buổi tối hôm đó thì, vào một phần của buổi tối đó chứ, cái biển báo không còn ở đó. Và trời lúc đó đang mưa. Và đã có một người đang cố đi giao bánh pizza cho kịp giờ. Và một người khác, chạy đến ở chiều ngược lại, đang chuẩn bị rẽ.

Là cụ ông đó.

Ở góc đó không có biển báo Dừng. Đêm đó thì không. Và một người trong số họ, một trong hai tài xế, đã thiệt mạng.

Không ai biết ai đã húc đổ cái biển báo cả. Chúng tôi không biết. Cảnh sát cũng không biết.

Nhưng Jenny biết. Và Hannah nữa. Và có lẽ phụ huynh của Jenny cũng biết, bởi vì có người đã nhanh chóng sửa cái thanh hãm xung của xe cậu ấy.

Mình chưa bao giờ quen biết cái anh trong chiếc xe đó. Anh ấy là đàn anh lớp mười hai. Và khi mình thấy hình anh ấy trên báo, mình đã không nhận ra anh ấy. Chỉ là một trong những gương mặt ở trường mình chưa có cơ hội quen biết. ..và sẽ không bao giờ có cơ hội đó.

Mình cũng không đến dự đám tang của anh ấy. Đúng, có lẽ mình nên đến, nhưng mình đã không đến. Mình không thể đến. Và bây giờ thì mình biết chắc là tại sao rồi.

Hannah không biết. Cậu ấy không biết người đàn ông lái chiếc xe còn lại. Cậu ấy không biết đó là người đàn ông sống ở nhà cậu ấy. Ngôi nhà cũ của cậu ấy. Và tôi mừng vì đi đầu đó. Trước đó, cậu ấy đứng nhìn ông chạy xe ra từ nhà cũ của mình. Cậu ấy nhìn ông chạy đi mà không để ý đến cậu ấy.

Nhưng một số các cậu có đến đám tang anh ấy.

Lái xe để đi trả lại một cái bàn chải đánh răng. Vợ ông ấy đã nói tôi nghe trong lúc chúng tôi ngồi trên chiếc ghế bành nhà bà chờ cảnh sát đưa ông ấy về. Lúc đó ông ấy đang lái xe sang bên kia thị trấn để trả lại cái bàn chải cho cháu gái ông. Hai ông bà thời gian đó đang trông chừng đứa cháu gái trong lúc bố mẹ nó đi du lịch, và cô bé đã vô tình để quên cái bàn chải đánh răng. Bố mẹ của cô cháu gái đã nói ông không cần phải lái xe qua bên kia thị trấn chỉ để trả cái bàn chải đánh răng. Họ còn nhiều cái sơ cua lắm. “Nhưng ông ấy là vậy đấy,” vợ ông nói tôi nghe. “Ông ấy là người như vậy đấy.”

Và rồi cảnh sát đến.

Với những ai thật sự đến đám tang hôm ấy, để mình tả lại hôm đó trường lớp như thế nào cho các cậu biết. Hai từ thôi... yên lặng. Một phần tư trường đã nghỉ học buổi sáng hôm đó. Dĩ nhiên, đa số đó là lớp mười hai. Nhưng với những đứa chúng mình có đến lớp buổi sáng hôm đó, các thầy cô nói là nếu chúng mình để quên giấy phép ở nhà thì họ cũng sẽ không ghi vắng bạn nào muốn đến dự đám tang.

Thầy Porter đã nói rằng đám tang có thể là một phần của quá trình chữa lành vết thương. Nhưng mình không tin chuyện đó lắm. Với mình thì không. Bởi vì ở góc đường đó, biển báo Dừng đã không có đêm đó. Đã có ai đó tông đổ nó. Và ai đó khác... Chính là mình đây... đã không thể ngăn chuyện đó xảy ra.

Hai cảnh sát đỡ chồng bà vào trong, người ông ấy run cầm cập. Vợ ông ấy ngồi dậy bước đến chỗ ông. Bà ấy choàng hai tay ôm ông và họ khóc.

Khi tôi rời đi, đóng lại cánh cửa sau lưng, cảnh cuối cùng tôi thấy là

hai người họ đứng giữa phòng khách. Ôm lấy nhau.

Vào cái ngày đám tang diễn ra, nói cho những ai đến dự đám tang biết để không bỏ lỡ chuyện gì ở trường, là toàn bộ mấy đứa đi học tụi mình không làm gì cả. Tất cả các tiết học, các thầy cô đều cho tụi mình ngồi không. Muốn viết gì thì viết. Muốn đọc gì thì đọc.

Muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Và mình đã làm gì? Lăn đầu tiên trong đời, mình nghĩ đến đám tang của chính bản thân mình.

Nói chung chung thôi thì, mình càng lúc càng nghĩ nhiều hơn về cái chết của chính mình. Chỉ nghĩ về việc chết thôi. Nhưng vào ngày hôm đó, lúc mọi người các cậu đến dự đám tang, thì mình đã bắt đầu nghĩ đến đám tang của chính mình.

Tôi đến chỗ cái biển báo Dừng. Tôi vớ tay tới trước chạm những đầu ngón tay của mình vào cây cột kim loại lạnh tanh.

Mình có thể hình dung ra cuộc sống - trường học và mọi thứ khác - tiếp tục mà không có mình. Nhưng mình không thể tưởng tượng ra được đám tang của mình. Không một chút nào. Hầu như bởi mình không thể hình dung ra được ai sẽ đến dự hay họ sẽ nói gì.

Mình đã... mình... chẳng biết các cậu nghĩ gì về mình cả.

Mình cũng không biết mọi người nghĩ gì về cậu cả, Hannah à. Khi tụi mình biết chuyện, và vì bố mẹ cậu không tổ chức đám tang trong thị trấn, chẳng mấy ai nói gì về chuyện đó cả.

Ý mình là, cảm giác ấy có thật. Tụi mình ai cũng cảm nhận được hết. Chiếc bàn trống rỗng của cậu. Việc cậu sẽ không trở lại. Nhưng không ai biết bắt đầu từ đâu cả. Không ai biết mở lời thế nào cả.

Tối giờ cũng phải hai tuần kể từ buổi tiệc tối hôm đó. Và cũng cho tối giờ, Jenny à, cậu né mặt mình cũng hay lắm. Mình cho rằng chuyện đó cũng dễ hiểu. Cậu hẳn muốn quên chuyện chúng ta đã gây ra - chuyện đã xảy ra giữa chiếc xe của cậu và cái biển báo Dừng. Những hậu quả của tai nạn đó.

Nhưng cậu sẽ không bao giờ quên được đâu.

Có lẽ cậu không biết những gì người khác nghĩ về cậu bởi vì chính bản thân họ cũng không biết họ nghĩ gì về cậu. Có lẽ cậu đã không cho chúng mình đủ thời gian để tiếp tục, Hannah à.

Nếu không phải vì buổi tiệc, mình đã không bao giờ gặp được con người thật của cậu. Nhưng vì một lý do nào đó, và mình vô cùng cảm kích, mà cậu đã cho mình cơ hội đó. Dù nó ngăn ngui đường nào đi nữa, cậu cũng đã cho mình một cơ hội. Và mình đã thích bạn Hannah mình gặp buổi tối hôm đó. Có khi mình đã có thể yêu cậu ấy.

Nhưng cậu đã quyết định không để chuyện đó xảy ra, Hannah. Cậu chính là người đã quyết định chuyện đó.

Mình, mặt khác, chỉ phải suy nghĩ về chuyện đó một ngày nữa thôi.

Tôi quay mặt đi khỏi cột biển báo Dừng và bước đi.

Nếu mình biết trước có hai chiếc xe sắp sửa va chạm ngay tại góc đường đó, mình đã chạy trở về buổi tiệc và gọi cảnh sát ngay lập tức. Nhưng mình chưa bao giờ tưởng tượng chuyện đó lại xảy ra. Không bao giờ.

Nên thay vào đó, mình đã bước đi. Không phải trở về buổi tiệc. Tâm trí mình rồi nùì cả lên. Mình không thể nghĩ thông. Mình không thể bước đi đàng hoàng.

Tôi muốn nhìn lại. Quay đầu nhìn tấm biển báo Dừng với những ký tự phản quang to lớn, nài xin cùng với Hannah. Dừng lại!

Nhưng tôi tiếp tục nhìn về phía trước, không muốn gán cho tấm biển báo ấy bất cứ ý nghĩa gì hơn bản chất thật sự của nó. Đó là một tấm biển báo. Một tấm biển báo dừng xe ngay góc phố. Không hơn không kém.

Mình cứ rẽ mỗi khi đi đến một góc phố mà không biết lúc đó mình đang đi đâu.

Chúng mình đã đi bộ trên những khu phố đó cùng nhau đấy, Hannah. Không phải cùng hướng, mà cùng một thời điểm. Trong cùng một buổi tối. Chúng ta đã bước đi trên những con phố để chạy trốn. Mình, chạy trốn khỏi cậu. Và cậu, chạy trốn khỏi buổi tiệc. Nhưng không chỉ mỗi buổi tiệc. Cậu chạy trốn khỏi chính bản thân cậu.

Và rồi lúc đó tôi nghe tiếng bánh xe rít lên, tôi quay đầu lại, và tôi chứng kiến hai chiếc xe va vào nhau.

Cuối cùng, mình đến một cây xăng. Điểm C-7 trên bản đồ của các cậu. Và mình đã sử dụng điện thoại công cộng để gọi cảnh sát. Trong lúc chờ nó reo, mình bất giác nhận ra bản thân đang ôm ống nghe vào lòng, một phần trong mình cầu mong sẽ không ai bắt máy.

Mình muốn chờ. Mình đã muốn chờ cho cái điện thoại cứ reo mãi. Mình muốn cuộc đời cứ ở yên chỗ đó... Chững lại.

Tôi không thể đi theo tấm bản đồ của cậu ấy được nữa. Tôi sẽ không đi tới cây xăng đó.

Khi ai đó cuối cùng cũng bắt máy, mình đã nuốt hết những giọt nước đã làm ướt môi mình và bảo họ rằng ở góc đường Tanglewood và đường South...

Nhưng cô ấy cắt ngang lời mình. Cô ấy bảo mình hãy bình tĩnh. Và lúc đó mình mới nhận ra mình đã khóc nhiều đến mức nào. Mình đã khó khăn đến mức nào để hít một hơi. Cho đến hàng.

Tôi băng qua đường và đi càng lúc càng xa khỏi căn nhà tổ chức buổi tiệc hôm đó.

Mấy tuần qua, đã rất nhiều lần tôi cố tình đi vòng để né căn nhà đó. Để không bị nhắc lại, để không thấy đau, về cái đêm duy nhất tôi ở cùng với Hannah Baker. Tôi không muốn nhìn thấy căn nhà đó hai lần trong cùng một buổi tối.

Cô ấy nói với mình là đã có người gọi cảnh sát và họ đang trên đường tới đó.

Tôi xoay cái ba lô về đằng trước và rút tấm bản đồ ra.

Mình đã sốc đấy. Mình không thể tin là cậu thực sự gọi cảnh sát đấy, Jenny.

Tôi gỡ tấm bản đồ ra và nhìn nó một lần cuối.

Nhưng đáng lẽ mình không nên sốc như vậy. Bởi vì rất cuộc, đó không phải cậu gọi.

Rồi tôi vò nát nó, vo tấm bản đồ thành một trái banh vừa lòng bàn tay mình.

Ở trường ngày hôm sau, khi mọi người đều đang kể lại những sự kiện xảy ra đêm trước, đó là lúc mình biết ai là người đã gọi cảnh sát. Và cuộc gọi đó không phải để báo có người tông đổ cái biển báo.

Tôi nhét tấm bản đồ vào sâu bên trong một bụi cây rồi bỏ đi.

Mà là để báo có tai nạn. Một vụ tai nạn xảy ra do cái biển báo bị gãy đổ. Một vụ tai nạn mình đã không hay biết... Cho tới lúc đó.

Nhưng tôi hôm đó, sau khi cúp máy, mình đi lang thang trên những khu phố thêm một lúc. Bởi vì mình phải ngừng khóc. Trước khi mình về nhà, mình cần phải bình tĩnh lại. Nếu bố mẹ bắt gặp mình lén vào nhà, nước mắt giàn giụa trên mặt, hẳn họ sẽ hỏi mình tùm lum chuyện. Những chuyện mình không trả lời được.

Giờ tôi đang làm như thế đây. Tránh về nhà. Tối hôm buổi tiệc tôi không khóc, còn giờ thì tôi phải cố lắm mới kìm lại được.

Và tôi không về nhà được.

Nên mình đã đi mà không hề quan tâm là đang đi đâu. Và cảm giác thật tuyệt. Cái lạnh. Màn sương. Con mưa trước đó đã hóa thành thế này đây. Một màn sương mỏng.

Và mình đã đi bộ mấy tiếng liền, tưởng tượng màn sương càng ngày càng dày và nuốt trọn mình. Nghĩ đến việc biến mất như vậy - chỉ đơn giản như vậy - mình thật hạnh phúc.

Nhưng điều đó, như các cậu biết, chẳng bao giờ xảy ra.

■

Tôi mở nắp cái máy Walkman và lật mặt băng lại. Tôi gần đến đoạn kết rồi.

Chúa ơi. Tôi thở hắt ra một hơi run rẩy và nhắm mắt lại. Đoạn kết.

CUỘN BĂNG SỐ 6: MẶT B

Chỉ còn hai cuộn nữa thôi. Đừng bỏ cuộc nhé.

Mình xin lỗi. Chắc nói vậy kỳ quá hà. Bởi chẳng phải mình định làm vậy sao? Bỏ cuộc ấy.

Đúng. Sự thật là vậy, mình sắp bỏ cuộc. Và, hơn hết thảy, đó chính là đích đến của tất cả những chuyện này. Mình... bỏ cuộc... với chính mình.

Dù nãy giờ mình nói gì đi nữa, về ai đi nữa, thì mọi câu chuyện đều quy về một chỗ là - tất cả đều kết thúc với - mình.

Giọng cậu ấy nghe có vẻ đi ềm tĩm. Bằng lòng với đi ều cậu ấy đang nói đến.

Trước buổi tiệc tối hôm đó, mình đã nghĩ về chuyện bỏ cuộc rất nhiều lần. Mình không biết nữa, có thể một số người đơn thuần chỉ nghĩ về chuyện đó nhiều hơn những người khác thôi. Bởi mỗi khi có chuyện gì xui xẻo xảy ra, mình lại nghĩ về chuyện đó.

Chuyện đó là gì sao? Được rồi, mình nói ra luôn vậy. Mình đã nghĩ về chuyện tự tử.

Cơn giận, những lời trách móc, chúng không còn nữa. Cậu ấy đã quyết định rồi. Cái từ đó không còn gì khó nói với Hannah nữa.

Sau tất cả mọi chuyện mình kể cho các cậu nghe qua những cuộn băng này, mọi chuyện đã xảy ra ấy, mình đã nghĩ về chuyện tự tử. Thường thì, nó chỉ là một suy nghĩ thoáng qua trong đầu mình thôi.

Ước gì mình chết cho rồi.

Tôi đã nghĩ đến những từ đó trong đầu mình rất nhiều lần. Nhưng để mở miệng thốt ra những lời đó thì thật khó. Còn đáng sợ hơn khi cảm thấy bản thân thật sự có ý định thực hiện chuyện đó.

Nhưng nhiều lúc suy nghĩ của mình không dừng lại ở đó và mình thắc mắc mình sẽ thực hiện chuyện đó như thế nào. Mình cứ vùi trên giường và tự nghĩ không biết có bất kỳ thứ gì trong nhà mình dùng được không.

Súng? Không. Nhà mình chẳng có khẩu nào. Và mình cũng chẳng biết tìm đâu ra được một khẩu súng nữa.

Còn treo cổ thì sao? Chà, vậy mình thắt bằng cái gì? Mình treo cổ ở đâu? Và nếu mình có nghĩ ra được dụng cụ với địa điểm đi nữa, mình cũng không bao giờ hình dung ra được cảnh có người tìm thấy mình - lủng lẳng - cách sàn nhà mấy phân.

Mình không làm vậy với bố mẹ được.

Vậy họ đã tìm thấy cậu như thế nào? Mình nghe được nhiều chuyện lắm.

Cái suy nghĩ dần trở thành một trò bệnh hoạn, nghĩ ra những cách tự sát. Rồi mình nghĩ ra được một số cách khá là lạ và sáng tạo.

Cậu dùng thuốc. Vậy thôi, chúng mình đều biết. Có người bảo cậu bất tỉnh và chết đuối trong bồn.

Cuối cùng mình chỉ còn hai suy nghĩ. Nếu mình muốn người khác nghĩ đó là một vụ tai nạn, mình sẽ lái xe ra đường. Đến nơi nào đó hoàn toàn không có cơ hội sống sót. Và nơi như vậy thì có rất nhiều ở ngoại ô. Mình chắc là đã chạy ngang qua từng chỗ cỡ chục lần trong mấy tuần qua rồi.

Số khác bảo cậu đã vặn nước chuẩn bị bồn tắm, nhưng ngủ quên trên

giường trong lúc nước chảy. Bố mẹ cậu về đến nhà, thấy phòng tắm đã ngập đầy nước, và họ gọi cậu. Nhưng không có ai trả lời.

Rồi đến những cuộn băng này.

Mình có thể trông cậy vào mười hai người có tên trong đây giữ bí mật được không? Đừng để bố mẹ mình biết được chuyện gì thực sự đã xảy ra? Nếu người ta nói mình bị tai nạn thì cứ để bố mẹ mình tin là vậy đi được không?

Cậu ấy khựng lại.

Mình cũng không biết. Mình không chắc nữa.

Hannah nghĩ chúng tôi có thể nói ra. Cậu ấy nghĩ chúng tôi sẽ đi đến gặp bạn bè rồi bảo, “Kể cậu nghe một bí mật động trời này nè, nghe không?”

Nên mình đã quyết định chọn cách càng ít đau càng tốt.

Dùng thuốc.

Dạ dày tôi thắt lại, muốn tống hết ra mọi thứ trong người. Thức ăn. Suy nghĩ. Cảm xúc.

Nhưng xài thuốc gì mới được? Và bao nhiêu thì đủ? Mình không chắc. Và mình không có rảnh đi tìm hiểu nữa bởi ngày mai... mình sẽ làm rồi.

Ôi chà.

Tôi ng ã xuống bên vỉa hè tối tăm, yên lặng ở một ngã tư.

Ngày mai... mình sẽ không còn ở đây nữa.

Trong hầu hết những căn nhà trên bốn dãy phố nối liền nhau khó mà biết được có còn ai thức không. Một vài căn nhấp nháy những ánh sáng xanh lơ mờ của màn hình ti vi tối muộn. Khoảng một phần ba nhà trong số đó để đèn ngoài hiên. Nhưng những ngôi nhà còn lại, ngoài những dấu

hiệu như bãi cỏ được tĩa cắt hay xe hơi đậu đằng trước nhà, thì khó mà biết được có ai sống ở đó hay không.

Ngày mai thức dậy, mình sẽ sửa soạn, và mình sẽ đến bưu điện. Tới đó, mình sẽ gửi đi một đồng băng cho Justin Foley. Và sau đó, không còn đường lui nữa. Mình sẽ đến trường, trễ giờ tiết đầu tiên, và chúng ta sẽ có một ngày cuối cùng cùng nhau. Khác một cái là chỉ mình biết đó là ngày cuối cùng thôi.

Còn mấy cậu thì không.

Tôi có nhớ không? Tôi có thấy Hannah ngoài hành lang vào ngày cuối cùng đó không? Tôi muốn nhớ lại lần cuối cùng tôi thấy cậu ấy.

Và các cậu sẽ cư xử với mình như cách các cậu đã luôn như vậy trước giờ. Các cậu có nhớ lời cuối cùng các cậu nói với mình là gì không?

Tôi không nhớ.

Các cậu đã làm gì lần cuối cùng gặp mình?

Tôi đã mỉm cười, tôi chắc chắn là vậy. Mình đã mỉm cười mỗi lần thấy cậu sau buổi tiệc tối hôm đó, nhưng cậu chẳng bao giờ nhìn lên. Bởi vì cậu đã quyết r ấi.

Nếu có cơ hội, cậu biết cậu có thể sẽ cười đáp lại. Và cậu đã không thể để đi đâu đó xảy ra. Nếu cậu muốn tiếp tục đến cùng.

Và lời cuối cùng mình đã nói với các cậu là gì? Bởi vì tin mình đi, khi nói lời đó ra, mình đã biết đó là lời cuối cùng mình nói ra rồi.

Cậu không nói gì. Cậu đã bảo mình ra khỏi phòng và hết. Sau buổi tối hôm đó thì lần nào cậu cũng luôn tìm cách lờ mình đi.

Và chúng ta đến một trong những ngày cuối tuần cuối cùng của mình. Hai ngày cuối tuần sau cái tuần xảy ra tai nạn đó. Hai ngày cuối tuần của

một bữa tiệc mới. Một bữa tiệc mình đã không tham dự.

Ừ, mình vẫn còn bị cấm túc. Nhưng đó không phải lý do mình không đi. Sự thật là, nếu có muốn đi, thì bữa đó đi còn dễ hơn lần trước nhiều vì hai ngày cuối tuần đó mình phải trông nhà hộ. Một người bạn của bố mình có việc rời khỏi thị trấn hai ngày cuối tuần và mình phải trông nhà cho chú ấy, cho chó của chú ấy ăn, và trông chừng nhiều thứ bởi vì cách đó vài căn nhà hình như sẽ có tiệc tùng.

Và đúng là vậy. Buổi tiệc này có thể không lớn bằng bữa trước, nhưng chắc chắn không dành cho mấy đứa gà.

Dù mình biết cậu có thể đến đó, mình vẫn sẽ ở nhà mà thôi.

Qua cái cách cậu lờ mình ở trường, mình đã cho rằng cậu cũng sẽ lờ mình ở buổi tiệc đó thôi. Và đi kiểm chứng đúng hay sai thì thốn lắm.

Mình nghe nói khi đã có một trải nghiệm tồi tệ với rượu tequila rồi thì chỉ cần nghe mùi của nó thôi cũng đủ khiến ta buồn nôn. Và dù cái buổi tiệc này không làm mình buồn nôn, nhưng chỉ có mặt gần đó thôi - nghe tiếng tiệc tùng đó thôi - cũng đủ làm dạ dày mình thất lại mấy lần rồi.

Chỉ một tuần thôi thì chưa đủ lâu để mình quên đi cái buổi tiệc trước.

Con chó mình phải trông chừng cứ điên lên, sủa um sùm mỗi lần có ai đi ngang qua cửa sổ. Mình khi đó sẽ khom xuống, mắng nó và kêu nó tránh cái chỗ đó ra, nhưng mình lại nhát không dám bước đến đó ẵm nó lên - sợ có ai thấy và gọi tên mình.

Nên mình đã thấy con chó vô nhà xe, cho nó sủa đã đời trong đó.

Khoan, mình nhớ ra rồi. Lần cuối cùng mình thấy cậu.

Tiếng nhạc đập xập xình cả dãy nhà không thể nào chặn lại. Nhưng mình cũng cố. Mình đã chạy khắp nhà, kéo hết màn lại và đóng hết mọi

mành cửa mình thấy được trong nhà.

Mình nhớ ra những gì chúng ta nói với nhau lần cuối rồi.

Rồi mình núp trong phòng ngủ, để ti vi mở. Và ngay cả khi không nghe thấy, mình vẫn cảm thấy tiếng nhạc đập xập xình trong ngực.

Mình đã nhắm nghiền mắt lại, nhắm thật chặt. Mình không xem ti vi nữa. Mình không còn nằm bên trong căn phòng đó nữa. Mình chỉ có thể nghĩ về cái lúc ở bên trong cái tủ quần áo đó, trốn bên trong đó với một đồng áo khoác khắp chung quanh mình. Và một lần nữa, mình bắt đầu gục đầu tới trước rồi ra sau, cứ thế. Và một lần nữa, không có ai chung quanh để nghe thấy mình khóc.

Trong giờ Anh văn của thầy Porter, mình nhận ra cậu không có trong lớp. Nhưng rồi khi chuông reo và mình bước ra hành lang, cậu ở ngoài đó.

Rồi cuối cùng buổi tiệc đó cũng tàn. Và sau khi mọi người đã đi qua cánh cửa sổ đó lần nữa, và con chó cũng ngừng sủa inh ỏi, mình đi khắp nhà để mở những tấm màn ra lại.

Chúng mình suýt nữa đâm sầm vào nhau. Nhưng mắt cậu lúc đó đang nhìn xuống nên cậu đã không biết đó là mình. Và cả hai đứa cùng nói. “Mình xin lỗi.”

Sau khi ru rú ở trong nhà suốt cả một lúc lâu, mình quyết định đi tản bộ hóng gió. Và có thể, rất cuộc, làm một người hùng.

Và rồi cậu hướng mắt nhìn lên. Cậu thấy mình. Và lúc đó, trong hai mắt của cậu, đó là gì? Nỗi buồn? Nỗi đau? Cậu đi vòng qua mình và cố giữ cho tóc không vướng lên mặt. Móng tay cậu sơn màu xanh thẫm. Mình đứng đó nhìn theo cậu bước đi trên hành lang dài, bao người đi qua đụng trúng mình. Nhưng mình không quan tâm.

Mình đứng đó và nhìn cậu biến mất. Mãi mãi.

Một lần nữa nào, mọi người, điểm D-4. Nhà Courtney Crimsen. Địa điểm của buổi tiệc lần này.

Không đâu, cuộn băng này không phải của Courtney... dù cậu ấy cũng có một vai trong đó. Nhưng Courtney không hề biết điều mình sắp sửa nói ra là gì bởi trong lúc câu chuyện đang diễn ra cậu ấy đã bỏ đi.

Tôi quay đầu đi hướng ngược lại với nhà Courtney.

Mình đã tính chỉ đi ngang qua đó thôi. Có thể mình sẽ gặp ai đó đang cố tra chìa khóa mở cửa xe và mình sẽ giúp chở người đó về nhà.

Tôi không đi đến nhà Courtney. Tôi đang đi đến công viên Eisenhower, nơi Hannah có nụ hôn đầu tiên của đời cậu ấy.

Nhưng cả khu phố vắng tanh. Mọi người về hết rồi.

Hoặc trông có vẻ như vậy.

Và rồi, có người gọi tên mình.

Qua hàng rào gỗ cao ở phía nhà của cậu ta, có một cái đầu thò lên. Và đó là ai nhỉ? Bryce Walker.

Chúa ơi, không. Chuyện này chỉ có thể đưa đến một kết cục. Nếu có đưa nào làm khổ được Hannah hơn nữa thì chỉ có thể là nó, thằng Bryce.

“Em đi đâu đó?” hắn hỏi.

Không biết tôi đã bao nhiêu lần thấy hắn, cùng bất kỳ cô bạn gái nào của hắn lúc đó, nắm và vặn cổ tay họ. Đối xử với họ như bị thịt.

Và đó là ở nơi công cộng đấy.

Người mình, hai bờ vai mình, mọi thứ đều đã quyết trước là sẽ tiếp tục đi qua căn nhà đó. Và đáng lẽ mình nên đi tiếp. Nhưng mặt mình lại quay về phía hắn. Có hơi nước bốc lên ở phía bên kia hàng rào hắn đang tựa

vào.

“Thôi nào, vào chơi với tụi anh đi,” hấn bảo. “Tụi anh cũng bắt đầu tỉnh rồi.”

Và ai đã chồm lên đứng kế bên hấn đó? Cô Courtney Crimsen.

Giờ thì chuyện này mới đúng là tình cờ đây. Cậu ấy chính là người đã coi mình như tài xế để chở đến một buổi tiệc. Và giờ thì mình lại đứng đây, chuẩn bị tạt vào chơi lúc tàn tiệc nhà cậu ấy.

Cậu ấy chính là đứa đã để mình mắc cạ không có ai nói chuyện. Vậy mà mình lại đứng đó, ngay nhà cậu ấy, cậu ấy có muốn trốn cũng không được nữa.

Đó đâu phải lý do, Hannah. Đó đâu phải lý do cậu nhập hội với tụi nó. Cậu cũng biết được chơi với tụi nó là sai quá sai mà. Cậu biết mà.

Nhưng mình là ai mà đi thù oán người khác chứ.

Đó mới là lý do cậu vào với hai đứa nó. Cậu đã muốn cả thế giới sụp đổ. Cậu muốn tất cả mọi thứ trở nên đen tối nhất có thể. Và thằng Bryce, cậu biết là hấn sẽ giúp cậu toại nguyện.

Hấn lên tiếng bảo cậu thả lỏng ra chút nào. Rồi cậu đó, Courtney, cậu đã lên tiếng bảo sẽ chở tôi về nhà lúc tàn cuộc, mà không biết là chỗ “nhà” đó chỉ cách đây hai căn thôi. Và cậu nói câu đó nghe thành thật lắm kìa, làm tôi ngạc nhiên lắm đó.

Mà thậm chí còn làm tôi thấy có lỗi nữa.

Tôi đã định sẽ tha thứ cho cậu đó, Courtney à. Tôi tha thứ cho cậu. Thật ra thì, mình tha thứ cho tất cả các cậu. Nhưng các cậu vẫn phải nghe mình kể. Các cậu vẫn cần phải biết.

Mình bước đi qua thảm cỏ ẩm ướt và mở chốt cửa hàng rào, đẩy cánh

cửa mở ra chùng vài phân. Và đằng sau đó, cái nguồn bốc lên của làn hơi nước đó... là một bồn nước nóng bằng gỗ đỏ.

Vòi xả nước lúc đó đang tắt, nên tiếng động duy nhất phát ra là tiếng nước va vào thành bồn. Va vào hai người.

Đâu hai người ngả ra, dựa trên cái vành của thành bồn. Mắt thì nhắm lại. Và nụ cười trên gương mặt hai người làm cho hơi nước và cái bồn tắm trông thật mời gọi.

Courtney ngược đầu về hướng mình mà mắt vẫn nhắm. “Hai đứa mình đang mặc đồ lót đấy,” cậu bảo.

Mình chờ một giây. Nên vào không?

Không nên... nhưng mình vẫn sẽ vào.

Cậu biết cậu đang dây vào thứ gì mà, Hannah.

Mình cởi áo ra trước, tháo đôi giày ra, rồi cởi đến quần, và leo lên những bậc thêm gỗ. Và sau đó? Mình ngâm mình vào làn nước.

Cảm giác thật thoải mái. Thật dễ chịu.

Mình hứng trong tay một vốc nước nóng và để những giọt nước ấy nhỏ xuống mặt. Mình hất nước lên và vuốt ngược mái tóc. Mình buộc bản thân nhắm mắt lại, trượt người xuống, và tựa đầu lên thành bồn.

Nhưng đi cùng làn nước êm dịu đó là một nỗi sợ. Đáng lẽ mình không nên ở đây. Mình không tin con Courtney. Mình cũng không tin thằng Bryce. Dù ban đầu ý định của tụi nó có là gì đi nữa, thì mình hiểu hai đứa đó quá đủ để biết rằng không nên tin tụi nó lâu dài.

Và mình đã đúng khi không tin tụi nó... nhưng mình xong rồi. Mình không buồn chống cự nữa. Mình mở mắt ra nhìn lên bầu trời đêm. Qua làn hơi nước bốc lên, cả thế giới trông cứ như một giấc mơ.

Tôi vừa nheo mắt vừa bước đi, tôi muốn nhắm mắt lại hoàn toàn.

Chưa được lâu, làn nước đã trở nên không còn dễ chịu nữa. Quá nóng.

Khi mở mắt ra, tôi muốn mình đứng bên trong công viên. Tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ phần nào của những con phố tôi đã bước qua, cũng như những con phố Hannah đã bước đi, trong cái đêm tiệc đó.

Nhưng khi mình áp lưng vào thành bồn và đứng lên để làm mát đi phần thân trên, mình có thể thấy ngực của mình xuyên thấu qua lớp áo lót.

Nên mình trượt trở xuống.

Và thằng Bryce trượt tới... chậm chậm... trên băng ghế bên dưới mặt nước. Và vai nó tựa lên vai mình.

Courtney mở mắt ra, nhìn mình và thằng Bryce, rồi nhắm mắt trở lại.

Tôi vung nắm đấm qua bên cạnh làm một cái hàng rào mắt cáo kêu loảng xoảng. Tôi nhắm mắt lại và lướt ngón tay mình qua những cọng kim loại.

Những lời Bryce thốt ra thật êm dịu, nghe là biết hắn đang cố tỏ ra lãng mạn. “Hannah Baker à,” hắn kêu tên tôi.

Ai cũng biết con người anh hết, Bryce à. Ai cũng biết anh làm gì rồi. Nhưng tôi, nói cho rõ, tôi đã không làm gì để cản anh lại.

Anh đã hỏi tôi là bữa tiệc tối đó tôi có vui không. Courtney nói nhỏ với anh là buổi tiệc đó tôi không có mặt, nhưng dường như anh chẳng buồn quan tâm. Thay vào đó, những đầu ngón tay của anh lại chạm vào phía ngoài đùi tôi.

Tôi mở mắt ra đập tay vào hàng rào lần nữa.

Tôi nghiêng hàm lại và những ngón tay rời đi.

“Bữa tiệc tàn cũng nhanh,” anh nói. Rồi những đầu ngón tay anh quay trở lại, cũng nhanh như vậy.

Tôi giữ tay chặt trên hàng rào và tiếp tục bước về phía trước. Khi tôi rút đầu ngón tay ra khỏi những cọng kim loại, chúng cứa đứt da tôi.

Cả bàn tay anh cùng trở lại. Và khi tôi không cẩn, anh trượt tay mình qua bụng tôi. Ngón cái của anh chạm vào phần dưới áo lót và ngón tay út của anh động vào phần trên quần lót của tôi.

Tôi quay đầu qua một bên, tránh khỏi bản mặt anh. Và tôi biết là tôi đã không hề cười.

Anh khép những ngón tay lại và chà nhẹ, từng vòng từng vòng xung quanh bụng tôi. “Đã thật,” anh nói.

Cảm thấy có gì đó chuyển động trong làn nước và tôi đã mở mắt ra trong một giây ngắn ngủi.

Courtney đang bỏ đi.

Cậu cần thêm lý do để người khác ghét cậu không, Courtney?

“Có nhớ cái lúc em còn học lớp mười không?” anh hỏi tôi.

Những ngón tay anh tìm đường lên áo ngực tôi. Nhưng anh không bóp tôi. Cứ như anh đang thử xem giới hạn là chỗ nào vậy. Anh trượt ngón cái dưới bầu ngực tôi.

“Hình như tên em có trong tờ giấy đó hả?” anh nói. “Cặp môn ngon nhất lớp mười ấy.”

Bryce, anh chắc chắn thấy hai hàm tôi nghiêng lại. Anh chắc chắn thấy tôi chảy nước mắt. Bộ cái cảnh tượng chó chết đó làm anh hứng lắm sao?

Thằng Bryce ấy hả? Đúng rồi. Nó khoái lắm.

“Đúng thật nha,” anh nói.

Và rồi, chỉ vậy thôi, tôi buông xuôi. Hai bờ vai tôi không còn sức. Hai chân tôi không cử động nữa. Tôi đã biết chính xác lúc đó mình đang làm gì rồi.

Chưa một lần nào tôi lại chấp nhận những tai tiếng mấy người gán lên đầu tôi cả. Chưa một lần nào hết. Dù đôi lúc những lời đó thật khó mà chịu đựng được. Dù, đôi lúc, tôi cũng thấy có hứng với một số đứa muốn tới với tôi chỉ vì mấy cái tin đồn nó nghe được. Nhưng tôi luôn từ chối mấy đứa đó. Lúc nào cũng vậy hết!

Cho đến thằng Bryce.

Nên chúc mừng nhé, Bryce. Anh là thằng đầu tiên đấy. Tôi đã để những gì tụi nó nói về tôi bắt kịp lấy tôi - tôi đã để những gì tụi nó nói về tôi trở thành sự thật - khi ở với anh đấy. Cảm giác thấy sao hả?

Mà khoan, đừng có trả lời vội. Để tôi nói đã: tôi không có hứng thú gì với anh hết, Bryce à. Không hề. Đúng ra là, anh làm tôi thấy ghê tởm.

Và tao thề là tao sẽ đập mày ra bã. Tao thề đấy.

Anh sờ soạng người tôi... nhưng tôi đang lợi dụng anh đấy. Tôi cần anh, để tôi có thể từ bỏ bản thân mình, hoàn toàn.

Đối với mấy cậu đang nghe thì, để tôi nói rõ. Tôi đã không phản đối hay gạt tay hấn ra. Những hành động tôi phản ứng chỉ là quay đầu, nghiêng rãnh và kìm nước mắt. Và thằng Bryce thấy hết. Nó còn bảo tôi đừng căng thẳng nữa.

“Đừng có căng thế,” hấn nói. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Cứ như là để hấn sờ soạng cả người tôi sẽ cứu vớt được hết mọi chuyện vậy.

Nhưng đến cuối thì, tôi chưa bao giờ bảo anh rút đi cả... và anh cũng không làm vậy.

Anh thôi chà tay vòng vòng trên bụng tôi. Thay vào đó, anh chà tới chà lui, thật nhẹ nhàng, dọc theo eo tôi. Ngón út của anh lần dò xuống dưới quần lót tôi và anh chà tới chà lui, từ hông bên này sang hông bên kia. Và rồi đến một ngón tay nữa trượt xuống, đẩy ngón út của anh xuống sâu hơn bên dưới, cọ qua những sợi lông của tôi.

Và anh chỉ cần vậy thôi, Bryce à. Anh bắt đầu hôn vai tôi, cổ tôi, trượt những ngón tay của anh vào và ra. Và anh cứ tiếp tục như vậy. Anh đâu đã dừng ở đó.

Tôi xin lỗi các cậu. Miêu tả chân thực quá hả? Tệ thật nhỉ.

Lúc anh làm xong, Bryce, tôi bước ra khỏi cái bồn nước nóng đó và đi bộ về ngôi nhà cách đó hai căn. Cái đêm đó vậy là hết.

Tôi xong rồi.

Tôi nắm chặt tay mình lại thành nắm đấm và giơ lên trước mặt. Qua đôi mắt đẫm nước, tôi nhìn những giọt máu rỉ ra từ các ngón tay. Lớp da bị cắt sâu vào ở một số chỗ, bị cứa bởi hàng rào đã gỉ sét.

Dù tiếp theo Hannah có bảo tôi đi đâu đi nữa, tôi cũng biết mình sẽ ngủ ở đâu cả đêm nay rồi. Nhưng trước hết, tôi cần phải rửa sạch tay. Những vết cắt nhỏ, nhưng tôi chủ yếu cảm thấy lạ đi vì nhìn thấy chính máu của mình.

Tôi hướng đến cây xăng gần nhất. Nó cách đây vài dãy nhà và cũng không lệch quá xa khỏi đường tôi đang đi. Tôi vẫy tay vài lần, làm rớt những giọt máu sẫm màu lên vỉa hè.

Khi đến được cây xăng, tôi rút bàn tay bị thương vào túi và kéo mở

cánh cửa kính siêu thị tiện lợi. Tôi tìm thấy một chai c ãn sát trùng trong suốt và một hộp nhỏ băng cá nhân, thả vài đô lên quầy tính tiền, và hỏi mượn chìa khóa nhà vệ sinh.

“Nhà vệ sinh nằm vòng ở phía sau đó,” người phụ nữ đằng sau quầy tính tiền nói.

Tôi vặn chìa trên ổ khóa và tỳ vai đẩy mở cánh cửa nhà vệ sinh. Rồi tôi rửa tay bên dưới làn nước lạnh và ngắm nhìn những vết máu chảy xuống lỗ thoát nước. Tôi vặn mở lớp niêm phong của chai c ãn và ngay lập tức đổ hết cả chai c ãn lên tay, bởi nếu để thời gian suy nghĩ tôi sẽ không làm vậy.

Cả người tôi căng cứng và tôi gào lên chửi thề hết sức bình sinh. Cứ như da tôi đang bị tróc khỏi từng thớ cơ.

Và sau khoảng thời gian gần như cả tiếng đồng hồ đó, cuối cùng tôi cũng có thể duỗi và cong những ngón tay mình lại. Dùng bên tay còn lại và răng, tôi dán vài cái băng cá nhân lên bên tay bị cắt.

Tôi trả chìa khóa lại và người phụ nữ không nói gì hơn ngoài, “Chúc buổi tối tốt lành.”

Khi tôi ra đến vỉa hè, tôi lại tiếp tục chạy. Chỉ còn một cuộn băng nữa thôi. Con số mười ba được tô lên góc.

CUỐN BĂNG SỐ 7: MẶT

Công viên Eisenhower vắng tanh. Tôi đứng lặng người ở lối vào công viên, thu hết quang cảnh xung quanh vào mắt. Đây là nơi tôi ở lại đêm nay. Là nơi tôi sẽ nghe những lời cuối cùng của Hannah Baker trước khi thiếp đi.

Các cột đèn được đặt nhiều nơi trong khu vực vui chơi, nhưng đa số bóng đèn trên đó không cháy thì cũng hư. Nửa thân dưới của chiếc cầu trượt hỏa tiễn ẩn mình trong bóng tối. Nhưng gần trên cùng, chỗ chiếc hỏa tiễn vươn lên cao hơn cả những chiếc xích đu và những cái cây trong công viên, ánh trăng soi rọi lên những thanh kim loại đến tận mũi chiếc hỏa tiễn.

Tôi bước chân vào khu vực sân cát xung quanh chiếc hỏa tiễn. Tôi cúi người chui vào bên dưới tầng thấp nhất, được nâng lên khỏi mặt đất bằng ba cái vây kim loại cỡ lớn chống xuống. Trên đầu tôi là một vòng tròn vừa cho một người chui lọt qua khoét lên tầng phía trên. Có một cầu thang bằng kim loại hạ xuống chỗ sân cát.

Khi tôi đứng thẳng lên, vai tôi chui lọt qua cái lỗ đó. Dùng bên tay lành lặn, tôi nắm rìa của cái lỗ và leo lên tầng thứ nhất.

Tôi với tay vào trong túi áo khoác và ấn nút Play.

Lần... cố... gắng... cuối... cùng.

Cậu ấy thì thầm. Cái máy thu âm để gần miệng của cậu ấy và mỗi lần Hannah ngắt câu tôi có thể nghe được tiếng cậu ấy thở.

Mình sẽ thử cho cuộc đời mình một cơ hội nữa. Và lần này, mình sẽ nhờ người khác giúp đỡ. Mình nhờ người khác giúp bởi mình không thực hiện chuyện này một mình được. Mình đã thử rồi.

Cậu đã thử đâu, Hannah. Lúc đó mình ở bên cậu và cậu bảo mình đi đi.

Dĩ nhiên, nếu các cậu đã đang nghe tới đây rồi, thì nghĩa là mình đã thất bại. Hoặc là ông ấy đã thất bại. Và nếu ông ấy thất bại, thì coi như thua rồi.

Cỗ họng tôi thất lại, và tôi bắt đầu leo lên cầu thang tiếp theo.

Chỉ còn một người duy nhất đứng chắn giữa mấy cậu và những cuộn băng cát sét này thôi: Thầy Porter.

Không! Thầy Porter không thể biết về vụ này được.

Hannah và tôi đều học thầy Porter vào tiết đầu tiên môn Anh văn. Tôi gặp thầy mỗi ngày. Tôi không muốn thầy Porter biết được chuyện này. Không phải về tôi. Hay ai đi nữa. Tôi không tưởng tượng được nếu kéo một người lớn, một người lớn trong trường, vào chuyện này thì sẽ như thế nào.

Thầy Porter, để xem thầy làm sao nào.

Có tiếng miếng nhám dính bị lột ra. Rồi đến tiếng nhét. Cậu ấy đang nhét máy thu âm vào thứ gì đó. Một chiếc ba lô? Hay áo khoác?

Cậu ấy gõ cửa.

Và gõ cửa lần nữa.

- *Hannah. Thầy rất vui vì em đã đến.*

Giọng thầy ấy nghe không rõ, nhưng đúng là thầy Porter. Trầm đục, nhưng thân thiện.

- *Vào đi em. Ngồi đây này.*

Cảm ơn thầy.

Giáo viên dạy môn Anh văn của chúng tôi, cũng là một người tư vấn hướng dẫn cho những học sinh có họ bắt đầu từ chữ A đến chữ G. Giáo viên tư vấn cho Hannah Baker.

- Em thoải mái chứ? Em muốn uống nước không?

Khỏi ạ. Em cảm ơn.

- Vậy, Hannah, thầy giúp gì được cho em? Em muốn nói về chuyện gì nào?

À, chuyện đó... em cũng không biết, thật sự. Mọi thứ thôi, em nghĩ là vậy.

- Nói hết nhiều đó chuyện chắc hơi lâu đấy.

Một khoảng chừng lâu. Quá lâu.

- Hannah, không sao đâu. Thầy có đủ thời gian cho em mà. Em thấy ổn rồi thì cứ nói thôi.

Chỉ là... nhiều chuyện ạ. Mọi chuyện với em hiện giờ khó khăn quá.

Giọng cậu ấy run rẩy.

Em không biết phải kể từ đâu nữa. Ý em là, không phải em không biết bắt đầu từ đâu. Nhưng có nhiều chuyện quá và em không biết nói thế nào để tóm lại hết được.

- Em không cần phải tóm lại hết đâu. Hay giờ nói chuyện hôm nay em thấy thế nào trước đi.

Ngay bây giờ ạ?

-Ừ, ngay bây giờ.

Bây giờ em thấy lạc lõng, chắc là vậy. Đại loại là trống rỗng.

- *Trống rỗng làm sao?*

Chỉ trống rỗng thôi. Hoàn toàn không có gì. Em không quan tâm nữa.

- *Không quan tâm chuyện gì?*

Bắt cậu ấy kể đi. Tiếp tục hỏi đi thầy, nhưng bắt cậu ấy phải nói ra.

Chuyện gì cũng vậy. Trường lớp. Bản thân em. Mọi người trong trường.

- *Còn bạn bè em thì sao?*

Thầy phải định nghĩa xem “bạn bè” là thế nào đã thì em mới trả lời được.

- *Đừng nói với thầy là em không có bạn nhé, Hannah. Thầy cũng thấy em ngoài hành lang đấy.*

Em nói thiệt mà, thầy cho em cái định nghĩa đi. Làm sao thầy biết một người bạn là như thế nào?

- *Ai đó em có thể nhờ cậy lúc...*

Vậy thì em không có ai cả. Bởi vậy em mới ngồi đây, đúng không? Em đang nhờ thầy giúp mà.

- *Đúng, đúng là vậy. Và thầy mừng là em đã đến, Hannah.*

Tôi chui lên tầng thứ hai và khụy gối xuống kế bên một chỗ hờ giữa những thanh sắt. Một chỗ hờ đủ lớn để người ta chui qua đến cái cầu trượt.

Khó khăn lắm em mới đến gặp thầy hôm nay đó.

- *Thời khóa biểu của thầy tuần này khá là trống mà.*

Xin hẹn gặp thầy không khó. Nhưng khó ở chỗ em vắc được xác mình đến đây.

Anh trăng chiếu xuống bề mặt kim loại trơn nhẵn của chiếc cầu trượt. Tôi có thể tưởng tượng thấy Hannah ở đây, tầm hai năm trước, trượt xuống đó.

Trượt đi mất.

- *Và lần nữa, thầy mừng vì em đã đến đây, Hannah. Vậy nên kể thầy nghe xem, khi em rời khỏi văn phòng này, em muốn mọi chuyện sẽ khác đi như thế nào với em?*

Ý thầy là, thầy giúp gì được cho em?

- *Đúng vậy.*

Em nghĩ... em cũng không biết nữa. Em cũng không chắc bản thân mình đang mong đợi điều gì.

- *Vậy thì, điều ngay bây giờ em cần mà không có được là gì? Mình bắt đầu từ đó đi.*

Em muốn chúng dừng lại.

- *Em muốn cái gì dừng lại?*

Em muốn mọi thứ dừng lại hết đi. Mọi người. Cuộc đời.

Tôi đẩy người mình lùi ra khỏi cái cầu trượt.

- *Hannah, em có hiểu em vừa mới nói gì không?*

Hannah biết, thầy Porter. Cậu ấy muốn thầy nhận ra điều mình mới nói và giúp cậu ấy.

- *Em bảo là em muốn cuộc đời dừng lại đấy, Hannah. Cuộc đời của em sao?*

Không có trả lời.

- *Em thật sự có ý định vậy sao, Hannah? Những lời đó không giống được đâu, em biết mà.*

Cậu ấy ý thức được từng chữ cậu ấy nói ra mà, thầy Porter. Cậu ấy biết những lời đó rất nghiêm trọng mà. Làm gì đi!

Em biết. Đúng thật. Em xin lỗi.

Đừng có xin lỗi. Kể thầy ấy nghe đi!

Em không muốn đời mình phải kết thúc. Bởi vậy em mới đến đây.

- Thế thì đã có chuyện gì, Hannah? Làm sao chúng ta lại đến đây hôm nay?

Chúng ta? Hay là Em?

- Là em, Hannah. Làm thế nào suy nghĩ của em lại đến mức này? Thầy biết em không thể tóm lại được hết. Mọi chuyện cứ như một quả cầu tuyết vậy, thầy nói đúng không?

Đúng rồi. Như một quả cầu tuyết. Cậu ấy đã ví mọi chuyện như vậy.

- Mọi chuyện cứ chất chồng lên nhau. Em thấy quá sức chịu đựng của mình, đúng không?

Rất mệt mỏi ạ.

- Cuộc đời sao?

Lại một khoảng lặng nữa.

Tôi nắm lấy những thanh sắt bên ngoài và kéo người mình lên. Bên tay dán băng cá nhân của tôi đau nhói. Nó nhói lên khi phải gánh trọng lượng của người tôi, nhưng tôi không quan tâm.

- Nè. Em cầm đi. Mình em nguyên hộp khăn giấy luôn đó. Chưa ai xài đâu.

Một tiếng cười. Thầy chọc cười được cậu ấy rồi!

Cảm ơn thầy.

- Chúng ta nói về trường lớp đi, Hannah. Để thầy nắm được từ đâu mà mình - thầy xin lỗi - từ đâu mà em lại có cảm giác hiện giờ.

Được ạ.

Tôi bắt đầu leo lên tầng cao nhất.

- Khi em nghĩ đến trường lớp, điều đầu tiên em nghĩ tới là gì?

Em nghĩ, chắc là chuyện học ạ.

- Chà, thầy thấy mừng đấy.

Em đùa thôi.

Giờ thì đến thầy Porter cười.

Em cũng tiếp thu được nhiều kiến thức ở trường, nhưng với em trường lớp không phải nơi như vậy.

- Vậy thì đôi với em trường lớp là gì?

Một nơi. Chỉ là một nơi có nhiều người khác nữa mà em buộc phải tiếp xúc.

Tôi ngồi trên tầng cao nhất.

- Và điều đó làm em thấy khó khăn?

Tùy lúc ạ.

- Em thấy khó khăn với một số người nhất định, hay mọi người nói chung?

Với một số người nhất định. Nhưng... mọi người cũng vậy.

- Em nói cụ thể hơn chút được không?

Tôi trượt ra sau và dựa vào cái tay lái bằng kim loại. Bên trên những hàng cây, vầng trăng khuyết nửa sáng đến chói mắt tôi nhìn.

Em thấy mệt mỏi vì em không biết ai sẽ... thầy biết đấy... ập tới em

nữa. Hay chuyện sẽ như thế nào nữa.

- Em nói “ập” tới em là sao?

Không phải như bị gài hay gì. Nhưng em thấy như em không bao giờ biết được khi nào lại có thứ gì đó đột nhiên nhảy ra.

- Và ập lấy em?

Nghe tào lao quá, em biết.

- Vậy em giải thích đi.

Kể ra khó lắm nếu thầy chưa nghe được tụi nó đôn em cái gì.

- Thầy chưa nghe gì cả. Mấy thầy cô, nhất là mấy thầy cô phải kiêm luôn việc tư vấn, thường không biết học sinh to nhỏ chuyện gì. Chính thầy cô còn bị tụi em nói xấu nữa là.

Thầy bị bạn nào nói xấu rồi hả?

Thầy ấy cười.

- Cũng tùy. Em nghe được gì rồi?

Đâu có gì đâu. Em giỡn thôi mà.

- Mà nếu em có nghe gì thì nhớ báo thầy biết nhé.

Em hứa.

Đừng có đùa, thầy Porter. Cứu cậu ấy đi. Nói tiếp chuyện của Hannah đi. Xin thầy đó.

- Lân gần đây nhất có tin đôn xuất hiện là... khi nào?

Vấn đề là thế đó. Mấy chuyện đó không phải cái nào cũng là tin đôn thầy ạ.

- Được rồi.

Không. Thầy nghe em nói đã...

Lắng nghe đi mà thầy.

Mấy năm trước tụi nó bầu em... thầy biết đó, mấy cái tờ bầu chọn ấy. Thì, cũng không hẳn là bầu chọn đảng hoàng gì, mà chỉ là một cái danh sách dân độn của thằng nào đó bày ra thôi. Danh sách các thứ ngon nhất và tệ nhất ấy.

Thầy Porter không đáp lại. Thầy thấy tờ giấy đó chưa? Thầy có biết Hannah đang nói gì không?

Và tụi nó cứ xử với em từ đó đến giờ dựa trên tờ giấy đó.

- Lần cuối là khi nào?

Tôi nghe thấy tiếng cậu ấy rút một tờ khăn giấy ra khỏi hộp.

Gần đây. Ở một buổi tiệc. Em thề, một trong những đêm kinh khủng nhất đời em.

- Chỉ tại một cái tin đồn?

Không phải chỉ tại mỗi tin đồn như vậy. Nhưng đúng một phần ạ.

- Thầy có thể hỏi em có chuyện gì ở buổi tiệc đó được không?

Chuyện đó không thật sự xảy ra trong buổi tiệc. Mà là lúc tàn tiệc.

- Được rồi, Hannah, thầy và em chơi trò Hai mươi câu hỏi được không?

Dạ?

- Nhiều lúc không dễ dàng gì để người khác mở lòng, ngay cả ở nơi có tính bảo mật cao như văn phòng tư vấn đi nữa.

Dạ được.

- Vậy, chúng ta chơi trò đó nhé?

Dạ.

- Ở buổi tiệc em đã đề cập đến ấy, mình đang nói tới một đứa con trai phải không?

Dạ. Nhưng em nhắc lại, không phải trong lúc diễn ra buổi tiệc.

- Thầy hiểu. Nhưng chúng ta cũng cần một xuất phát điểm chứ.

Dạ rồi.

Thầy ấy hít sâu.

- Thầy không phán xét em đâu, Hannah, nhưng có chuyện gì trong tôi đó làm em thấy hối hận phải không?

Dạ phải.

Tôi đứng dậy và bước đến những thanh sắt bọc ngoài chiếc hỏa tiễn. Tay nắm hai song sắt, tôi thò mặt mình qua khoảng không giữa chúng.

- Đã có chuyện gì với chàng trai này - và em có thể nói thiệt cho thầy nghe, Hannah - có chuyện gì có thể coi là phạm pháp xảy ra không?

Ý thầy là cưỡng hiếp hả? Không. Em không nghĩ vậy đâu.

- Sao em không biết?

Tại chuyện cũng hơi phức tạp ạ.

- Rượu bia?

Có lẽ có, nhưng em không uống.

- Ma túy?

Không, mà cũng không đơn giản là vậy đâu thầy.

- Em có nghĩ đến chuyện khởi kiện cậu ta không?

Không. Em... không nghĩ vậy.

Tôi hít một hơi thật đầy.

- Vậy em thấy em làm gì được?

Em không biết nữa.

Nói cậu ấy nghe đi, thầy Porter. Nói cho cậu ấy biết cậu ấy có thể làm gì đi.

- Mình giải quyết chuyện này thế nào đây, Hannah? Thầy trò mình cùng giải quyết.

Không còn gì nữa đâu ạ. Xong hết rồi.

- Phải có điều gì đó thầy hay em làm được chứ, Hannah. Phải có điều gì đó thay đổi cho em.

Em biết chứ. Nhưng lựa chọn của em là gì đây? Em cần thầy nói cho em biết.

- Vậy thì, nếu em không khởi kiện, nếu em không chắc em có thể khởi kiện, vậy em có hai lựa chọn.

Là gì ạ? Đó là gì?

Giọng cậu ấy đầy hy vọng. Cậu ấy đang hy vọng quá nhiều vào câu trả lời của thầy Porter.

- Một, em có thể đôi mặt với cậu ta. Chúng ta có thể gọi cậu ta vào đây để thảo luận chuyện đã xảy ra ở buổi tiệc đó. Thầy có thể gọi cả hai em ra khởi...

Thầy bảo là có hai lựa chọn.

- Hoặc hai, thầy không có ý tỏ ra bàng quan, Hannah, nhưng em có thể bỏ qua.

Ý thầy là, không làm gì cả?

Tôi nắm chặt hai song sắt và nhắm nghiền mắt lại.

- Đó là một lựa chọn, và chúng ta chỉ đang nói về lựa chọn thôi. Em nghe thầy, có chuyện đã xảy ra, Hannah. Thầy tin em. Nhưng nếu em

không khởi kiện và em cũng không đôi mắt với cậu ta, em cần phải cân nhắc khả năng bỏ qua chuyện này và sống tiếp.

Và nếu phương án đó không khả thi? Thì sao? Bởi vì đoán xem, thầy Porter, cậu ấy không chọn phương án đó đâu.

Bỏ qua chuyện này và sống tiếp?

- Cậu ta có học cùng lớp với em không, Hannah?

Anh ta học lớp mười hai.

- Vậy năm sau là cậu ta ra trường rồi.

Thầy muốn em bỏ qua chuyện này.

Đó không phải câu hỏi đâu, thầy Porter. Đừng có hiểu lầm. Cậu ấy đang nói ra suy nghĩ của mình đấy. Đó không phải một lựa chọn bởi vì cậu ấy sẽ không chọn cách đó đâu. Nói với cậu ấy là thầy sẽ giúp cậu ấy đi.

Có tiếng lạo xạo.

Em cảm ơn, thầy Porter.

Không!

- Hannah. Khoan đã. Em không cần phải bỏ đi như vậy.

Tôi hét lên qua những thanh sắt. Qua những hàng cây. “Không!”

Em nghĩ mình hết chuyện để nói rồi.

Đừng để cậu ấy ra khỏi đó.

Em hỏi được chuyện em muốn hỏi rồi.

- Thầy nghĩ là vẫn còn nhiều thứ mình có thể nói tiếp mà, Hannah.

Không, em nghĩ mình đã nói xong rồi. Em cần phải bỏ qua mặc kệ nó đi.

- Không phải mặc kệ, Hannah à. Nhưng đôi lúc em không còn lựa chọn

nào khác ngoài việc bỏ qua và tiếp tục sống.

Thầy nói phải. Em biết rồi ạ.

- Hannah, thầy không hiểu sao em lại vội vậy?

Bởi vì em cần phải tiếp tục, thầy Porter. Nếu không có gì thay đổi, thì tốt hơn hết là em nên tiếp tục, đúng không?

- Hannah, em đang nói gì vậy?

Em đang nói về cuộc đời của em, thầy Porter.

Tiếng cửa mở cạch.

- Hannah, khoan đã.

Cạch một tiếng nữa. Giờ thì đến tiếng nhám dính mở ra.

Tiếng bước chân. Càng ngày càng nhanh.

Mình đang bước trên hành lang.

Giọng cậu ấy rõ ràng. Lớn hơn trước.

Cửa văn phòng thầy ấy đóng lại sau lưng mình. Nó vẫn còn đóng.

Một khoảng dừng.

Thầy ấy không đuổi theo.

Tôi ấn gương mặt mình thật chặt vào những thanh sắt. Có cảm giác như hai cái ngàm ép chặt sọ tôi mỗi khi tôi ấn tới.

Thầy ấy để mình đi.

Chỗ sau chân mày trên đầu tôi nhúc lên kinh khủng, nhưng tôi không động vào đó. Tôi cũng không chà tay lên. Tôi cứ để nó nhúc.

Mình nghĩ là mình cũng đã nói rõ rồi, nhưng không ai bước lên để cản mình lại.

Còn ai được nữa, Hannah? Bố mẹ cậu sao? Mình sao? Cậu đã đâu nói

rõ với mình.

Nhiều người các cậu có quan tâm, nhưng chỉ là không đủ. Và đó... đó là điều mình muốn biết.

Nhưng mình đâu biết cậu đã gặp chuyện gì, Hannah.

Và mình đã biết rồi.

Tiếng bước chân tiếp tục. Nhanh hơn trước.

Và mình xin lỗi.

Tiếng máy thu âm tắt.

Tôi bật khóc, mặt vẫn còn tì vào những thanh sắt. Nếu có ai đi vào công viên lúc này, tôi biết họ có thể nghe thấy tôi. Nhưng tôi không quan tâm họ có nghe hay không bởi vì tôi không thể tin mình vừa nghe những lời cuối cùng còn nghe được từ miệng Hannah Baker.

“Mình xin lỗi.” Một lần nữa, lại là những lời đó. Và từ giờ, bất kể lúc nào có ai xin lỗi tôi, tôi sẽ lại nghĩ đến Hannah.

Nhưng vài đứa trong số chúng tôi sẽ không muốn nói những lời đó đáp lại Hannah. Một số đứa trong chúng tôi sẽ giận Hannah vì cậu đã tự tử rồi đổ tội lên đầu tất cả mọi người.

Tôi đã có thể giúp cậu ấy nếu cậu ấy chịu cho tôi cơ hội. Tôi sẽ cứu cậu ấy bởi vì tôi muốn cậu ấy sống tiếp.

Cuộn băng rung lên trong chiếc Walkman khi nó chạy đến cuối.

CUỘN BĂNG SỐ 7: MẮT B

Cuộn băng phát ra một tiếng cạch và tiếp tục chạy.

Không có giọng cậu ấy, tiếng nhiễu băng khe khẽ thường nghe được bên dưới những lời cậu ấy nói nay lớn hơn. Qua bảy cuộn băng và mười ba câu chuyện, giọng cậu ấy luôn được giữ ở một khoảng cách vừa phải bằng tiếng nhiễu đều đều làm nền này.

Tôi để âm thanh này ào qua tâm trí mình trong lúc bám vào những song sắt đó mà nhắm hai mắt lại. Vầng trăng sáng đã biến mất. Những ngọn cây xào xạc cũng biến mất. Làn gió lướt qua da tôi, cơn đau đang dần dịu đi trên những ngón tay, tiếng cuộn băng chạy từ đầu con quay này sang đầu con quay kia, gọi cho tôi nhớ lại về mọi thứ tôi đã nghe qua cả ngày vừa rồi.

Nhịp thở của tôi bắt đầu chậm lại. Những thớ cơ trên người tôi bắt đầu thả lỏng.

Rồi, một tiếng cạch vang lên qua chiếc tai nghe. Một tiếng thở chậm.

Tôi mở mắt nhìn lên ánh trăng sáng.

Và giọng Hannah, ấm áp.

Cảm ơn.

NGÀY HÔM SAU SAU KHI GỬI ĐI NHỮNG CUỘN BĂNG.

Tôi chống chọi lại từng thớ cơ trên cơ thể mình, van nài tôi gục xuống. Năn nỉ tôi đừng đến trường. Cứ đi đâu cũng được và trốn đến ngày mai. Nhưng dù có trốn đến bao giờ thì khi tôi đi học lại, những chuyện đã xảy ra vẫn còn đó, rồi cuối cùng tôi cũng phải đối diện với những đũa có mặt trong đồng băng đó.

Tôi tiến đến gần lối vào của bãi đậu xe, một mảng cây thường xuân cùng với phiến đá rộng được chạm khắc chào mừng chúng tôi đến trường. KHÓA 93 KÍNH TẶNG. Tôi đã đi ngang qua phiến đá này rất nhiều lần trong suốt ba năm qua, nhưng chưa lần nào bãi đậu xe lại đông đến mức này. Chưa lần nào, bởi vì tôi chưa bao giờ đi trễ đến vậy.

Cho đến hôm nay.

Vì hai lý do.

Một: Tôi đã chờ bên ngoài cửa bưu điện. Chờ bưu điện mở cửa để tôi có thể gửi một cái hộp giấy chứa đầy những cuộn băng cát sét. Tôi đã dùng một túi giấy màu nâu và một cuộn băng keo để gói nó lại như cũ, và tiện thể quên đi tên luôn địa chỉ người gửi. Và rồi tôi gửi gói bưu kiện đến cho Jenny Kurtz, làm cho nhỏ thay đổi cách nhìn đời, cách nhìn thế giới xung quanh mình như thế nào, mãi mãi.

Và hai: Thầy Porter. Nếu tôi ngồi trong lớp tiết thứ nhất, khi thầy đang đứng viết bảng hay đứng sau bục giảng, thì tôi chỉ có thể tưởng tượng ra cảnh mình tập trung vào chỗ giữa lớp học, dịch sang trái một bàn.

Cái bàn không người ngồi của Hannah Baker.

Mỗi ngày mọi người đều nhìn chăm chăm vào bàn cậu ấy. Nhưng hôm nay, đối với tôi, sẽ khác hoàn toàn so với hôm qua. Nên tôi sẽ thông thả đứng ở tủ đồ. Và thông thả đi vệ sinh. Hay lang thang qua hành lang.

Tôi men theo vỉa hè bao lấy rìa ngoài bãi đậu xe của trường. Tôi đi qua bãi cỏ trước, đi qua cánh cửa kính đôi của tòa nhà chính. Và cảm giác thật lạ, gần như là buồn, khi bước qua hành lang vắng tanh. Mỗi bước chân của tôi nghe thật cô đơn.

Đằng sau kệ trưng bày cúp là năm dãy tủ đồ đứng riêng rẽ, cùng văn phòng và nhà vệ sinh ở cả hai bên. Tôi thấy được vài học sinh khác đi muôn, đang chuẩn bị tập sách.

Tôi bước đến tủ đồ của mình, cúi đầu về trước, và tựa đầu lên cánh cửa bằng kim loại lạnh tanh. Tập trung vào vai và cổ, tôi thả lỏng cơ bắp trên người. Rồi tập trung vào nhịp thở để thở chậm lại. Và tôi vặn mở ổ khóa tủ đồ về số năm. Rồi sang trái về số bốn, rồi sang phải qua số hai mươi ba.

Đã bao nhiêu lần tôi đứng đây, nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ có cơ hội với đến Hannah Baker nữa?

Tôi không hề biết cậu ấy nghĩ gì về mình. Không hề biết cậu ấy thật sự như thế nào. Thay vào đó, tôi tin những gì người ta đồn về cậu ấy. Và tôi đã sợ người ta có thể đồn gì về tôi nếu biết tôi thích Hannah.

Tôi xoay ổ khóa, xóa chuỗi số mở khóa.

Năm.

Bốn.

Hai mươi ba.

Đã bao nhiêu lần sau buổi tiệc đó tôi đứng ngay đây, lúc Hannah còn sống, nghĩ rằng mình hết cơ hội hẹn hò với Hannah rồi? Nghĩ rằng mình đã nói hay làm gì đó không đúng. Nhất đến mức không dám mở lời nói chuyện với cậu ấy lần nữa. Nhất đến mức không dám thử.

Và rồi, khi cậu ấy mất, tôi đã không còn làm gì được nữa.

Mọi chuyện bắt đầu vài tuần trước, khi một tấm bản đồ được nhét vào trong tủ đồ của tôi qua mấy khe thông gió trên cửa tủ.

Tôi tự hỏi không biết hiện giờ trong tủ đồ Hannah có gì. Nó trống rỗng hay sao? Có phải thầy cô quản lý đã đóng gói mọi đồ đạc vào một cái hộp, quăng vào trong một kho đựng đồ nào đó, chờ bố mẹ của cậu ấy trở về nhận không? Hay là tủ đồ của cậu ấy vẫn để nguyên không ai động đến, y như lúc cậu ấy còn sống?

Trán vẫn áp lên lớp kim loại, tôi quay đầu sang chỉ đủ để nhìn thấy hành lang gần nhất, hướng về cánh cửa lúc nào cũng để mở ở tiết thứ nhất. Phòng của thầy Porter.

Ngay chỗ đó, bên ngoài cánh cửa phòng đó, là nơi cuối cùng tôi thấy Hannah Baker vẫn còn sống.

Tôi nhắm mắt lại.

Hôm nay tôi sẽ thấy ai đây? Ngoài tôi ra, tám đứa khác ở trường đã nghe qua đồng băng rồi. Tám người, hôm nay, đang chờ xem đồng băng đó đã làm gì tôi rồi. Và qua tuần sau hay tiếp sau nữa, mỗi lần đồng băng đó đổi chủ, tôi cũng sẽ hành xử y như vậy với những đứa còn lại.

Cách chỗ tôi đang đứng một khúc, do bị vách tường phòng học cản lại, một giọng nói quen thuộc lí nhí vang lên. Tôi chầm chậm mở mắt ra. Nhưng giọng nói đó sẽ không bao giờ mang lại cảm giác thân thiện được

nữa.

“Thầy cần một bạn đem cái này đến văn phòng giùm thầy.”

Giọng thầy Porter len lỏi qua hành lang đến chỗ tôi. Từng cơ bắp trên cả hai vai tôi căng cứng, nặng nề, và tôi động tay vào tủ đồ.

Có tiếng ghế ken két, theo sau là tiếng bước chân đang rời khỏi lớp của thầy Porter. Hai đầu gối tôi có cảm giác như muốn khụy xuống, tôi đứng chờ cậu học sinh đó bắt gặp tôi và hỏi sao tôi không vào lớp.

Ở đây tủ đồ đang trước, có người khóa tủ cách một tiếng.

Đi ra từ lớp của thầy Porter, Steve Oliver hướng mặt về phía tôi, gật và mỉm cười. Bạn học sinh rời khỏi tủ đồ và rẽ vào hành lang, suýt nữa đâm sầm vào Steve.

Cô bạn ấy khẽ nói, “Mình xin lỗi,” và đi vòng qua để tránh cậu ta.

Steve cúi nhìn cậu ấy nhưng không đáp gì, tiếp tục bước đi, tiến gần lại tôi. “Rồi, Clay!” cậu ta nói. Rồi cười phá lên. “Có đưa nay đi trễ, hả?”

Đằng sau cậu ta, trên hành lang, cô gái ấy quay mặt lại. Đó là Skye.

Sau gáy tôi bắt đầu đổ mồ hôi. Cậu ấy nhìn tôi và giữ ánh mắt đó với tôi trong lúc bước thêm vài bước nữa, rồi quay mặt đi.

Steve bước đến gần, nhưng tôi không nhìn cậu ta. Tôi ra hiệu cậu ta dịch sang một bên. “Có gì nói sau nhé,” tôi nói.

Đêm qua, trên chuyến xe buýt, tôi đã xuống xe mà không nói chuyện với Skye. Tôi đã muốn trò chuyện với cậu ấy, tôi đã cố, nhưng tôi đã để cậu ấy kết thúc cuộc trò chuyện. Qua nhiều năm, cậu ấy đã học cách tránh né người khác. Tất cả mọi người.

Tôi rời khỏi tủ đồ của mình và nhìn theo cậu ấy bước tiếp trên hành lang.

Tôi muốn nói gì đó, muốn gọi tên cậu ấy, nhưng cổ họng tôi nghẹn lại.

Bản thân tôi một phần muốn lờ đi. Muốn quay đầu lại và cố giữ cho mình luôn bận rộn, làm chuyện gì cũng được, cho đến tiết thứ hai.

Nhưng Skye đang sai chân bước đi trên đoạn hành lang nơi hai tuần trước tôi đã nhìn Hannah vượt đi mất. Vào ngày hôm đó, Hannah đã biến mất vào đám đông học sinh, để cho những cuộn băng cát sét nói lời tạm biệt thay cậu ấy. Nhưng tôi vẫn có thể nghe được tiếng bước chân của Skye Miller, càng lúc càng nhỏ dần khi cậu ấy cách xa hơn.

Và tôi bắt đầu bước đi, đến chỗ cậu ấy.

Tôi đi qua cánh cửa để mở vào lớp của thầy Porter và, trong một ánh nhìn thoáng qua, tôi thấy được nhiều hơn cả những gì mình mong đợi. Chiếc bàn trống không gần chính giữa căn phòng. Đã hai tuần không có người ngồi và sẽ còn như thế cho đến hết năm. Một chiếc bàn khác, bàn của tôi, không có người ngồi một ngày. Cả tá gương mặt quay về phía tôi. Họ nhận ra tôi, nhưng họ không thấy được gì khác. Và trong số đó có thầy Porter, đang đứng quay lưng ra, nhưng chuẩn bị quay mặt lại.

Một cơn lũ cảm xúc ồa đến tôi. Nỗi đau và cơn giận. Cùng nỗi buồn và lòng thương hại. Nhưng cái tôi không ngờ đến nhất, là hy vọng.

Tôi bước tiếp.

Tiếng bước chân của Skye nghe lớn dần hơn. Và càng đến gần cậu ấy, tôi càng bước nhanh hơn, và tôi càng thấy nhẹ nhõm hơn. Cổ họng tôi bắt đầu thả lỏng.

Cách phía sau cậu ấy hai bước, tôi gọi tên cậu ấy.

“Skye.”

13 nguồn cảm hứng

JOAN MARIE

vì đã nói, “Em đừng ý,”

và vì khi anh gần như đã bỏ cuộc vì nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ xuất bản được một quyển sách, em đã nói, “Anh sẽ làm được.”

ROBIN MELLUM & EVE PORINCHAK

“Con đường đi đến việc xuất bản giống như một chiếc bánh churro - dài và bập bênh, nhưng ngọt lịm.” Hai người đã làm nó trở nên ngọt lịm.

(Disco Mermaids muôn năm!)

BỐ & MẸ & MATE

vì đã động viên con theo đuổi công việc sáng tạo ngay từ ban đầu... dù cho nó có lở bịch đến mấy đi nữa.

LAURA RENNERT

vì đã nói, “Thế này được đấy.”

KRISTEN PETRI

vì đã nói, “Tôi mua nó nhé?”

Những chỉ dẫn biên tập của chị đã nâng quyển sách này lên một tầm cao

mới.

S.L.O.W. CHO TRẺ EM

(nhóm phê bình của tôi)

vì đã rất thẳng tay phê bình... theo hướng tích cực.

LIN OLIVER & STEPHEN MOOSER Ở SCBWI

vì nhiều năm liên hỗ trợ và động viên tôi trong công việc (tài trợ cho tác-phẩm-đang-sáng-tác cũng được phết).

ROXYANNE YOUNG Ở TRĂNG

SMARTWRITERS.COM

vì đã tin tưởng cuốn sách này ngay từ đầu

(Giải nhất thiết kế cũng được phết).

KATHLEEN DUEY

vì đã kèm cặp tôi trong suốt giai đoạn đầu

của con đường theo đuổi công việc sáng tạo này.

CHRIS CRUTCHER

vì đã viết quyển *Stotan!*, cuốn tiểu thuyết dành cho thiếu niên đầu tiên tôi
đọc.

và vì đã động viên tôi hoàn thành cuốn sách này, cuốn tiểu thuyết dành cho
thiếu niên đầu tiên tôi viết.

KATE O'SULLIVAN

Sự thích thú chị dành cho quyển tiểu thuyết này giữ tôi luôn thích thú với
chính nó.

*NHỮNG THỬ THỬ & NHỮNG HIỆU SÁCH Ở SHERIDAN, WYOMING & SANLUIS OBISPO,
CALIFORNIA*

Không chỉ là đồng nghiệp, mà còn là những người bạn.

MAGY HURD

Lý do tôi viết cuốn sách đầu tiên của mình... mười ba năm trước.

"Cảm ơn"

Table of Contents

Start

NGÀY HÔM QUA MỘT GIỜ SAU KHI TAN TRƯỜNG.

CUỘN BĂNG SỐ 1: MẶT A

CUỘN BĂNG SỐ 1: MẶT B

CUỘN BĂNG SỐ 2: MẶT A

CUỘN BĂNG SỐ 2: MẶT B

CUỘN BĂNG SỐ 3: MẶT A

CUỘN BĂNG SỐ 3: MẶT B

CUỘN BĂNG SỐ 4: MẶT A

CUỘN BĂNG SỐ 4: MẶT B

CUỘN BĂNG SỐ 5: MẶT A

CUỘN BĂNG SỐ 5: MẶT B

CUỘN BĂNG SỐ 6: MẶT A

CUỘN BĂNG SỐ 6: MẶT B

CUỘN BĂNG SỐ 7: MẶT A

CUỘN BĂNG SỐ 7: MẶT B

NGÀY HÔM SAU SAU KHI GỬI ĐI NHỮNG CUỘN BĂNG.

13 nguồn cảm hứng